

Černý Lord

Nekomerční umělecký server uvádí:

B objeti Silence

Sborník povídek žánrů fantasy, sci-fi, horor a thriller; hudební kompilace
metalových a rockových skupin (přiložený CD-ROM disk)

ALEŠ INCÉDI
AUGUSTIN MONK
FRANZ
HANINA „NERA“ VESELÁ
HELENE
JAN ZAJICZECH
LORD ALBERT RYBA
LORD HOVNOCUC

Přiložené CD:
kompilace metalových skupin
obsah serveru

Černý Lord
Literární server

Fantasy - sci-fi - horor
<http://holoto.cernylord.cz>

Černý Lord
Nekomerční umělecký server uvádí:

3 objetí Silence

Sborník povídek žánrů fantasy, sci-fi, horor a thriller; hudební kompilace
metalových a rockových skupin (přiložený CD-ROM disk)

ALEŠ INCÉDI
AUGUSTIN MONK
FRANZ
HANINA „NERA“ VESELÁ
HELENE
JAN ZAJICZECH
LORD ALBERT RYBA
LORD HOVNOCUC

Přiložené CD:
kompilace metalových skupin
obsah serveru

Černý Lord
Literární server

Fantasy - sci-fi - horor
<http://www.cernylord.cz>

Černý Lord – V objetí šílence: sborník povídek, hudební kompilace

Copyright © 2003-2006 under free ZOA license:

Aleš Incédi
Augustin Monk
Franz
Hanina „Nera“ Veselá
Helene
Jan ZajiCzech
Lord Albert Ryba
Lord Hovnocuc

Copyright © 1990-2005 – Music, Covers, Photos by:

Exhumace, Kremulátor, Kopromasters,
Masturbace, Martyrium Christi, Neron,
Onanizer, Santus.
Skladby skupiny Masturbace jsou použity
z CD od firmy Élysion.

Copyright © 2005 – Compilation Cover by Lord Kopromaster

Copyright © 2006 – Illustrations by Kristýna „Jara Row“

Benediktová (<http://poisonpoppy.mysteria.cz>)

„Díky za skvělou spolupráci s Vámi ☺“

Copyright © 2006 – Edition by Petr Hyťha, DiS.

Copyright © 2006 – Linguistic Revision by Petr Hyťha, DiS.,
Karel Englmaier, Mgr. Martin Noska, Ph.D.,
tým autorů serveru Černý Lord

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

ISBN 978-80-239-8559-7

Obsah

OBSAH.....	5
ÚVOD.....	6
POVÍDKY – FANTASY.....	7
HELENE: BELTAIN.....	7
HANINA „NERA“ VESELÁ: ŽOUP.....	12
LORD HOVNOCUC: VÝPRAVA DO HO(VNO)BITÍCH NOR (CENSORED 2 VERSION).....	19
POVÍDKY – HOROR.....	24
ALEŠ INCÉDI: V OBJETÍ ŠÍLENCE.....	24
LORD ALBERT RYBA: ĎÁBLOVA SOUTĚSKA.....	45
AUGUSTIN MONK: HUDBA VÁLKY.....	51
ALEŠ INCÉDI: TEMNÁ STRANA DUŠE.....	58
POVÍDKY – SCI-FI.....	66
JAN ZAJÍCZECH: CENA VZDUCHU.....	66
FRANZ: SERŽANT!.....	74
ALEŠ INCÉDI: GAYUS.....	86

Úvod

Milí čtenáři, vážení autoři,

rok je pryč a my všichni jsme zas o něco dál. Někteří chudší o iluze, jiní bohatší o zkušenosti, většina od každého trochu. Za ten rok, co uplynul od chvíle, kdy jste měli poprvé možnost držet v rukou sborník Barbar, se toho změnilo mnohé. A jako se měníme my i vy, ani Černý Lord nezůstal stejný.

Především – náš-váš server se přesunul z *WebZdarma* na novou doménu <http://www.cernylord.cz>, s čímž byly spojeny i další změny, jak po stránce grafické, tak po stránce funkční. Doufáme, že se vám na nových stránkách líbí, protože lidé v redakci jsou už od přírody líní a další změny budou až zase třeba za deset let ☺

Druhou, neméně důležitou – ne-li ještě důležitější – změnou, prošly povídky samotné. Stále jich chodí velké množství (což stojí za zaklepání), ale nejen to. Jejich kvalita ustavičně narůstá. Což je samozřejmě ku prospěchu nás všech ☺

Ovšem o to těžší byla práce se sestavením sborníku, který právě držíte v ruce. Nebudeme vás unavovat sáhodlouhými spory, které jsme vedli ohledně toho, jaké povídky zveřejnit a jaké ne, protože to by samotný úvod byl delší než vlastní kniha. Ale nakonec, když už z nás byly prakticky jen chodící a blábolící trosky, jsme se na výsledku, který považujeme za uspokojivý pro všechny, shodli.

Což je jen dobře. A to především pro vás, protože ty letošní povídky nejsou o nic horší, než ložské. Dokonce jich ještě zbylo dost natolik kvalitních, že by vyšlo na další sborník. Leč naše zdroje nejsou neomezené, a proto není neomezená ani tato kniha. Alespoň, co se počtu stránek týče.

V něčem totiž neomezená je. Ve fantazii našich autorů, kteří vás provedou temnými i komickými světy plnými tajemna a nadpřirozena, a v obrazotvornosti vás, našich čtenářů, s níž se do nich necháte zavést a okouzlit se. Právě to je totiž smyslem Černého Lorda jako takového.

Přejeme vám příjemnou zábavu

za redakci
Karel "Anděl" Englmaier

Upozornění: některé povídky jsou silně naturalistické nebo s neslušnými výrazy; nejsou tedy vhodné pro děti, mladistvé a citlivé jedince (elfamily, elfofily a další podobné úchyláky ☺).

Povídky – fantasy

Helene: Beltain

V pivnici U kočího drápu bylo útulno, jako ostatně po většinu času. Televize v rohu byla vypnutá, pouštěla se výhradně jen při důležitých fotbalových či hokejových utkáních. Teď tu byl klid. Vládlo tady vlídné pološero, vyjma jediného ostrůvku jasného světla zamířeného na stůl štamgastů mastících karty. K těm však Michal ani Petr nepatřili. Seděli v nejvzdálenějším koutě pivnice u dubového stolu, který měl od nespočítatelného množství rozlitých piv a panáků osobitou patinu. Před sebou měli každý půllitr silného světlého piva, ze kterého už přes polovinu chybělo. Starší Petr, který si nechával říkat Pete, právě nedůvěřivě a trochu shovívavě naslouchal Michalovi – vlastně Makymu – který se ho nadšeně snažil přesvědčit o úžasné příležitosti ke vloupačce, jaká se jim hned tak nenaskytne.

„No fakt, je to tutovka!“ horoval Maky. „Kája je rovnej, ten by mě nepodrazil!“

„Rovnej, nerovnej, něco za to stejně bude chtít, ne? A vůbec, když je to taková tutovka, proč do toho teda nejde sám?“

„Vždyť jsem ti říkal, že je v podmínce. A navíc má Líbu. Tvrdí, že spolu mají krásný vztah a nechce si to pokazit.“

„Co to meleš, jaký krásný vztah?“ Pete znechuceně vrtěl hlavou.

„Já mám krásné vztahy jenom zbožně peněžní. Víš, co to je, ne?“

Michal zatěkal nejistě očima. Jeho starší kamarád a vzor byl chytřejší než on, dokonce měl i maturitu, a často a rád to dával najevo. Maky mu občas nerozuměl, ale vždycky to statečně zakrýval.

„Jasně, ten pojem znám, jenom teď zrovna...“

Pete ho ještě chvíli nechal škvařit a pak se hurónsky rozesmál.

„Prostě zbožňuju peníze, ty vole!“

Maky se k němu s úlevou přidal, i když vtip příliš nepochopil.

„No tak to vybal, cos mu za to slíbil?“ zeptal se po chvíli už smířlivějším tónem Pete.

„Nic nechtěl, fakt,“ pípнул Maky a samotnému mu to teď přišlo divné. Že by na ně Kája chtěl ušít boudu? To by přece neudělal!

„Teda on nechtěl, ale já jsem mu stejně nabídl třetinu, jestli tam najdeme peníze. To je zlodějská čest, víš?“

Pete se opět rozesmál na celé kolo, ale už v tom nebylo tolik upřímného veselí, spíš trochu vzteku a pohrdání.

„Ty seš ale prostáček, Maky! Já se z tebe jednou zblázním! Zlodějská čest! Kdes to slyšel ty dulo? To je výraz jak z minulého století.“

Maky se nebránil. Když mu to Pete takhle podal, vyšel z toho opravdu jako hlupák. Pak se ale otrpěl a uvědomil si, že ještě neprozradil to hlavní, co vlastně mohou od celé akce očekávat.

„Tak zajímá tě to teda, nebo ne?“ zeptal se dotčeně a hrábl do ušmudlané plátěné tašky přehozené přes opěradlo židle. Čekal s rukou uvnitř na kamarádovu reakci rozhodnut okamžitě odejít, když řekne ne.

Pete věděl, kdy je třeba vycouvat, a přestal se smát.

„No tak povídej, poslouchám.“ S přimhouřenýma očima naklonil hlavu nad stůl, aby mohli mluvit tišeji. Nestál o žádné zvědavé posluchače, i když v bezprostřední blízkosti se momentálně nikdo takový nevyskytoval.

Maky vytáhl z tašky mapu a na stole ji rozložil.

„Podívej, je to tady v té malé dědině kousek za Prahou.“

„Tak ono to ani není v Praze?“ vzdychl otráveně Pete, ale se zájmem se díval, kam směřuje kamarádův prst.

„No, není to tak daleko,“ uznal. „Ale budeme si to tam muset nejdřív omrknout.“

„Jasně, jasně,“ přikyvoval Maky a pokračoval: „Je to dům až na konci a skoro na samotě. Od sousedního je oddělený kouskem lesa a velikou zahradou. Bydlí tam nějaká stará babka a úplně sama! Ani psa nemá.“

„Hm, stará bába, ta bude mít malý důchod a jedny rozbitý starožitný hodiny na stěně. Má to vůbec cenu?“

„Tak to nevíš to nejlepší,“ triumfoval Maky. „Ta babka je dcera nějakýho hrozně bohatýho Američana a má peněz jako želez. Chodí jí poštou pravidelně a ona prej nevěří bankám, tak si je ukládá někde doma!“

„Maky, když je tak stará, tak její otec už určitě nežije. A i kdyby žil, proč by jí posílal pravidelně prachy? To je nějaká blbost. Tys už zase naletěl, co?“

„Houby! Je sice už mrtvej, ale měl nějaký průmyslový patenty, nebo co, a jí z toho chodí prachy, protože je dědička!“

„Aha,“ zamyslel se Pete. „To by možná dávalo smysl, hm... Tak jo, zajedem to omrknout a uvidíme. Bábu trochu přískrtneme, když bude třeba, aby prozradila, kde je schovává.“

„Počkej,“ polekal se Maky. Krást mu nevadilo, ale násilí a ještě k tomu na staré babce, na to by neměl žaludek.

„Ještě jedna věc: ta bába prej jede na víkend pryč a barák bude úplně prázdný.“

„To už je ale nějak moc štěstí najednou, ne? Odkud má ten tvůj Kája všechny tyhle informace?“

Pete se odtáhl a zavěšil jako pes. Pyšnil se tím, že ho nikdy nikdo nenachytá, že má nos na maléry a umí se jim zdaleka vyhnout. Zatím mu štěstí přálo, nebo měl skutečně silně vyvinutý pud sebezáchovy. Teď na něho všechno křičelo, ať dá od téhle akce ruce pryč, že to nějak smrdí.

„Já nevím, odkud má informace, ale všechno to sedí,“ zatvářil se Maky ukřivděně. „Všechno jsem si to ověřoval.“

„Kecáš,“ ušklíbl se Pete.

„Nekecám,“ zvýšil Maky hlas, ale vzápětí ztlchl, když zaregistroval znepokojený pohled macaté servírky od výčepu.

Po chvilce ticha, kdy se oba kamarádi navzájem měřili vyzývavými pohledy, Pete kupodivu ustoupil. Uvědomil si, jak bídná je jeho finanční situace. Koneckonců, zajedou se tam nejdřív jenom podívat. Když se mu to nebude zdát, prostě to odpíská. Věřil, že jeho nos ho nenechá na holičkách ani tentokrát. Mávl na servírku, která je nepřestávala pozorovat, a poručil každému ještě jedno pivo.

Seděli v autě ukrytém v lesíku a čekali, až se setmí. Předběžný průzkum dopadl neuvěřitelně dobře a Pete definitivně umlčel neodbytný hlásek v podvědomí, který mu radil zdrhnout, dokud je čas. Čilá babka s pěkným novým kufrům čekala včera na lavičce před domem, dokud jí nepřišel taxík s pražskou SPZ. Taxikář úslužně vyskočil, naložil babce kufr a s rozjel se s takovou razancí, až se mu protočila na šterku kola. Od té doby se okolo baráku nehnulo ani peříčko. Nikde ani stopa po psu či jiném živém tvorovi, natožpak po alarmu nebo nějakém hlídacím zařízení.

„Byl pozdní večer, první Máj,

večerní máj byl lásky čas...“

Verše Petemu najednou vklouzly na jazyk, ani si neuvědomil, že recituje nahlas. Teprve Makyho udivený pohled ho vrátil do reality.

„Ale kuš,“ okřikl sám sebe udiveně a trochu zahanbeně. „První máj je až zítra.“

„Vidíš, to je fakt, ani jsem si nevšiml,“ podivil se Maky.

„No jo, dneska se pálí čarodějnice,“ poučil ho Pete. „To budou mít zase hasiči pohotovost.“

Slunce zmizelo za kopcem a na krajinu se pomalu ukládala tma. Ptáci se rozezpívali silnými hlasy a staženým okénkem auta k nim zavanula sladká vůně rozkvetlého šeríku. Makymu, který se sesunul až do pololeže, se na obličeji rozlil přihlouplý úsměv a Pete ho podrážděně nakopnul.

„Nespi, za chvíli jdeme na věc!“

„Já nespím,“ bránil se ukřivděně Maky. Vyhrabal se do sedu a vyhlédl ven. Sáh po svojí ušmudlané tašce, hodil si ji přes rameno a tážavě se podíval po parťákově.

Ten přikývl a rázně vystoupil z auta. Dvířka však přibouchl jemně, aby nezpůsobil ránu, která by byla v podvečerním tichu daleko slyšet. Protáhl se, ztuhlý po dlouhém sezení a na záda si hodil batoh s nezbytnými věcmi. Pak se oba opatrně vydali k domu, který byl jen pár metrů odsud, a prosvítal za hradbou hustých smrků. Pete se zastavil u chatrného drátěného plotu, kterým byla obehnaná zahrada, a pátravě se rozhlédl okolo. Všude panoval klid, byl krásný a vlahý jarní večer. Vůně rozkvetlých stromů zaútočily na jeho čichové buňky a rozechvěly ho zvláštní touhou. Opět mu vytanuly na mysli verše Karla Hynka Máchy. Prudce potřásl hlavou, aby zahnal všechno, co ho rozptylovalo a ohlédl se po Makym. Ten stál o krok za ním zase s tím přihlouplým úsměvem a zasněnými očima se díval do koruny rozkvetlé jabloně v zahradě. Že ale letos všechno rozkvetlo nějak brzo, bleskla mu hlavou myšlenka, ale hned ji zahnal a popadl parťáka za rameno. Nasměroval ho k brance a šel za ním, přičemž ho stále držel za rameno. Branka byla podle očekávání zamčená, ale to pro ně nepředstavovalo žádný problém. Během krátké chvilky se s cvaknutím a tichým vrznutím otevřela dokořán. Prošli cestičkou tvořenou velkými dlaždicemi až ke dveřím do domu a pátravě se rozhlíželi po možném nebezpečí. Všude klid a voňavé ticho. Dveře do domu byly bytelné a na první pohled nemělo smysl s nimi ztrácet čas. Obešli dům dozadu okolo temných oken a Pete se bezděčně přikrčil, jako by ho mohl někdo zevnitř pozorovat. Když došli na zadní dvorek, zamračeně si třel paže, na kterých mu naskočila husí kůže. Zezadu měl dům krásnou širokou dřevěnou verandu se stříškou, obrostlou popínavými růžemi. Široké moderní dvoukřídle dveře s bytelnými dřevěnými rámy byly prosklené a přímo si říkaly o to, aby se tudy pokusili dostat dovnitř. Přiblížili se k nim a pro jistotu vzal Maky za kliku, kdyby snad nějakou šťastnou náhodou zůstaly odemčené. K jejich bezmeznému údivu mu skutečně pod rukou povolily a bez odporu se tiše otevřely do

černočerné tmy panující za nimi. Podívali se po sobě a Maky chtěl vkročit dovnitř, Pete ho však zadržel. Hrábl do batohu pro silnou baterku, rozsvítil ji a namířil kužel světla do prostoru před nimi. Světlo přešlo po tlustém sytě červeném koberci, olízlo křesla a pohovku a odrazilo se od velkého zrcadla na protější stěně. Lekli se náhlého záblesku a Pete baterku instinktivně zhasnul. Hned mu však došlo, že ho vyděsilo jen obyčejné zrcadlo a zahanbeně a našťavaně baterku znovu rozsvítil. Jsou jak dva malí vystrašení kluci! Pokynul netrpělivě Makymu a vstoupili dovnitř. Jen co se ocitli za prahem, dveře se za nimi tiše zavřely a od této chvíle jakoby zmizel reálný svět a zavládlo šílenství.

Tma se pomaloučku rozptýlovala a mizela v mihotavém světle svíček, které se rozsvěcely jedna po druhé. Připomínalo to dramaticky postupné osvětlování jeviště v očekávání začátku představení. Celý pokoj byl najednou bohatě vyzdobený květinami a větvíčkami s prvními svěže zelenými jarními lístečky. Těžká a sytá vůně jim omámila smysly a utlumila první náznaky paniky, která se jich začala zmocňovat. Stáli bez hnutí, zhluboka dýchali až se jim začala točit hlava a rozostřovat vidění. Jako ve snu se otáčeli a rozhlíželi okolo sebe. Pak se ozvala tichá hudba, které pomalu zesilovala. Najednou se otevřely dveře a v bouřlivém crescendo vstoupila dovnitř majestátním krokem podivná dvojice. Krásná žena v průsvitné bílé říze sepnuté na rameni zlatou sponou, s květinovým věncem na hlavě a malými věnečky okolo nahých paží, se vedla za ruku s urostlým mužem v bederní roušce a chlupatou kozlí hlavou se zatočenými rohy.

Oba mladíci stáli s otevřenými ústy a nechápavě třeštili oči na teatrální výjev, kterému nerozuměli a na tomto místě rozhodně neočekávali. Dvojice k nim přistoupila a muž se natočil bokem, aby si je mohl pořádně prohlédnout. Žena zvrátila hlavu dozadu a nahlas a naprosto nevázaně se rozesmála. Pak je vzala každého za jednu ruku a pokynula jim k prostřenému stolu uprostřed místnosti, na kterém bylo náhle jídlo a pití pro mnoho hostů. Velké kouřící misky s pečeným masem, ošatky s chlebem a nazdobené misky s ovocem a zeleninou. Protože mladíci stáli dál jako zařezaní a ztuhlí strachem, kozlí muž se rozhodl je popohnat rohy. Mocnými trkanci je donutil doklopýtat a usadit se ke stolu a pak hlasitě zamečel.

„I já vám přeju dobrou chuť a vítám vás na oslavě našeho krásného svátku Beltainu,“ navázala žena a pozvedla číši s vínem k připitku. „Jsem Paní Zeleného lesa a tohle je můj druh Rohatý.“

Maky se definitivně rozhodl, že to musí být jenom sen a že si ho tudíž pořádně užije. S úsměvem zvedl svoji číši k pozdravu a pak se s chutí zhluboka napil. Pete ještě chvíli vzdoroval, ale protože ani on nedokázal najít nějaké rozumné a přijatelné vysvětlení, také posléze podlehnul zvláštní atmosféře a pustil se do jídla a pití. Žaludek sevřený napětím zpočátku protestoval, ale pak s nadšením přijímal lahodné maso a čerstvý křupavý chleba. Hodovali dlouho a vydatně, po celou dobu odkudsi zněla příjemná hudba, ke které se žena občas přidávala trochu falešným zpěvem a kozlí muž veselým mečením. Víno bylo silné a vůně omamné, žádný div, že oběma mladíkům se začaly klížit oči a hlavy jim padaly do nedojedených talířů. Probralo je poplaskávání a výskot. Okolo se najednou hemžilo množství krásných polonahých dívek ozdobených květinami, které je braly za ruce, hladily a smály se. Donutily je vstát od stolu a zkoušely s nimi tančit, což však vzhledem k jejich stavu byl pokus předem odsouzený k nezdaru. Když veselí vrcholilo, Paní Zeleného lesa najednou zatleskala a všichni ztichli. Utvořili kolem ní a Rohatého uctivý půlkruh a s očekáváním se na ně zahleděli.

„Blíží se půlnoc“, oslovila je Paní. „Posvátné ohně hoří, čeká nás vyvrcholení našeho svátku. Pojdme!“

Dvoukřídle dveře vedoucí na zahradu se na tento pokyn otevřely dokořán a vypustily chichotající a výskající dívky do zelené náruče přírody. Maky a Pete vyklopýtali za nimi, zraky zamlžené a rozostřené, nohy klopýtající a mysli zastřené. Uprostřed zahrady plápolaly dvě vysoké vatry a všichni zamířili právě k nim. Dívky ječely a výskaly, probíhaly divoce mezi ohni sem a tam a postupně odhazovaly všechno, co měly na sobě. Jejich vzrušení se přeneslo i na oba podnapilé mladíky, rozproudilo jim krev a vzbudilo v nich náhlý silný chtíč. Napodobili dívky, klopýtavě se rozběhli k ohnům a cestou ze sebe strhávali oblečení.

Maky se probral zimou. Sotva pohnul hlavou, zasyknul bolestí. Opatrně zamžoural přivřenýma očima, protože mu působily bolest i jasavé sluneční paprsky, prodírající se k němu mezi větvemi stromů. Bolelo ho celé tělo, měl pocit, jako by ho celou noc zpracovávala míchačka na beton. Nejvíce ho však trápila hlava. Třeštila a pulzovala jako by se měla každou chvíli rozskočit. Zvedl se mu žaludek a Maky se prudce vyzvracel do křoví vedle sebe. Trochu se mu ulevilo. Svalil se opět do původní polohy na zádech a začal pomalu a namáhavě přemýšlet. Kde jsem? V trávě u lesa. Co tu dělám? Nevím. Jak jsem se sem dostal? Nevím. Když si takto neuspokojivě zodpověděl základní otázky, opatrně se zvedl do sedu a zachvěl se zimou. Zděšeně si uvědomil, že tady ležel nahý jak ho pánbůh stvořil s husí kůží jako struhadlo. Kde má oblečení? A vůbec, kde je Pete? Divoce se rozhlédl kolem, což mu vyneslo další vlnu pulzující bolesti v hlavě a dosud citlivý žaludek se nepěkně zahoupal. Zaskučel a znovu zavřel oči. Po chvíli to zkusil opatrně ještě jednou a pomalu se s přivřenýma očima rozhlédl. Necelý metr od sebe uviděl zmuchlanou kupičku svého oblečení a vedle svoji milovanou špinavou tašku. Tráva se třpytila čerstvou rosou, ptáci zpívali jako o život a Maky by se nejraději rozplakal vděčností, že má alespoň svoje věci. Roztřesenýma rukama se

začal oblékat a trochu přitom kňučel. Oblečení bylo navlhle od rosy a nepříjemně studilo na holém těle. Najednou ztuhl, zmučený mozek měl náhle zavalený vzpomínkami na včerejší večer a velmi, velmi dlouhou noc. Do tváře se mu vlila červeň a už mu bylo jasné, proč se cítí tak, jak se cítí. Zmatené výjevy plné sexuálních orgií mu vířily hlavou a nechápal, kde se v něm vzala ta neuvěřitelná nenasytnost a hlavně výdrž. Měl pocit, že vystřídal celý zástup dívek a s každou to bylo jiné a zvláštní. Jen těch pozic, co vyzkoušeli! Nadmul se jako holub a hned mu bylo líp. Dokončil oblékání a sáhl do tašky, jestli tam má svoje věci. Bylo tam všechno a ještě něco navíc. Třináct trošku zaschlých květinových věnečků. Když se jimi probíral, napadla ho jistá symbolika, která ho nadchla. Škoda, že o tom nebude moci nikomu vyprávět, protože tohle by mu nikdo nikdy neuvěřil. Jediný, s kým by si mohl promluvit, byl Pete, ale kde může být? Pomalým krokem se vydal směrem, kde tušil jejich zaparkované auto. Třeba už Pete bude tam a čeká na něho.

Peteho ráno se podobalo Makyho, ovšem zakončení bylo poněkud trudnější. Probral se nikoliv zimou, nýbrž krutou bolestí hlavy a celého těla, obzvlášť intimní partie měl abnormálně citlivé. Vzpomínky na včerejší večer a noc měl milosrdně zamžené ovšem jen do chvíle, kdy se pokusil zjistit, kde se to vlastně nachází. Na rozdíl od svého parťáka neležel venku, ale spořádaně v posteli pod tlustou venkovskou peřinou. Ovšem nikoli ve své, ale v jakési cizí a poněkud nepohodlné. Příčinu nepohodlí odhalil vzápětí, když se vedle něho vztýčila jakási postava, která mu ubírala v těsné posteli prostor. Sotva ji poznal, zaječel hrůzou. Bezzubými ústy se na něho smála čilá babka, majitelka domu, který přišli vykrást a která se měla touhle dobou nacházet někde úplně jinde a hlavně hodně daleko. Tam si ostatně přál v tuhle chvíli být on. Pete vyskočil z postele jako zajíc, zděšeně si uvědomil svoji absolutní nahotu a v panice začal divoce hledat svoje oblečení. Naštěstí bylo na hromádce hned vedle postele. Adrenalin mu zaplavil tělo a na chvíli přehlušil i úpornou bolest. Pud sebezáchovy zapracoval, Pete na sebe rychle naházел oblečení a vrhnul se ke dveřím na svobodu. Cestou ještě zakopl o svůj batoh, který vypadal netknutě. Popadl ho za popruh a pádil ven z děsivého domu. Celou cestu nařikal a oči mu slzely. Když se mu v půli cesty vybavily střípky vzpomínek na včerejší večer a hlavně noc, rozplakal se už naplno a bez zábran. Sotva vyběhl z prokletého domu, stále zpomaloval a k autu už se sotva dovedl. Teprve teď si vzpomněl na svého kamaráda a s úlevou zjistil, že ten už sedí v autě a čeká na něho. Kupodivu se netvářil tak zničeně jako on a vítal ho docela radostně. Protože se Maky evidentně cítil líp, přesedl si za volant a pomalu se rozjeli ku Praze. Poočku se díval na svého kamaráda, zhrouceného na sedadle pro spolujezdce a nevěděl, jestli se má začít vyptávat, nebo snad vyprávět zážitky své. Výraz v Peteho tváři ho však odradil a tak mlčel. Znovu si přehrával v hlavě zvláštní a jedinečné zážitky a na závěr si vybavil, co mu pošeptala nad ránem Paní: „Předej dál štafetu a za rok mi sem někoho pošli, jako to udělal tvůj kamarád, který byl u mne loni. Když to dobře zařídíš, štěstí tě neopustí stejně jako jeho.“

Usmál se a umínil si, že příkaz provede. Krásná čarodějnice bude mít o příštím Beltainu opět mladé spoléčníky. Zároveň si uvědomil, že nevolnost a bolesti jsou už skoro pryč, jako by kocovina čekala jen na to, až potvrdí splnění příkazu a teď se vytrácela.

Zato Pete vypadal pořád hrozně, zelený jak sedma a kruhy pod očima jako talíře od borůvek. Rozhodl se zjistit, jestli má v batohu všechny svoje věci a nejistou rukou hrábl dovnitř. Nahmátl baterku a vedle ní ještě cosi podivného. Nebyly to však panenské věnečky jako u Makyho, nýbrž zcela prozaický balíček několika stokorun, převázaný zelenou stužkou a s připevněným vzkazem. Na papíru, vytrženém z laciného bloku bylo roztřeseným stařeckým rukopisem napsáno: „Díky za vášnivou noc, mládenče. Cítila jsem se jako za mlada, ty divochu!“

Vztekle roztrhal vzkaz na malé kousíčky a stáhl okénko, aby je mohl pustit po větru. Balíček stokorun štítivě odhodil na zadní sedadlo. Takhle mizerně se necítil už hodně dlouho a jeho sebevědomí kleslo k bodu mrazu. Vždyť on se zachoval jako prostitut té staré babky a dokonce od ní za to dostal zaplacení! Zbožně peněžní vztah, vytanulo mu na mysli a zasténal. Tak tenhle termín už nikdy v životě nepoužije. V návalu vzteku už chtěl navrhnout, že babku práskne polícajtům, ale pak si uvědomil, že to udělat nemůže. Nehledě na to, že by musel vysvětlit, co v jejím domku pohledával, pochopil, že nikdy a za žádnou cenu nebude schopen nikomu vyprávět, co s ním babka v noci vyváděla. Studem by se propadl! A to ještě tušil, co ho čeká v budoucnu, co mu nad ránem baba pošeptala do ucha: Že nebude schopen normálního sexuálního života se sebehezčími dívkami. Přes jeho vědomý odpor ho po celý rok budou vzrušovat výhradně ženy důchodového věku. Trest mu ale naštěstí vyprší opět o Beltainu, kdy mu Paní Zeleného lesa odpustí a vrátí mu jeho přirozenou sexuální orientaci. Aspoň mu to slíbila a on mohl jen doufat, že svůj slib taky dodrží! Jenže... Dá se čarodějnici věřit?

Hanina „Nera“ Veselá: Žoup

Jistě mi leckdo dá za pravdu, když řeknu, že to, co si jeden občas musí se svými sousedy vytrpět, by mnohdy stačilo na román, natož na jedinou trampotu. Jsou hluční, rámusí, vyvrtávají do zdí dírky, zatloukají hřebíky, přesouvají nábytek zrovna v místech vaší postele a já nevím, co ještě. Dennodenně k vám přes tenké stěny dolétávají útržky jejich hádek. Málokdy dají pokoj aspoň v noci. Ale ať už jsou sebe svéráznější, určitě to nejsou takoví podivíni, jací žijí v Ismanionu, Kraji divných. Naše hrdinka by však ani nevěděla, kdo vlastně bydlí za živým plotem poblíž její zahrady, kdyby se její domácí mazlíček morče Kobližka nevydalo na soukromý výlet...

*„Byl jednou jeden kouzelník
ten opustil svůj rád
táda dýda dum
že však velmistru svému se postavil
na skřeta musel si léta hrát
táda dýda dum...“*

A dál nevím, jak je to dál. Co třeba tuhle:

*„Byl jednou jeden darebák
ten drahý kámen měl
táda dýda dum
než já jsem mu ho uzmula...“*

Mrakula, kouzelnice na volné noze, se zastavila. Úsměv jí rázem zmizel ze rtů. Domek stlučený z nalakovaných desek, připomínajících trollí karty, stál sice na svém místě, ale dřevěná ohrádka uprostřed zaplevelené zahrady zela prázdnotou. Košík s houbami, které si nesla z lesa, jí vyklouzl z ruky.

„Kobližka, moje Kobližka, dar nedar od královny Jezabely zase utekla!“ Kouzelnice, byť ještě mladá a ne dvakrát dobrá, by si však měla nějak poradit. Mrakula si zadumaně dřepěla na zem, rukou zašátrala v spasené trávě a hle, vytáhla černostravý chloupek.

Položila si ho na dlaň.

„*Apulos koprem* – najdi Kobližku!“ přikázala. Chloupek se zdvihl, zatočil se kolem své osy a ukázal k bujnému živému plotu, oddělujícímu Mrakulin chlívek od sousedovy zahrady.

„Ale ne,“ posteskla si Mrakula. „Vždyť já pořádně nevím, co je ten tichošlápek zač. Je tam zalezlý jako šnek v ulitě. V životě jsem ho neviděla. Proč se jen můj kontakt se sousedy omezuje na házení pecek přes plot?“

Sousedův plot byl navíc plný pichláků, nikde žádné stopy po brance. Tam, kde morče podleзло, musela kouzelnice přelézt. Mrakula si na to přitáhla staré štafle. Dřív než se její zrzavá hlava s černým přelivem objevila nad trnitou zmetí zeleně, hmátlo po ní ze sousedovy zahrady něčí chapadlo.

Chlamst! Rosnatka velikosti dračího vejce ji sundala z plotu, aby ji slupla jako přerostlou mouchu.

„Do pr... kýnka! Au!“ Mrakula kopla do chlorofylové dásně.

Takhle si svou návštěvu nepředstavovala. Soused ani morče nikde, pohnout se nemohla, zubatými otvory v živé pasti viděla hromadu vybělených...

To jsou kosti zvědavců, co nakukovali přes sousedovu zeď!

Mrakula i přes nepatrnou škvíru mezi hustými trny zpozorovala, že jednomu z nešťastníků visí z přelomeného trupu zlatý diamantový pás.

„Ejhle, zlato! Ejhle, diamanty!“ Do Mrakuly vjela nová síla. Kouzelnice sebou začala šít. Kopala na všechny strany. K tomu mumlala všemožné formule, takže nepostřehla blížící se kroky.

Masožravka se nespokojeně nadmula, divoké sousto ne a ne strávit. Někdo stál venku a bušil do tlustých listů holí. To se rostlině ani trochu nelíbilo. Čelisti se neochotně otevřely.

„Brrr!“ kouzelnice se vydrapla ven. Za záchranu vděčila tvor, který...

Na první pohled vypadal jako středně vysoký farmář s řídkým zrzavým vousem, ve vestě, kalhotách a ušmudlané košili, který v rukou svírá pikslu s kdovíjakým zahradním škůdcem. Na druhý pohled ale... Mezi dlouhými drátovitými vlasy s pšínkou uprostřed mu rostly zaječí uši, v polovině ohnuté do pravého úhlu. Stvoření upíralo oči s rudými zornicemi přímo na Mrakulu, ústa se zdravým předkusem mírně pootevřená.

„Máš štěstí, že jdu právě kolem,“ pravilo to docela dobrácky.

„Jasně. Ahoj! Já jsem Mrakula, tvoje sousedka,“ masožravčina ex-snídaně předvedla chabý úsměv.

„Já tě znám od slyšení. Prosím tě, nikdy už nepíšej kuplety v blízkosti mého plotu. Nemám to rád. Jinak tě samozřejmě vítám. Já jsem žoup,“ soused jí podal ruku.

„Ehm?“

Žoupové jsou starý, v Ismanionu i kdekoliv jinde téměř neznámý národ, vyznačující se láskou k půdě a k vínu. Jsou v podstatě mírumilovní, pokud nejde ovšem o jejich vlastní úrodu. To prý pak dokážou být horší než smečka hladových vlků. Jedí všechno možné kromě žoupů. Pěstují zeleninu a žijí uvnitř obludných rostlin, nejčastěji kořenovitých. Mrakulin soused bydlel v obří ředkvičce zvenku vypadající jako keřík přerostlé natě, uvnitř vydlabaný a vybavený veškerým pohodlím včetně stropních oken.

„Žoup Buby, a žiji zde léta,“ upřesnil žoup.

„Aha. Já hledám Kobližku. Přeběhla mi k tobě z vedlejší zahrady. Je to taková větší černostravá krysa bez ocásku,“ vysvětlovala Mrakula.

„Tak trochu jako ty?“ Žoup přešel očima kouzelničiny dvoubarevné vlasy.

„To jsi ji viděl!“ Mrakula se rozzářila. „Vrátíš mi ji?“

„Vlastně jsem ji hodil ke svým králíkům. Než jsem ji chytil, docela mi udělala škodu na špenátu,“ žoup položil pikslu se zahradním škůdcem na zem. Mrakula si všimla, že je plná šnečích budek s živými obyvateli uvnitř.

„Sotva jsem se zbavil želv salátových, našel jsem na brokolici tuhle tu nadílku,“ postěžoval si, vida, jaký zájem jeho škůdci u kouzelnice vyvolali.

„A co s nimi uděláš?“

„Na kompost ptákům.“

„To ne, to si je raději vezmu,“ Mrakulu zaplavila vlna soucitu. *Já v zahradě mám stejně jen plevel...*

„Když chceš,“ Buby jí pomohl pikslu nacpat do rance, kde měla beztak spoustu krámů. „Ale to hladové, tobě tolik podobné prasátko ti dám, jen když pro mě něco uděláš. Nebude ti to vadit, že ne?“

Mrakula zarputila mlčela.

„Vždycky jsem byl zvědavý, jak to vypadá jinde,“ nedal se vyvést z míry Buby, „až jsem jednoho dne řekl své otčině sbohem, našel tohle místo, a od té doby zde žiji – sám,“ žoup posmutněl.

„Ehm?“ Mrakula se podrbala za uchem.

„Není tu nikoho, kdo by ochutnal mou mrkev a hrášek...“ Tu v jeho rudých očích vzplál slabý plamínek: „Najdi mi žoupku, pěknou a hodnou, která mě bude poslouchat a bude chtít jíst se mnou z jedné mísy mrkev a hrášek...“

„Ale kde?“ Ilekla se Mrakula tak nezvyklého přání.

„Kvetoucí ostrov. Tam my žijeme a odtamtud jsem také před lety odešel hledat úrodnější půdu. Teď už se ale nemohu vrátit. Jako každý žoup trpím i já strachem z vody. Jednou jsem ho sice překonal, ale vícekrát to nedokážu.“

„Ty myslíš Muranův ostrov uprostřed jezera Balš?“ Mrakula vytřeštila oči. „Ostrov jež vzkvetl z hlavy spícího obra?“

„Ano, ten. Ale jak už jsem řekl, je tu jeden problém. Žoupky stejně jako žoupové nesnáší vodu a lodě vůbec. Chráníme se tak před rušivými vlivy z vnějšku. My žoupové jsme totiž vcelku chytrý národ...“

* * *

„Uf,“ Mrakula dofuněla k loďce, v níž se podnikavý žoup kdysi přeplavil na Ismanionskou pevninu. Za pomoci posilujícího zaklínadla dotáhla kupodivu stále použitelnou kocábku k vodě a pustila se do veslování.

Jednoduché plavidlo líně klouzalo po hladině jezera a jen pomalu se přibližovalo k obrovskému útesu, shora porostlému hustou džunglí. Vypouklé, po staletí zavřené kamenné oči, hrubě tesaný nos a velikánská ústa tvořila hlavu obra Murana, největšího ze všech spáčů. Jeho krk se zbytkem těla skrývaly jezerní hlubiny. Spal tam stovky, možná tisíce let, až srostl se zemí a stal se její součástí. Na jeho hlavě vznikl Kvetoucí ostrov. Anebo možná šlo jen o šedivou skálu, mrtvý kámen se strmým schodištěm po straně a plošně na zakotvení loďky, tolik připomínající obrův obličej.

„Spi, jen spi,“ zašeptala Mrakula a s téměř posvátnou bázní – tu Muranův ostrov vzbuzoval u všech obyvatel Ismanionu – začala šplhat po úzkém schodišti bez zábradlí.

Loďku nechala dole. Ostrůvek sám byl ze všech stran zarostlý hustou nepropustnou vegetací. Po pár škrábancích našťestí narazila na pěšinku, která ji dovedla k bráně porostlé Trollskými hrozny. Hned vedle stála zapíchnutá dřevěná tabule s nápisem:

ŽOUPOV

„Ach,“ Mrakula se uctivě poklonila obřím žoupovi trůnícímu hned u brány, než zjistila, že je to jen socha. Dovnitř tedy proklouzla nikým nepozorována.

Městečko plné zeleninových domků s kulatým náměstím a studnou se na ni usmívalo jako rozveselená tvář dítěte. Žoupové a žoupky vysedávali před ředkviemi, brukvemi, řípami, mrkvemi a kdovíčím ještě, nebo se pilně činili na okolních políčkách. Na Mrakulu se dívali spíše pobaveně, než nepřátelsky. Pochopila proč, až když se jedna všetečná žoupka zeptala, co to má s ušima.

„Ehm?“

V Žoupově nebyli na kouzelníky a lidi zvyklí, proto brali Mrakulu bez přemýšlení za jednu z nich.

„Ukousl mi je vzteklý králík,“ odsekla nakvašeně, když už jí ta pozornost začala vadit. *Jak, u všech trotlíků, najdu v tomhle pomateném městě vhodnou nevěstu pro mého souseda?*

Žoupové rozvalení na zápraží a bafající s fajfky, i žoupky, které zrovna neplely zahrádku, se sesypali kolem kouzelnice jako se mouchy slétávají na koláč.

„Ty jsi ale srandovná. A co to máš na sobě?“ chtěl vědět černovlasý černouchý žoup.

„To je můj zelený kabát, vhodný pro všechny příležitosti, a košili jsem si náhodou prala před pěti dny. Do záplat na mých kalhotách ti nic není. Hele, tohle je dračí kůže, tos' ještě neviděl, co?“ natáhla nohu v těžké botě.

„Dračí?“ podivil se černouchý.

„No jasně, že z draka,“ přisvědčila Mrakula.

„Co je to drak? To tady taky roste?“ zajímalo se jedno malé žoupě. Černouchý se ale zamračil a jeho oči, červené jako u všech žoupů, zle zaplály.

„Ty nejsi odsud. Jsi z břehu jezera,“ řekl usvědčujícím tónem.

„No, ano,“ přiznala Mrakula.

„Jé! Cizinka. Vyprávěj nám, jaké je to za jezerem? Žijí tam také žoupové?“ zaprosilo několik mladých žoupek.

„No,“ usmála se, „v Ismanionu, Kraji divných, odkud jsem, žijí převážně lidé a sem tam nějaký kouzelník. Lidé mají své zahrádky jako vy, ale moc se vám nepodobají. Honí se za cetkami z kovu, z něhož se v pustině nenajíš ani nenapiješ. Loupí a zabíjejí jiné i sebe navzájem, mají svá panství a své zákony a žijí krátkým životem. To kouzelníci, ti jsou jiní. Nic nepěstují a vůbec se práci vyhýbají. Jsou malicherní, rádi se hádají. Mžourání do zažloutlých svitků je pro ně tím pravým potěšením. Přežívají staletí, zabednění ve svých řádech, znaje jen svou pravdu, nebo se jen tak potloukají světem snaže se přizivit na cizím. Domy jsou v Ismanionu plné zlodějů, cesty plné okradených. Ale jinak je tam docela fajn.“

„Ach,“ vzdychla žoupka s jemnou hnědou srstí na uších. „To jsou tedy lidé o něco lepší.“

„A kam patříš ty?“ zeptal se černouchý.

„Ehm... Já jsem... no... kouzelnice. Ale jenom nedoučená,“ dodala rychle.

„A jaká je tam na břehu zelenina?“ zeptal se žoup ve slaměném klobouku.

„Inu... roste,“ řekla popravdě. Hned nato ji jedna starší žoupka nabídla kapustové karbanátky v bramborovém těstíčku, ať jen okusí místní pochoutku.

„Ach, jak jste milí. Po cestě mi fakt vyhládlo,“ Mrakulu, jak šlo o jídlo, nemusel nikdo dlouho prosit. Bez upejpání se pustila i do mrkového koláčku, který jí podala malá žoupka s mašlemi kolem uší.

„Nu ano,“ to už se usmíval i černouchý. „Vždyť my žoupové jsme vcelku chytrý národ.“

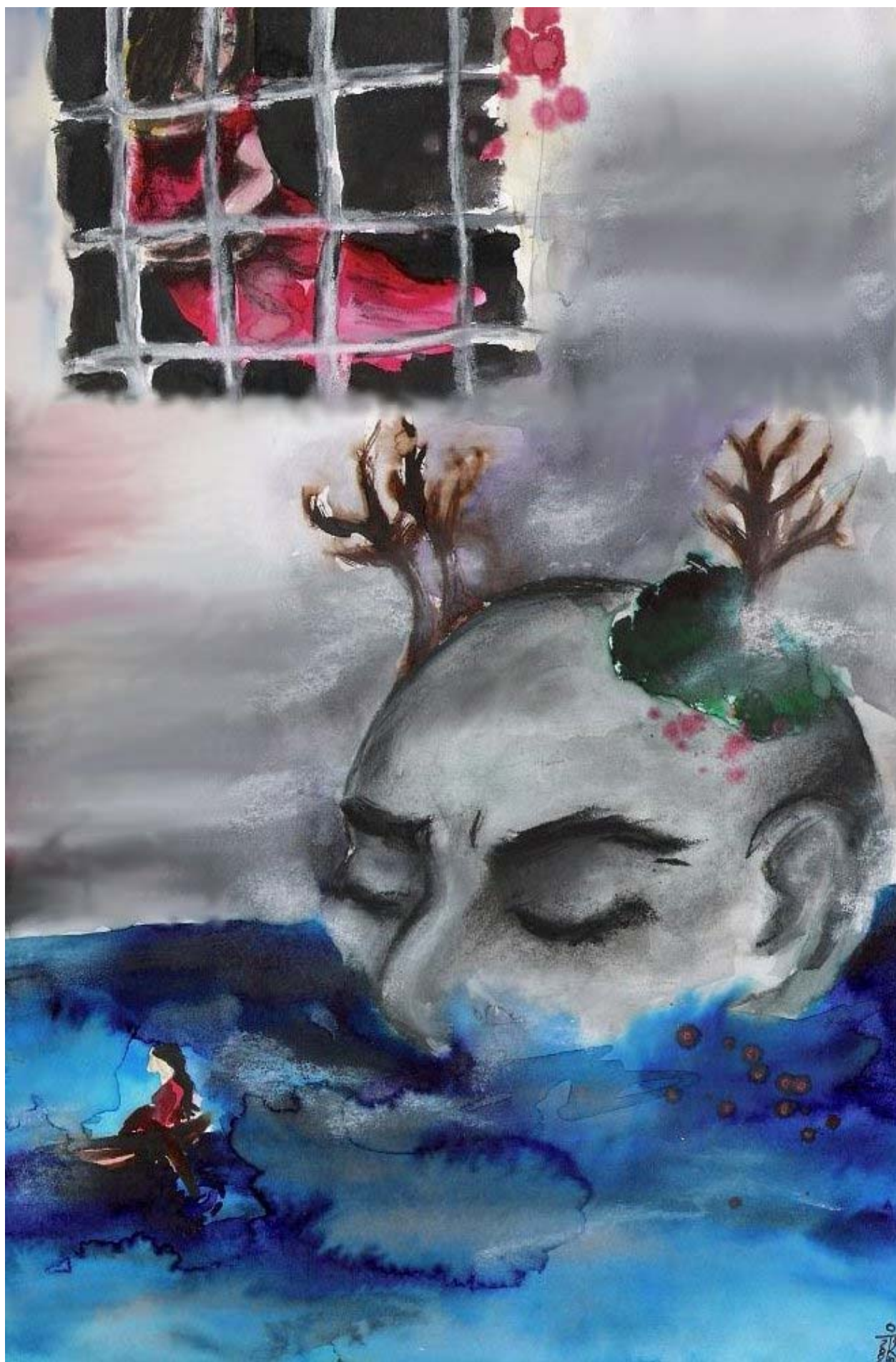
Kouzelnice neváhala ani minutu a v mžiku na ně vychrlila, proč tam vlastně je. Několik hezkých žoupek projevílo o osamělého Bubyho zájem a snad by byla ruka v rukávě, kdyby si...

...Lotrik, rodový stařešina a pán Žoupova, neobhlížel své město. Byl to hubený pobledlý žoup s bílými vlasy a ostře zastřiženými sněhovými ušima. V černém fraku s buřinkou vypadal jako hrobník a jeho pohled byl pohledem nenasytné šelmy. Vážený zachmuřený pán žoupů měl plnou hlavu starostí:

1.) Synátor Darbik; pěstitelství mu nevoní, jediná plodina, která mu jakžtakž jde pod vousy je vinná réva, a pochopitelně jen v tekuté podobě. Snoubence, takové hezké temperamentní žoupce, v opici řekl, že je přitažlivá asi jako králík a teď ta dělá dusno, že si ochmelku nevezme.

2.) Velká dýňová slavnost, která se mí zítra konat a on stále nemá vymyšlenou žádnou atrakci. Žoupové jsou v něčem jako děti, čili když nebude zábava, nebude ani pořádek. Stačí aby se deset otrlejších rozzuřilo a za chvíli bude celé město vzhůru nohama. A to si jeho pán nepřál. Bavící se žoupové se nebouří.

Náhle se stařešinovo obočí stáhlo a rudě planoucí oči zamířily do kruhu lelkujících žoupů. V jeho středu stála postava v zeleném ošuntělém kabátu a záplatovaných kalhotách, s rancem přes rameno. Lotrikovy rty zahrály v pokrouceném úsměšku: *To je ono. Maso z pevniny náš jídelníček dosud postrádal.*

„Ech, co se to...?“ Mrakula nechápala, proč žoupové najednou ustupují a v pokoře sklánějí ušaté hlavy. Lotrik jim kynul se strojeným úsměvem, že toho není třeba, vždyť on je přece jeden z nich.

„Cizinka,“ pátravě upřel na objekt místního povyražení červená očka.

„Ehm...“ Mrakula vyplivla z pusy kus brokolicové placičky.

„Nepřítel,“ stařešinovy oči se zúžily.

„Ale vůbec ne...“ kouzelnice zamávala rukama.

„Chceš nás očarovat,“ Lotrik zkřivil tvář, „vzít nám naši úrodu... naši zem... náš život? Pokazit a zničit novotami z pevniny panenský ostrov? Mě zabít a z mých žoupů udělat otroky ve službách kouzelnické rasy či té lidské verbeže?“ zlověstně se rozhlédl kolem. Mrakula zalapala po dechu. Její noví přátelé se od ní začali pomalu odtahovat.

„Já říkám NE,“ bílý žoup upřel krvavé oči přímo na ni. „My nechceme cizince. My nepotřebujeme cizince. Jen si ji pořádně prohlédněte,“ chytil kouzelnici za ramena a násilím ji otočil čelem k davu. Než stačila zaprotestovat, sevřel ji jednou rukou hrdlo a druhou jí položil na ústa.

„Vidíte tu nezdravou bledost?“ prstem šťouchl do její tváře. Mrakula pod tvrdým stiskem sotva dýchala.

„Vzduch na břehu jezera je zřejmě zkažený. A její chlupy...“ hrubě jí vjel rukou do vlasů. „Barví si je na černo, tomu říkám marnivost! A všimli jste si, jak je hubená? Na druhém břehu jezera roste zřejmě chudá strava. A ty hadrrry... errr...“ Lotrik se v púlce věty odmlčel s obličejem bledším než kdy dřív. Mrakule se konečně podařilo zakousnout se mu do ruky.

„Zkrátka,“ dokončil bílý žoup přerývavě, „zem na druhém břehu jezera je špatná... zkažená... prokletá,“ prsty se zašpičatělými nehty stiskl Mrakule ucho tak silně, až kouzelnice zapomněla, že ho chtěla znova kousnout.

„Zem na druhém břehu jezera je špatná,“ řekla hnědovlasá žoupka.

„Zkažená,“ přidal se žoup v slamáku.

„Prokletá,“ zasyčel dav.

„Zítra, až slunce bude na vrcholu své pouti a slavnost posvátných dýní začne, vyndáme svatý kotel po předcích a po dlouhé době v něm opět uctíme naši samostatnost a nezávislost. Či maso tam vložíme, se nechejte překvapit,“ zakončil Lotrik slavnostně.

„Ale vždyť jsi říkal, že jsem hubená,“ zahuhlala Mrakula nespokojeně, když si Lotrik foukal bolavou ruku.

„Kušuj,“ zavrčel bílý žoup potichu.

* * *

Zavřeli ji v suchém vězení na konci města, kde bylo dusno k zalknutí. Mrakula se stočila na hromádce slámy jako uzlíček nešťěstlí a zuřivě si třela ucho.

Jsou hloupí, ale pořád dost silní na to, aby mi stihli přelámat tlapky, kdybych se o něco pokusila, toužebně pohlédla na chatrnou dřevěnou mříž, která ji dělila od zbytku světa. Za mříží na štokrleti, jež se pod těžkou vahou očividně trpělo, trůnil zavalitý žoup a zamyšleně v prstech kroutil železnou tyč. Další cely byly prázdné. Jen v jedné, s mřížemi naproti Mrakule, poplákávala drobná žoupka s medově hnědými ušima.

Primitivové! Co ta vám mohla udělat? zamračila se nedoučená kouzelnice. Žoupka byla oblečena v čisté mrkvové šaty, takže nemohla být uvězněna dlouho. Mrakuly si nevšímala, jen tupě hleděla do země.

Ještě, že mi nechali můj ranec, kouzelnice si konečně přestala třít ucho a vybalila z batohu všechny své poklady. Zavalitý žoup venku si jí ani „pokladů“ nevšímal a dál nevzrušeně tvaroval tyč.

Mrakula vyndala z rance čutoru (byla ale prázdná), vatou vycpaného mloka, který ji měl chránit před zlými sny (teď byl ale den, takže se nehodil), *Šestistero hlavních zaklínadel v kostce* od kolektivu nejvyhlášenějších kouzelníků (no vida) a dírkovanou pikslu plnou šneků (*No ne, já na ně zapomněla!*) plus tři kapustové karbanátky v bramborovém těstíčku.

„Hele, karboš!!“ Mrakula rázem zapomněla, jak ji předtím Lotrik pokořil a chutě se pustila do oblíbené žoupí pochoutky. To ji však připomnělo, že zítra se má stát jejich pochoutkou právě ona.

Do pr... kýnka! znechuceně karbanátek odhodila.

„Písk,“ krysa s oušky, navlas takovými jaké mají žoupové, vystrčila čumák z pod sena a už byla s oblíbenou místní pochoutkou pryč.

„Fuj!“ Mrakula zalistovala *Šestisterem hlavních zaklínadel v kostce* až ke stránce s radami typu:

Jak oklamat svého velmistra...

Jak strávit bez újmy sedm dní o jednom bochníku chleba...

Jak získat náklonnost jiného kouzelníka či kouzelnice...

„Ne, to ne,“ přeskočila několik odstavců:

*Co dělat, když vám nepadne vaše roucho...
Co počít, jestliže nemůžete najít svou berlu...*

„Hm, to asi není ono...“ Další listování:

*Agricius – ať tvá zahrada vzkvétá!
Certi – dej mi rychlost!
Urag – dej mi sílu větru!*

A o útěku z vězení nic? Otočila na další list:

Duris klamenus – ať je z tebe kámen!

Zadumaně se podrbala za uchem. Pohled jí sklouzl na pikslu se šneky. „Jo tohle,“ Mrakulina tvář se vyjasnila. Jestliže se chtěla dostat ven, potřebovala se zbavit pozornosti svých vězňů a jedině, co zajímalo žoupy před velkou slavností, byla úroda ve stínu zahrádek vyčkávací brzké sklizně.

Musím ten nářůdek udeřit v jeho nejcitlivějším místě, provést útok na jeho zeleninu! Mrakula s démonickým úsměvem začala tahat šneky z přeplněné piksly, budku po budce.

Poskládala je v rohu u okna.

„Magis – zvětš se!“ zašeptala. Šnečí ulity začaly růst, až je stěží mohla vzít do dlaně.

„Sat – stačí! Teď zkusíme tohle: *Cers uragus* – buď rychlý jako vítr – a – *duris vulvux klamenus* – ať je tvá schránka tvrdší kamene!“ křikla jedním dechem.

Obří šnečí, jiskřící magickými náboji, vystrkovali překvapeně růžky a s úžasnou rychlostí se začali rozlézat po Mrakulině cele.

„Agrus – tam!“ kouzelnice ukázala na okno. Ještě než dořekla, už se šnečí armáda šinula v několika pruzích, bez slitování stéct úrodná žoupí pole. Mříže v okně pod tlakem tolika budek praskaly jako vaječné skořápky.

„Ach, z obyčejného hlemýždě jsem stvořila nástroj hromadného ničení. Žoupy zdraví *Achatina fulica perfecta*!“ vykřikla Mrakula, jata hřejivou euforií vítězství. Důrazný šeptavý hlásek ji však rychle navrátil do šedi skutečného světa.

„Hej, já jsem to viděla!“ žoupka s medovými chloupky už neplakala. Teď stála s nosem přilepených na mřížích a zvědavě nakukovala do cely své spoluvězeňkyně.

„A co jako?“ Mrakula Šestistero sklápala a s náramnou lhostejností je spolu s prázdnou pikslou nasoukala zpátky do batohu.

„Ty chceš utéct,“ špitla žoupka.

„Hm,“ pravila Mrakula neurčitě.

„Vezmi Vif sebou, vezmi Vif sebou, prosím,“ zašeptala žoupka. Kouzelnici náhle svitlo.

„A proč tady vlastně jsi?“ zeptala se opatrně.

„Když mě se nechce vdávat,“ řekla Vif.

„Ach...“ Mrakuliny neurčité naděje pohasly.

„Nechci si vzít stařešino syna Darbika, protože je zlý a svěhlavý a je bílý. A já nesnáším bílé žoupy. Oni jsou jiní, jsou krutí. Umí jenom pít víno a poroučet.“

„A proto tu jsi?“ podivila se Mrakula.

„Ano. Lotrik mi řekl, že dokud se nepodvolím, tak tu zůstanu. Ale já si jeho syna nikdy nevezmu. Všichni tady jsou nudní a omezení a Darbik je nejhorší ze všech. Nesnáším Kvetoucí ostrov!“

„Ach,“ Mrakulino čelo se vyjasnilo. Kouzelnice se rozpovídala. Zná prý na pevnině jednoho žoupa, je milý, vášnivý a bydlí v úžasné ředkvičce...

„Když já se bojím přes vodu...“ přiznala Vif.

„Tak tohle nech na mně!“ Mrakula se zazubila.

* * *

Jak se den chýlil ke konci, strhl se v Žoupově obrovský poplach. Stařešina Lotrik vyhlásil žoupí mobilizaci. Také Mrakulin hlídač musel zanechat hraní si s tyčí a narukovat do nečekaného boje.

„Teď!“ vykřikla Mrakula a rozkopla dřevěnou mříž.

„Ano!“ Vif se rozradostněně opřela loktem o stěny svého vězení a ty padly.

„Hurá domů, hurá za Kobližkou!“ zavelela Mrakula.

„Hurá na břeh, hurá za ženichem!“ přizvukovala jí Vif.

Rozjařeně proběhly městem, jež bylo vzhůru nohama. Saláty, mrkev, brokolice, špenát, všechno to bylo napadeno obřími hlemýždi, které dosud nikdo na ostrově neviděl. Ti tvorové se přitom pozoruhodně dobře množili. Sotva jeden nakladl vajíčka, už se z nich líhli „malí“ šnečci. Žoupové a žoupky běhali kolem svých políček a sítkami oddělovali nenapadená území od těch postižených. Celé město bylo brzy plné ohraničených územíček, u nichž svítily cedule s varovným nápisem:

ZAŠNEKOVÁNO!

Uprostřed spouště, na vykotlané megadýni zoufale třepotal stařešina Lotrik oběma ušima. Radnice byla zevnitř prolezlá plži a šnečí obležení bylo všech stran. Sliz prosakoval střechou. Nebylo úniku.

* * *

„Tak a teď to zaklínadlo, které mě dostane přes vodu,“ řekla Vif, když stály dole pod útesem.

„Aha, tohle,“ Mrakula přešlápala z jedné nohy na druhou, držíc cosi za sebou. „Otoč se a zavři oči. Neboj se, nic to není, jen potom trochu bolí hlava.“

Vif se poslušně otočila, takže neviděla, jak ji Mrakula jedním z vesel, které předtím schovávala za zády, bere bez okolků po hlavě.

„Staré triky jsou stejně nejlepší,“ mumlala si pro sebe kouzelnice, když cpala omráčenou žoupku do loďky.

* * *

„Vítej v mé ředkvičce, nejkrásnější ouško,“ žoup pohladil Vif po medových uších.

„Och, ty to tu máš hezké. Ráda u tebe zůstanu,“ pravila Vif líbezně a také uchopila žoupovy uši.

„Jsem ráda, že tě mám, čumáčku,“ Mrakula položila Kobližku do košíku.

Buby se náhle zamračil:

„Co to máš na čele, tykvičko moje?“

„Myslíš tohle?“ Vif se dotkla nateklého místa nad očima. „To je jen pozůstatek kouzla, které mě dostalo přes jezero.“

„To není kouzlo ale boule!“

„Ehm...“ Mrakula se kousla do rtu.

„Ty nemešlo kouzelnický, udeřit moji žoupku, copak neznáte lepší metody, jak překonat strach z vody?!“ vztekla se po ní ohnal holí. Kouzelnice na víc nečekala a s nespokojeně pokvikávajícím košíkem pádila k plotu, kde stál opřený žebřík.

„Ua au!“ zdržel ji zkušený hmat, když jednomu z kostlivců strhávala diamantový pás, za nějž později ve městě utržil tolik, že nebude muset s Kobližkou celého půl roku nic dělat.

* * *

Buby a Vif spolu žili šťastně, časem Mrakule její svérázné metody odpustili, takže kouzelnice nechyběla na jejich svadbě.

Kobližka už nikdy neutekla a dokonce měla z Mrakulina souseda, kterého pro jeho uši pokládala za obřího hlodavce, takové trauma, že jí musely být po jistou dobu vyprávěny pohádky, aby vůbec ve svém košíku usnula.

Žoupům se po řadě urputných bojů, v Muranských letopisech známých jako Šnečí války, povedlo plže pochytat. Bez kapky slitování je naházeli do jezera, v místech kde je voda nejhlubší. Ti se naposled přeměnili a někde u nohou obra Murana vytvořili obrovské šnečí kolonie. Jejich potomci tam žijí až do dnešních dnů.

Lotrik slezl z dýně a ještě více upevnil své postavení. Pod vlivem neblahých okolností žoupí nechut k cizincům vzrostla. Vždyť žoupové jsou vcelku chytrý národ, který si vystačí sám...

Věnováno Evě a jejím šnečím potomkům.

Lord Hovnocuc: Výprava do ho(vno)bitích nor (censored 2 version)

© 14.6. – 30.8. 2004

Upozornění autora č.1: Tato povídka je nevhodná pro všechny hovnobitomily, hovnobitofily a další podobné úchyláky, neboť u nich hrozí při čtení nebezpečí infarktu!

Upozornění autora č.2: Následující děj se odehrává v imaginární „Sračkozemi“ a jakákoliv podobnost s díly jiných autorů je čistě nenáhodná a úmyslná.

* * *

Tak moji milý skřetřáci a skřetačky (a taky feťáci a feťáčky), už nemusíte dál škemrat, abych vám vyprávěl další příběh z dob, o kterých víte hovno. Rozhod jsem se, že po tom, co jsem vám řek všechno o naší legendární výpravě na ušáky, budu vám vyprávět i o tom, jak jsme zatočili s hovnobitama.

Teď mě vlastně napadá, že vy víte hovno i o tom, kdo to jsou (nebo teda spíš byli) hovnobiti, co? Dneska už je nikde nepotkáte, protože jsme je všechny vyrubali, ale dokud tu ještě oxidovali, tak ze všeho nejvíc připomínali zakrslý drzý skřety, akorát byli mnohem chlupatější, tlustější a blbější. Prostě to byla taková verbež, co se celej den akorát válela v hovnech – podle toho získali i svoje jméno – ale na rozdíl od ušáků byli aspoň něčím užitečný. Jak jsem se zmínil, byli pěkně chlupatý a když se stáhli z kůže, mohli jste si z nich udělat pěkněj kožíšek na zimou.

Ale jak to teda vlastně všechno začalo. Po návratu ze slavný výpravy do elfího lesa jsme asi půl roku chlastali a oslavovali naše triumfální vítězství. Pak se ale začala blížit zima a my jsme zjistili, že jsme všechny naše zimní kožichy spálili při upalování čarodějnic. Samozřejmě vám bystrým skřetřáčkům určitě hned došlo, že tou čarodějnici nebyl nikdo jinej, než elfí ježibaba Galactoglycosuriel, kterou se nám už nechtělo vykrmovat ve vězení (z peněz daňovejch poplatníků) a když už nám teď byla k hovnu, odvedli jsme jí na okraj jejího bejvalýho lesa, přivázali jí ke stromu a zapálili pod ní oheň. Aby ale nechcipla hned, tak jsme na něj přikládali jenom velice pomalu. Vzhledem k tomu, že jsme nechtěli ničit ekologicky cenný elfí les, použili jsme jako topivo právě naše zimní kožichy, který nám v létě akorát překážely a byly momentálně na prd. Když po měsíčním upalování kožichy došly a Galactoglycosuriel byla už pěkně vyuzená (ale pořád živá, protože jsme jí do huby narvali trubku pro přísun čerstvýho vzduchu, aby měla šanci to upalování rozdejchat), s chutí jsme jí sežrali, a pak chlastali dál. No ale jak jsem už řek, začala se pomalu blížit zima a všichni se poohlíželi po svých teplých kožích, jenže nikomu žádněj nezůstal. Tak jsme s tím šli za králem a ten rozhodl, že to tak nemůžeme nechat a že si musíme opatřit nový. A každej skřet dobře ví, že nejlepší kožich je z hovnobita (když se samozřejmě pořádně vypere), takže jsme se rozhodli, že si pro nějaky na západ k hovnobitům dojdeme.

* * *

Naše útočný komando tentokrát nevedl statnej Křišňák, protože se po poslední akci musel odebrat do zdravotního důchodu – náš novej velitel se jmenoval Albert a ten se s ničím moc nesral. Místo „brífingu“ nám jenom řek, že všechny ty chlupatý mrchy vyrubeme a bude to. Albert byl vůbec celej takovej zajímavěj – místo sekery si nesl akorát velký kleště a když se ho jeden skřet zeptal, na co je má, náš novej velitel byl tak ochotnej, že mu to hned názorně ukázal. Než se milej skřet nadál, Albert mu nasadil kleště na frňák a bleskově zmáčknul rukojeti, takže našemu spolubojovníkovi frňák profesionálně odštípl a tím i bezesbytku zodpověděl jeho dotaz. Po týhle ukázce jsme se radši Alberta už na nic neptali a vyrazili na cestu. Jenom tak pro zajímavost, Albert uštípnutej frňák nezahodil, ale přidal si ho na svůj náhrdelník, na kterým měl spoustu dalších frňáků a řek nám, že to jsou prej jeho válečný trofeje.

Při cestě na západ jsme ještě museli projít okolo poslední elfí bašty, takzvaný Rokle. Nebylo to nic jinýho, než obyčejná rokle, kterou ušáci z nedostatku fantazie nebyli schopný líp pojmenovat, a na dně žily zbytky elfího národa, což bylo poznat podle smradu, kterej se odtud linul. Prozírajej Albert si nechtěl nechat v zádech žádný potencionální nepřátele, takže se mimo náš plán rozhodnul, že se tu na ušácích trochu rozcvičíme a uděláme si v Rokli takovou malou bonusovou akci. Nejdřív se ale chtěl vydat na průzkum, aby věděl, do čeho jdeme. Počkal, až bude noc, a pak se sám odvážně vydal k okraji rokle vedoucí do Rokle. Když se připlížil až na místo, odkud viděl

* * *

20

z našeho komanda, aby hovnobita chytili a podrželi roztažený na pultu. Sám vytáhnul svý bojový kleště, strčil je hovnobitovi do kalhot a zcvaknul. Hovnobit zařval a Albert vytáhnul v kleštích uštípnutý koule i s [---cenzurováno---] kterej se mu nějak připletl do cesty. „Tak vidíš, že koule máš“ řek mu Albert „a za trest, že jsi mi chtěl nakecat něco jinýho, ti ještě uštípnu frňák, aby sis dobře pamatoval, že lhát se nemá.“ Když hovnobita náležitě vytrestal a přidal nověj frňák do svojí sbírky, tak ho vykopl ven, ať jde sehnat další koule a potom je hned usmaží, jinak že si uděláme omelety z jeho uší. A hovnobit, kterýho jsme si mezi tím pro sebe pojmenovali „Sádelník“, se vyloženě snažil – do deseti minut před každým z nás voněl talíř plnej smažených koulí (zatímco z venku se ozývalo podivný skučení, jako když někdo kastruje hovnobita) a my se nažrali tak, že jsme málem praskli.

Potom jsme šli ještě využít zdejší atrakci a „skočili si s poníkem“, což se nám všem taky moc líbilo a nakonec jsme se ubytovali. Albertovi se odpolední skákání s poníkem tak líbilo, že si ho nechal dovést i do [---cenzurováno---] a [---cenzurováno---] z něj bylo slyšet řehťání a dusání, jak [---cenzurováno---] s Albertem společně [---cenzurováno---]. Albert je prostě rozenej sportovec.

Ráno jsme si v hospodě dali ty hovnobití omelety, protože jsme na ně od všerejška všichni měli děsnou chuť a teď už hostinský nedělal drahoty, ale ochotně nám svoje uši naservíroval i s dobrou marmeládou a další uši nám mohly konečně nabídnout i zdejší hovnobitice, kterejm bylo včera určitě hrozně líto, že nám nemůžou s jídlem nijak posloužit. Pak jsme konečně vyrazili z Prdelky na další cestu k Hovnobitínu, kde byl cíl naší výpravy. Platit jsme se v hospodě samozřejmě neobtěžovali, protože hovnobiti mohli považovat za čest, že nás mohli tak pěkně pohostit. Albert si dokonce vedl i poníka, o kterým tvrdil, že si ho po tý první společný noci úplně zamiloval a že bez něj už nemůže dál žít. Mimochodem když jsme vycházeli západní bránou, všichni zdejší hovnobiti se s náma radostně loučili, protože byli rádi, že už odcházíme a že jsme sežrali jenom jejich uši a koule. Asi je ale v tu chvíli nenapadlo, že se stejnou cestou budeme muset ještě vracet.

* * *

Prvního hovnobita jsme uviděli na poli, jak chrápe. Díky tomu si nás všimnul, až když jsme z něj začali stahovat jeho chlupatou kůži. Kupodivu stahování přežil a Albert rozhodnul, že ho tu necháme a až půjdeme zpátky, možná mu do té doby naroste nověj kožich a budeme ho moci stáhnout znova. A pak jsme už dorazili rovnou do centra hovnobití metropole – Hovnobitína. Mimochodem smrdělo to tam ještě hůř než u elfů a není divu, že se hovnobiti proslavili výrobou spolehlivěj bojovějch plynů.

Hovnobiti při našem příchodu zrovna pořádali hovnožranici a my mezi ně vpadli jako tornádo. Každý jsme si chytnuli jednoho hovnobita a začali z něj bez rozmyšlení stahovat kůži. Pěkně jsme ho nejdřív nahoře nařízli a pak ho oloupali jako pomeranč. Jenže než jsme tu první várku doloupali, ti ostatní si uvědomili, že se tu děje asi něco nepříjemnýho a utekli do velký nory, který připomínala protiatomovej bunkr a nám bylo hned jasný, že bude docela problém vyšťourat je zase ven. Najednou jsme si všimli, že jeden hovnobit se nestihnul schovat do bunkru a že se místo toho zamaskoval do hromady hoven. Rychle jsme ho vytáhli a vzhledem k tomu, že jsme neměli nic lepšího na práci, pěkně jsme si ho vychutnali. Nejdřív jsme si z něj samozřejmě stáhli teplej kožíšek, pak si s nim zahráli fotbal (hovnobit pochopitelně posloužil místo míče) a nakonec jsme si dali malou soutěž v přetahování. Naše komando se rozdělilo na dvě družstva, jedno chytl hovnobita za ruce, druhý za nohy a přetahovali jsme se tak dlouho, dokud to hovnobit vydržel. Než se přetrhnul, tak už měřil skoro tři metry a díky tomuhle pokusu jsme přišli na výbornej nápad – mohli bychom totiž tímhle způsobem hovnobity polidštit (nebo teda poskřetit) a tahle metoda by pak možná šla použít i na ostatní havěť, která na Sračkozemi žije! Hovnobitovo vnitřnosti jsme pak rozvěsili po okolních stromech, abychom si to tam vyzdobili podle svýho vkusu a cítili se jako doma. Zbytek jsme napíchli na rožeň a upekli na ohničku, jako by to bylo prase.

Když už jsme neměli nic dalšího na práci, začali jsme přemýšlet, jak vydolovat hovnobity z atomovýho bunkru ven. Albert dostal skvělej nápad, že bychom je mohli vykourit, a taky jsme se do toho hned pustili. Všichni jsme se postavili ke dveřím a začali hulit naši skřetí trávu a foukat jí klíčovou dírkou dovnitř do bunkru. Jenže těm chlupatěj hajzlům se to asi líbilo, protože nikdo nevylezl, ale zato jsme zevnitř slyšeli zesilující se chechtání a vypadalo to, že tam hovnobiti vesele pokračujou ve svojí hovnožranici. Navíc se zfetovanej hovnobitům vrátilo sebevědomí a poslali proti nám svýho nejlepšího bojovníka, namakanýho hovnobitího Conana! Ten měl perfektní

brnění a vypadalo to, jako by ho někdo celého zavařil do ocelového sudu, ve kterém byla jenom malá mezera vepředu, ze který hovnobití Conan vystrkoval akorát svůj meč. Když ostatní hovnobití postavili sud doprostřed dveří, vyzvali nás, abychom s jejich šampiónem změřili svoje síly. Nejdřív se proti němu vrhnul náš kolega s uštípnutým nosem, aby si zlepšil svojí reputaci, ale i když do sudu rubal svojí sekerou jako šílenec, neměl šanci ho proseknout. Zato hovnobití Conan rychle vystrkoval a zastrkoval škvírou meč a za malou chvíli byl náš spolubojovník totálně zbodanej. Postupně jsme se na obrněným hovnobitovi vystřídali všichni, ale nikdo z nás neměl větší úspěch – jedině Albertovi se podařilo strčit svoje kleště do škvíry pro meč a uštípnout Conanovi v sudu frňák, ale tím ho jenom rozzuřil, a ten pak za to Alberta zbodal víc než nás ostatní. Je ale pravda, že Albert vypadal, jako že se mu bodání mečem velice líbí a nakonec už začal sám nastavovat hovnobitímu meči partie, do kterých chtěl bodnout a když se tak stalo, vždycky slastně zavýsknul. To se ale moc nelíbilo poníkovi z Prdelky a bylo vidět, že se na Conana v sudu dívá s neskrezvanou žárlivostí. Nakonec ale i Albert odpadnul a my ho odtáhli dál od bunkru, abychom ho mohli „ohlívat“. Když jsme pak společně zanalyzovali situaci, zjistili jsme, že jsme se dostali do patový situace, neboli že jsme pěkně v prdeli. Hovnobití nemohli vylezt z bunkru ven, protože bychom je vyrubali a my jsme nemohli zase dovnitř, protože ve vchodu stál sud s hovnobitím Conanem, přes kterýho se nedalo dostat. Navíc jsme byli všichni pěkně zbodaní a nikomu (kromě Alberta) se do dalšího boje moc nechtělo, takže jsme se dohodli, že bude potřeba vyjednat kompromisní řešení. Nejdřív jsme vybrali mluvčího, což jsem byl já – zase na mě při losování totiž zbyl nejkratší prst v hovnobití tlamě, a pak jsem došel hovnobitům přednýt naše podmínky. Byly docela přijatelné – když se nechají stáhnout z kůže a polidštit, necháme je naživu a přijdeme si znovu pro další kožichy jenom v případě krajní nouze. Hovnobití (pořád trochu zfetovaný z naší trávy) rozumně uznali, že kožichy nutně potřebujeme, tak s našimi podmínkami souhlasili, vylezli ven a nechali se všichni ze svých chlupatejch kožichů dobrovolně stáhnout. Problém byl trochu s hovnobitím Conanem v sudu, protože podmínky se vztahovaly i na něj, ale jeho sud nebyl otvírací, tak jsme z něj museli stahovat kůži skrz díru pro meč. Pak jsme přeživší hovnobity přivázali vždycky mezi dva provazy a pěkně je natáhli aspoň na dva metry. Ti z nich, co přežili i tohle polidšťování, se stali základem nového hovnobitího plemene, který se pak časem zkřížilo i se skřetama a rozlezlo se hlavně na východě po všech džunglích, co na Sračkozemi byly. Dneska se jim výstižně říká [---cenzurováno---].

* * *

My se s naší kořistí vydali zpátky do hor a cestou jsme si v Prdelce užili dalších hodů, protože tentokrát jsme si dopřáli takový delikatesy jako játra na cibulce, drškovou polívku nebo zapečený mozečky (který tamějším hovnobitům moc nechyběly, protože je stejně nikdy nepoužívali). Z Prdelkovejch hovnobitů se vyvinulo postupem času taky vlastní plemeno, který dneska můžete vidět v ZOO pod názvem vopice. Takže ne, že se vyvinul člověk z vopice, ale vopice z hovnobita a člověk tomu trochu pomohl. Kdo ví, jak by to dneska na světě vypadalo, kdybychom nevzali věci do vlastních rukou a nepodnikli naší druhou slavnou výpravu? No ale abych vám to konečně dopověděl. Když jsme dorazili s kožichama zpátky do hor, všichni skřeti nás radostně uvítali a sám král nás jmenoval hrdiny SSSŘ (Skvělý skřeti & skřetaččí říše), takže do konce života jsme nemuseli nic dělat a jenom jsme se kopali do zadku. Albert se časem rozhodnul, že se ožení se svým [---cenzurováno---] (kterej se kvůli tomu nechal předělat na [---cenzurováno---]) a stali se tak spolu zakladateli nového plemene kentaurů, který ale rychle vychcípalo, protože se usadili v kráteru po bejvalý vesnici v elfím lese Lotharionu (kde objevili ztracenej Celeronovo prsten, kterej pak spolu náležitě využili a jejich blažený řehtání se kolikrát doneslo až k nám do skřetích jeskyní), ale tamější radioaktivní prostředí jim asi moc nesvědčilo, takže po nich dneska zbylo akorát pěkný hovno. No a já jsem vám tohle všechno ve svém stáří sepsal, abyste věděli, jaký byli vaši předkové hrdinové a nebejt jich, možná byste museli čuchat ten hovnobití a elfí smrad doted.

Povídky – horor

Aleš Incédi: V objetí šilence

Samuela Morwitze strašně bolely zuby. Sžíravý nepříjemný pocit mu bublal někde vzadu v ústní dutině a ničil veškeré jeho naděje na to, že by dnes mohl kvalitně zapnout mozkové buňky. Jako by mu někdo píchal jehlou do stoličky hodně hluboko. Jak se má proboha v takové situaci soustředit na práci? Navíc to strašně vedro. Na oknech v jeho kanceláři byly sice zatažené rolety, to však neznamenalo, že by tam bylo menší horko než venku. Sluneční paprsky útočily na každý kousíček odkryté plochy, rozpalovaly ho do ruda. Větrák na stropě jel na plné obrátky, ale ani on nestačil. Samuelovi se lepily vlasy na vysoké čelo, čůrky potu mu stékaly po spáncích. Košili měl propocenou v podpaží a na zádech. Děkoval bohu, že má kancelář sám pro sebe. Nezvládl by teď nikoho, kdo by seděl naproti němu nebo vedle něj a každý okamžik by si postěžoval na to vedro, případně na to, že je strašlivě zpocený. To opravdu ne.

„Příroda se na nás musí hodně hněvat,“ zamumlal Samuel. Bydlel ve Philadelphii dvanáct let, ale takové horko tady nikdy nezažil. Extrémní teplota začala všechny sužovat už před týdnem a zdálo se, že nemíní jen tak ustoupit. Samuelovi to připomínalo scény z katastrofických béčkových filmů. Horko, lidé padající k zemi únavou, neznámá infekce šířící se po městě. Zasmál se sám pro sebe jako nějaký šílenec. Skutečně nemohl ani na okamžik myslet na práci. Papíry na velkém stole před ním mu připadaly jako z jiného světa. Tužku nemohl ani vzít do ruky, dlaň měl hned zpocenou a nechutně kluzkou. Počítač na něj mrkal unaveným okem. Jistě i on cítil, že ne vše je v pořádku. Někde zvenku se ozvalo zatroubení. Samuel téměř zaklel. Horko povzbuzovalo v lidech negativní pocity. Stačil malý popud, nepatrný nesmysl, a lidé byli schopni vyletět jako čertík z krabíčky. K nadávkám a někdy i pěstem nebylo v takovém počasí nikdy daleko. Řidiči byli nervóznější než kdykoliv jindy. Samuelova kancelář v osmém patře byla přímo nad hlavní ulicí. Kolony aut troubily a povykovaly celé dny.

„Kriste pane,“ sáhl si Samuel do úst a nahmatal vzadu oteklý zub. Vypadalo to, že se tam usídlila celá kostka cukru, tak velké to bylo. Zasyčel bolestí a vyndal ruku. Prsty měl vlhké a zaslíněné. Podíval se na hodiny a zjistil, že mu chybí ještě nějakých šest hodin do konce normální pracovní doby. Tenhle týden se vlekl neskutečně, s bolestí zubu dvakrát tak déle než normálně. Samuel uvažoval nad tím, že cesta domů se protáhne z obvyklých patnácti minut na pětatřicet, protože všude byly zácpy a auta jezdila tak pomalu, že to vypadalo, jako by stála úplně na místě. Skončí ve dvě, o půl třetí musí čekat dceru před školou, ve tři bude doma. A zrovna dnes ho měl navštívit ten právník kvůli nějakým nesrovnalostem s otcovým majetkem. Starý pán po sobě zanechal dům, dva víkendové domky, několik aut a k tomu majetek za dobrých pár milionů. Jenže po něm nezůstala ani poslední vůle, ani nikdo, kdo by se mohl zaručit, že majetek má po jeho smrti dostat jediný syn Samuel. Samuel to všechno chtěl shrábnout. Pochopitelně. S takovým jménem by si konečně připadal jako boháč. Něco, co chtěl vždycky v životě být a nedařilo se mu to. Musel si pořád dávat pozor na každý utracený dolar, na každý mizerný cent. Splácet hypotéku a další půjčky, chodit na nákupy, omezovat se v zábavním parku, když tam občas s manželkou vzali dcerku. Chtěl už z toho konečně vypadnout, na víkend si zajet na chatu, provést dceru po městě v novém bouráku, koupit si luxusní sako za pár stovek dolarů a ženě nějaké pěkné šperky a šaty. Připadal si jako blbec a packal, když nad tím tak přemýšlel. Bolest zubu jen zvyšovala pohrdání sebou samým. Vysokoškolák, účetní jedné z velkých firem a kam to dotáhl? Nikam. Zatímco jeho kamarádi už dávno povýšili, on pořád seděl v jedné z těch mizerných poboček a vydělával průměrný plat. Muselo se to změnit.

„Ty na mě moc nečum,“ zamumlal k obrazu na zdi. Byla na něm fotka generálního ředitele, chlapíka s šedivými vlasy a krátkým knírkem. Samuel si představoval, jak se na té fotce skví on v nejnovějším obleku. Na ruce rolexky, kolem krku pár zlatých řetězů a ten jas v očích. Jas, který by všem říkal, že on už něčeho dosáhl. Přesně tak, pomyslel si Samuel. Potřebuji něčeho dosáhnout, seberealizovat se. Takhle přemýšlel, když se dveře do jeho kanceláře otevřely a vešel obtloustlý chlapík s malým nosem a naducanými tvářemi, které byly pořád červené, jako by se právě vrátil odněkud ze Sibiře.

„Přeji dobrý den, pane Morwitz,“ řekl. Nevím, jestli bude tak dobrý, zauvažoval Samuel, protože najisto věděl, co mu ten zakrslý skřet v saku chce. V ruce držel složku s papíry, které Samuel tak důvěrně znal. Aniž by se zeptal, posadil se do křesla naproti. Hleděl na Samuela přes velký dubový stůl, rozvalený v křesle a masitými prsty svíral Samuelův osud. Účetní viděl, jak tomu chlapovi, jmenoval se Adam Greztky, stéká po tváři pot. Musel se hromadit někde v zákruťkách toho tuku, kterého měl Greztky požeňnaně. Samuel vzdáleně slyšel troubení aut, vnímal větrák nad sebou a děkoval bohu, že má všude zatažené rolety, takže nikdo nemohl vidět, že je u něj ten malý šašek. Samozřejmě, že to věděli, opravil se v duchu, ale alespoň na něj nezírali. Samuel s ostatními nikdy neměl dobrý vztah. Ne že by nechtěl, ale seděl celou pracovní dobu ve své kanceláři, sčítal, odečítal a zapisoval čísla a odcházel jen na polední pauzu. Nikoho z nich ani pořádně neznal. Vlastně je neznal vůbec. Ježíši, pracoval tady

„Co potřebujete?“ zeptala se a Samuel přitom zahlédl žvýkačku v jejích ústech. Sklonil se k okénku, které je vždycky tak nepochopitelně nízko, že se člověk musí sehnout a promluvil do otvoru.

„Jsem účetní Samuel Morwitz. Odcházím k zubaři s naléhavým problémem, tak si mě prosím запиšte, kdyby mě někdo sháněl.“

Otočil se a kráčet ke dveřím, velký skleněným luxusním dveřím, které vypadaly jako vrata. Slyšel, jak se za ním otevírají dveře vrátnice.

„Oznámil jste to svému nadřízenému?“ zaječela ženská. Měla vysoký pisklavý hlas. Samuel ji v duchu viděl jako matku pubertálních dětí, na kterých si vybíjí svůj stres z práce. Neobtěžoval se jí odpovědět. Otevřel dveře a vyšel na ulici.

Samuel vztekle udeřil do volantu a zatroubil. Nebyl sám, kdo učinil něco podobného. Před ním se táhla dlouhá kolona aut a rozhodně neminila hned tak skončit. Kam až Samuel dohlédl, tam se kupilo jedno auto za druhým. Celý most byl přecpán k prasknutí a ti idioti někde vpředu opravovali cestu a mohlo se jezdit jen po jednom. To způsobilo, že se jinak třiminutová cesta protáhla na desetinásobek. Samuel uvízl někde uprostřed a hořce litoval, že nešel k zubaři pěšky. Teď nemohl jen tak vystoupit a nechat své auto stát, protože by tím zablokoval celý provoz. Musel si to pěkně odsedět od začátku do konce. Co jsi chtěl hochu, to máš, pomyslel si nasupeně. Slunce nemilosrdně pražilo na jeho auto, vpíjelo se doslova všude. I když měl otevřená všechna okna, pořád tam bylo vedro na padnutí. Vůbec nezáviděl dělníkům, kteří se někde vepředu lopotili s krumpáčem nebo polévali zem horkým asfaltem. Dokonce i přes kryt pro řidiče prosvítily paprsky a nacházely si cestu k Samuelovým slunečním brýlím, za kterými trpěly oči. Samuel nikdy neviděl příliš dobře a všechny tyhle odlesky mu jeho zrak jen zhoršovaly. Konečně se kolona trochu pohnula. Samuel zaklel a zakašlal. Před ním jel dlouhý kamion a chrлил taková mračna dýmu, že to vypadalo jako by byl biologická zbraň. Přesto nechával Samuel okna otevřená.

„Kurva, no tak jedeme,“ zablábolil a učísl si vlasy. Nahoře, na temeni hlavy, cítil pod prsty malou lysinu. Jeho otec byl plešatý v pětatřiceti, takže si mohl gratulovat, že má zatím tolik vlasů. Když to půjde dobře, vydrží mu porost ještě pár dalších let. Sehnul se k rádiu a zapnul ho. Místní stanice hrála celý den staré rockové pecky, ve kterých se Samuel vyžíval. Auto zaplnila burácivá kytara a chraplavý hlas. Alespoň tohle mu pozvedlo náladu. Náhle ho zub zabolet tak hrozně, až mu z očí téměř vyhrkly slzy. Ruka mu instinktivně vylétla k ústům. Tohle se skutečně nedá vydržet. Někdo za ním zatroubil.

„Co to děláš?“ zařval Samuel, sotva se otočil. Nějaký chlap v hondě objížděl ostatní po chodníku. Opravdu, vjel polovinou svého vozu na chodník, druhou na cestu a pomalu se prodíral vpřed. Samuel na řidiče neviděl, protože honda měla tónovaná skla. Celá se nakláněla, jak jela nakřivo, ale šlo to. Lidé, kteří šli po chodníku, nechápavě uskakovali stranou. Ozvalo se další trubení. Panebože, všichni jsou tak nasraní, pomyslel si Samuel. I on to v sobě cítil. Horko ho dovádělo k věcem, které by normálně nikdy neudělal. Vystrčil ven ruku se vztyčeným prostředníkem a ukázal jím na hondu. Zadoufal, že si toho řidič všiml. Kolona se pohnula a sunula se vpřed rychleji než předtím. Samuel se přibližoval k hondě, až ji nakonec předjel a ona zmizela někde vzadu. Bláznivě se rozesmál. A máš to, ty hajzle. Začal si pískat, pak sáhl do kapsy a utřel si kapesníkem čelo. Uvažoval o tom, jak přijde k zubaři. Košili měl úplně propocenou a bude páchnout potem, jako by se týden nemyl. Ozvalo se zazvonění telefonu. Samuel si toho nejprve nevšiml, až po chvíli zjistil, že to zvoní jeho mobil. Kolona se zrovna zastavila, takže vytáhl mobil z přihrádky v autě a zmáčkl tlačítko s označením telefonního sluchátka.

„Miláčku, jsi to ty?“ zeptal se jemný hlas. Jeho žena vždy měla hlásek jako nějaká třináctiletá puberťačka. Nedokázala se toho zbavit.

„Ano.“

„Kde jsi? Slyším kolem tebe nějaký hluk.“

„Jsem zrovna na mostě a jedu k zubaři. Strašně mě začal bolet ten zub, víš?“

Šlápl na pedál a posunul se v řadě o pár metrů dopředu.

„Ty můj chudáčku. Přijedeš potom hned domů?“

„Jo, budu doma jako na koni. Proč vlastně voláš? Potřebuješ něco?“

Na chvíli bylo ticho, Samuelovi se zdálo, že slyší pištění hrnce na sporáku. Když to utichlo, ozval se znovu Brendin hlas.

„Já jenom, abys nezapomněl na Trishu. Máš ji vyzvednout o půl třetí ve škole.“

„Pamatuji si to. Neboj se, ještě nejsem v krizi středního věku, kdy budu zapomínat na každou maličkost.“

Na druhé straně se ozvalo tiché zachichotání. Tohle na Brendě miloval. Když chtěla, dokázala se smát jako malá holka. Jakmile k tomu připočítal ještě dlouhé kaštanové vlasy, pěkné melounky a ucházející inteligenci, měl obrázek vskutku dobré manželky. Nemohl si na ni stěžovat za celých těch čtrnáct let, co byli spolu. Zatímco jeho kamarádi a sousedé si stěžovali pořád na tohle nebo tamto, on nikdy nemohl přijít na něco, čím by také přihodil do hrnce. Zkrátka na té ženské nenašel jedinou chybu. Nebo našel, ale jen takovou, která v podstatě nestála za řeč.

Uvědomil si, že za celou tu dobu, co jsou spolu, vlastně nikdy nepomyslel na jinou ženu. Bylo to vcelku zarážející, ale jemu se to tak líbilo. Věděl, jaké neuvěřitelné štěstí ho tím potkalo. Jen jednomu člověku ze sta se podaří něco takového. Alespoň v tomhle se mu tedy dařilo. Ještě dosáhnout vyššího postavení v práci a zdědit majetek po otci a byl by šťastný. Nemělo smysl si nic nalhávat. Od svých patnácti let věděl naprosto jistě, že je závislý na penězích. Zatímco jiní tvrdili, že nejsou, že je to jen vedlejší položka a v životě jsou důležitější věci, on vždy vyšel s pravdou ven. Prachy ho přitahovaly svou mocí.

„Možná že přijdeš domů dříve?“ nadhodila Brenda. Zaslechl v jejím hlase nějaký smyslný podtón nebo se mu to jen zdálo?

„Možná.“

„Tak to budu mít chvíli jen pro sebe. Takže si pospěš. Čeká tě tady odměna.“

V duchu si ji představil, jak leží v červeném prádle na jejich velké manželské posteli. Ucítil v kalhotách něco tvrdého.

„Musím už končit,“ řekl.

„Tak dobře. Ale spěchej. Měj se, lásko.“

Ozvalo se pípnutí a bylo ticho. Samuel odložil telefon zpět do přihrádky a právě v té chvíli se kolona pohnula tak rychle, že dojel až na konec mostu. Někdo zrovna hulákal z rádia On the road. Samuel si vzpomněl na Kerouacovo dílo a přišlo mu to jako docela dobrý vtip vzhledem k tomu, co teď prožíval. Zub se ozval znovu a tentokrát Samuel zasyčel bolestí. Když si vzpomněl na ostrou vrtačku a otáčejícím se hrotem, záupěl ještě více. Nesnášel zubaře už od mládí, ale raději trpět jednou než pořád. Neměl ještě tolik let, aby musel nosit protézu. Vjel na širší cestu, objel kamion před sebou a už si to uháněl po silnici. No, spíše si to šinul, ale pořád to byla báječná rychlost proti tomu, co bylo před chvílí. Mobil znovu začal vyzvánět. Podíval se na něj a na displeji bylo číslo jeho šéfa. Vypnul telefon úplně, zasmál se a schoval ho zpátky do přihrádky. Ať jednou vidí i šéf, co to znamená, když ho lidé ignorují. Rozhlédl se dokola a hledal tu správnou uličku, kam vjet. Nebyl u zubaře už dobrý rok a měl vždy potíže najít jeho ordinaci. Při jízdě sledoval lidi, jak se utahaně pohybují. Když se tak díval přes sklo, připadali mu jako nějaké zatracené loutky. Jako by někdo stál nad nimi a tahal za provázky. Možná to byl bůh. Ale možná taky ne. Viděl číšníka v restauraci, jak se strnule usmívá, zahlédl černošskou maminku úctyhodných rozměrů, která za sebou táhne své děcko, nějaký chlap na ulic se hlasitě rozkřikoval, o kus dál dva jehovisté nabízeli nějaké prospekty. Zdálo se, že oni jsou ti jediná, kterým vedro nevadí. Stáli na rozích ulic nebo u restaurací ve svých oblecích s pevně utaženými kravatami a s kamennými výrazy ve tvářích. Konečně zahlédl tu správnou odbočku a stočil tam své auto. Byl to spolehlivý vůz, stará dobrá mazda z roku 94. Prostorná a zároveň rychlá, ale to bylo vedlejší, protože když vozil manželku a dítě, nikdy nejezdil rychle. Měl ještě v živé paměti, jak do auta jeho kamarád Eddieho Burkera narazila dodávka ve sto dvaceti. Ani po těch letech nedokázal zapomenout na jeho tvář, když přišel domů z nemocnice a nečekala ho tam ani manželka ani jejich syn. Oba při nehodě zemřeli. Eddie spáchal sebevraždu o dva roky později. To všechno kvůli zvýšené rychlosti a neopatrnosti.

„Kde to je?“ zabrumlal Samuel a pohledem přejížděl dvoupatrové domky seřazené vedle sebe. Byla to úzká ulice, ale u každého domku byl trávník nebo malá zahrádka, všude stála dětská kola a místy bylo i pískoviště nebo houpačka. Nebylo špatné bydlet na okraji Philadelphie. Mezi domy se vynořila třípatrová ohyzdná budova. Okamžitě nepadla Samuelovi do oka. Velká stará budova z šedého betonu, obdélníková okna a mohutné dveře strážící vchod. Už z dálky viděl na zdi štítky, které oznamovaly zubařskou praxi. Zastavil s autem na volném místě a vystoupil ven. Vrhł další pohled na budovu. Absolutně tady nezapadala, vypadala až komicky. Malé úhledné domky byly nové a moderní, avšak zároveň útulné, o tom Samuel nepochyboval. Ale tenhle barák tu musel stát již hodně dlouho a bylo vidět, že posledních pár let, možná dokonce desetiletí, ho nikdo neopravoval, ani nijak neudržoval. Bylo to jako pěst na oko. Samuel si naposledy připomenul, že kdyby nebylo toho zubu, v životě by k zubaři nešel, a vyrazil. Došel k velkým dveřím, které vypadaly spíše jako vrata a otevřel je. Zevnitř ho ovanul charakteristický zápach nemocnice a chlóru.

V domě panovalo příšeří, i když chodbu před ním ozařovalo několik zářivek na stropě. Samuel se zastavil a rozhlédl se. Nemohl si hned uvědomit, kudy má jít. Taky se potřeboval pořádně rozkoukat, protože neviděl málem ani na konec chodby. Udělal pár kroků a zastavil se. Ucítil znovu ten zápach, nechutný smrad, kterým jsou cítit třeba dezinfikované bazény. Prostoupil mu doslova celým tělem. Samuel hlasitě vydechl a na chvíli si zacpal nos. Zdálo se mu, že cítí i něco jiného, avšak nedokázal to přesně identifikovat. Pátral pohledem po zdech a nahoře, u jedné ze zářivek, zahlédl velký bílý kruh. Plíseň, no jistě. O dům se nikdo nestaral, takže nebylo divu. Tohle byl ten druhý pach. Jak tady proboha může mít ordinaci zubař? Samuel si přísahal, že se přihlásí k nějakému jinému zubaři. Ušel pár kroků a dostal se na konec chodby. Zub se znovu ozval a Samuel zasyčel bolestí. V tom šeru byl nervózní a v jeho fantazii poskakoval drastický zubař s vrtačkou v ruce a smějící se jako šílenec. Samuel měl vždy dobrou představivost. Ještě na střední škole psal nejlepší povídky ze všech a taky velmi dobře maloval. Nějakou dobu se

chtěl žít jako umělec, ale později od toho upustil a dal se na dráhu účetního. Možná to byla chyba. Chodba vedoucí vlevo byla tmavá. Mohla mít dobrých dvacet nebo třicet metrů, ale klidně i víc, protože světla svítila jen na začátku a vzadu už byla úplně vypnutá. Nebo možná rozbitá. Věděl, že tam by asi těžko sídlil zubař. Spíše to vypadalo jako vchod do pekla. Zápach hniloby a plísňě linoucí se z této chodby, byl tak odporný, že Samuel instinktivně o krok ustoupil. Podíval se doprava. Tady byla vidět celá chodba, dlouhá a úzká. Světla svítila, jen jedno blikalo jako zraněné oko nějaké nestvůry. Samuel pevněji chytil kufřík a vydal se tudy. Nemohl si ani za nic vzpomenout, jestli šel tudy i minule, když tu byl. Kdy to vlastně bylo přesně? Rok nebo možná dva? Jeho kroky zněly podivně dutě a zároveň velmi rozlehle, v úzké chodbě to znělo jako by tudy procházel veliký obr. Na jedné straně byly dveře, ale byly přelepené červenou páskou, podobnou, jakou používají policisté v místě zásahu proti vstupu veřejnosti. Samuel najednou zjistil, že je mu zima. Zatímco venku panovalo extrémní vedro, tady byla zima. Nebylo divu, protože starý dům měl jen pár oken a jen dvě nebo tři z nich byla v přízemí. Tady se držel největší chlad. Samuel nevěděl proč, ale neuvěřitelně se těšil, až ho zase ozáří sluneční paprsky. Ještě před okamžikem by dal cokoli za to, kdyby se před nimi mohl schovat, ale teď chtěl na světlo z té úzké, tmavé a smradlavé chodby. Konečně došel na její konec. Odbočovala vlevo a nahoru se vinuly schody pokryté vybledlým červeným kobercem. Na některých místech byl koberec prošoupaný a Samuel nepochyboval, že i prožraný od všelijaké havěti. Podíval se nahoru mezerou mezi schody. Viděl, že stoupají až do čtvrtého patra. Zauvažoval a vzpomněl si, že minule šel do prvního nebo do druhého patra. Výše rozhodně ne. Vydal se nahoru. Schody byly ze starého dobrého kamene, jen dřevěné zábradlí lehce zavržalo, když se ho dotkl. Raději rychle stáhl ruku zpět. Vyšel do prvního patra, minul přitom v mezipatře velké okno, kterým proudilo dovnitř světlo a chvíli u něj stál a nahříval se, nedbaje na bolest. Narazil na nějaký ukazatel. Byl již značně vybledlý a stálo na něm Zubní ordinace Jerryho Maddera. Šipka ukazovala vlevo, kde byla další chodba končící u červených dveří. Samuel se zamyslel, něco se mu nezdálo. Jmenoval se jeho zubař skutečně Jerry Madder? Měl dojem, že jeho jméno bylo úplně jiné. Samuel byl dříve u jiného zubaře, ale tomu zrušili praxi pro nějaké podvody a tak se Samuel nechal přeložit sem. Byl tu všeho všudy dvakrát, takže není divu, že si nemohl vzpomenout na jméno. Pokrčil rameny a vydal se chodbou. Dveře na konci byly potažené červenou kůží a Samuel si vzpomněl, že čekárna i samotná ordinace vypadají velice vkusně. Zaklepal a otevřel dveře. Ovanul ho vzduch a on rychle vstoupil dovnitř a zavřel za sebou. Čekárna byla malá a prázdná. Jediné okno na protější zdi bylo otevřené dokořán, ale vpouštělo sem leda tak horký letní vzduch. Samuel se posadil na židli a čekal. Pomyslel si, že to všechno není tak zlé. Dům vypadal možná strašidelně a zašle, ale tady museli udržovat jistý standart. Čekárna byla vybavena několika obrázky ohledně péče o zuby a vedle dveří do ordinace stál malý stolek, na kterém ležela tužka a vedle ní kus papíru. Tady se zapisovali návštěvníci, když jich bylo hodně. Samuel to nepovažoval za nutné. Sestra ho určitě uvnitř slyšela a co nevidět vyjde ven a pozve ho dál. Odložil si sako a tašku s dokumenty položil vedle sebe. Kapesníkem si přejel čelo a krk. Košili již neměl promočenou potem, ale brzy znovu bude mít, protože horko v čekárně bylo nesnesitelné. Teprve teď ho přepadl jeho starý známý strach ze zubaře. Nebylo mnoho věcí, kterých by se Samuel Morwitz bál. Když byl malý, měl strach ze tmy, ale to má zřejmě každé dítě. Bál se, že někde v tom šeru může číhat kostlivec nebo nějaký Pan Strašák a může ho popadnout a odnést pryč z domu do své zlé říše. Později měl strach z injekcí. Při odběru krve mu sestra musela vařit kávu, aby neupadl na zem. Zatímco ostatní byli při odběru venku z ordinace do pěti minut, on tam mnohdy seděl i čtvrt hodiny s motající se hlavou. Teprve v patnácti mu poprvé vrtali zub a tehdy dostal svou fobii. Když měl jít k zubaři podruhé, neudržel se a klepal se strachy. Skutečně, cvakaly mu zuby a lidé v čekárně se na něj dívali jako na blázna. Cítil, jak mu někde v hrdle roste hrouda, jako kus kamene a brání mu dýchat. Ruce se mu zpotily, nervózně si třel prsty o sebe. Poklepával nohou o zem a nedokázal se zbavit představ. To byla ta jeho fantazie. Zubař svírá vrtačku a rozmachuje se. Vráží ji do zubu a tvrdě na ni tlačí, ale ona náhle sjíždí a zarává se mu do dásní. Rozkrajuje maso jako elektrický sekáček a pokračuje dál. Krev a kusy zubů létají do stran, zubař je v obličeji bílý a snaží se vrtačku vytáhnout, ale ona je už moc hluboko a nejde to. Zajíždí dál a dál, až nakonec projede dásní, jazykem a zaboří se do krku, kde začne trhat šlachy a kosti, až se rozstřelí po celém hrdle a on je ucítí jako malé létající meteority. Krev mu zabublá v hrdle, zubař konečně vytáhne vrtačku, chce zastavit krvácení, ale hlavní céva je přetržena, strašně krvácí, leží na tom křesle jako podřezané prase. Tohle všechno se Samuelovi vybavilo. Přesně takové představy míval, když byl mladší. Teď se je pokoušel zahnat, člověk středního věku přece nemůže mít strach z takových nesmyslů. Je naprosto vyloučené, aby někomu sjela vrtačka a zabila ho. Prostě má příliš bujnou fantazii. Ale stává se to, řekl ten zlý ledový hlas v jeho hlavě. Ty přece víš, že se to občas přihodí, nikdo není bezchybný.

„Nechej mě na pokoji,“ zamumlal Samuel, ale té myšlenky se nezbavil. Bublala mu v hlavě jako polévka pod hrncem. Taková nehoda se stane jednomu z tisíce, ale co když to budeš zrovna ty? Jaký bys měl pak nápis na hrobě? Zabit u zubaře? Není trochu hloupé zmařit tak svůj život? Samuel se postavil a přešel několikrát místnost. Pokoušel se uklidnit. Věděl, že to, co si namlouvá je čirá hloupost, ale jak se jí měl zbavit, když ji pořád slyšel v hlavě? Nemohl vyhnat pryč své vlastní myšlenky, nedokázal vypnout mozek. Vážně uvažoval o tom, že by měl navštívit psychologa. Tohle přece nebylo úplně normální. Hraničilo to s fobií. Ale Samuelovi to připadalo trapné.

Dříve byl jednou u psychologa a cítil se tam jako malé neposlušné dítě. Doktor ho zpovídal a pokládal mu i otázky týkající se jeho soukromí a to se Samuelovi příliš nelíbilo. Jako ostatně každému. Dříve než měl možnost udělat nějakou hloupost nebo se znovu propadnout do stavu šíleného strachu, otevřely se dveře. Samuel instinktivně vstal. Stála před ním mladá pěkná sestřička s blondatými vlasy.

„Tak pojďte dál, pane,“ řekla a její hlas zněl skoro jako zpěv. Samuel přikývl a vešel do ordinace. Okamžitě ho ovanul horký vzduch. Na stropě vířil velký větrák.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se zubař. Stál u stolu se zastaralým psacím strojem a něco tam kutil. I když byl otočený k Samuelovi otočený zády, nemohl si nepovšimnout jeho výšky a rozložitých ramen. Panebože, ten chlap vypadal spíše jako zápasník než zubař. Možná by mu mohl ten bolavý zub vytrhnout holýma rukama, kdyby chtěl.

„Samuel Morwitz,“ odpověděl a rozhlížel se přitom po ordinaci. Matně si vzpomínal, že když tu byl naposledy, vypadalo to tu podobně. Možná tu nebyl jen velký prosklený stůl s nabídkou různých zubařských náčiní, ze kterých se mu dělalo nevolno. Taky přibýlo pár nových obrazů, na kterých se skvěly malebné horské krajiny.

„Budu si muset teprve založit vaši složku, pane Morwitz. Předpokládám, že už jste tady někdy byl, že?“

Otočil se a podíval se jasným pohledem světle modrých očí do Samuelovy tváře. Až ho z toho zamrazilo vzadu na zátylku. Něco v těch očích mu připadalo nanicovaté a povýšené. Jako by zubař chtěl poukázat na to, že je nad Samuela povýšen. Měl úzké rty, tenké jako dvě čárky a malý, téměř neviditelný knírek.

„Ano. Kde je můj bývalý zubař?“

Sestra přešla ke stolu s psacím strojem a začala do něj bušit. Znělo to jako údery kladiva na kovadlinu. Samuel přemýšlel, proč doktoři nikdy neumí psát na stroji nebo na počítači. V životě neviděl ještě doktora, který by uměl psát všemi deseti. Možná to byla nějaká profesionální anomálie.

„Posadte se prosím tady do křesla a já vám hned všechno vysvětlím,“ ukázal zubař na sedátko. Tyhle křesla se Samuelovi líbily. Velké a rozložitě, dokonce s dvěma podestýlkami pod nohy, takže si nemusel sundávat boty. Odložil na zem svou tašku s dokumenty a sako položil na židli, která stála osamoceně nedaleko křesla. Pak se usadil a čekal.

„Pan Madder, tedy váš bývalý zubař, byl zapleten do nekalých obchodů, víte? Sám bych to do něj nikdy neřekl. Vždyť jsme spolu studovali a byl to vždy seriózní chlapík. Ale to víte, vidina rychlých peněz láká každého.“

Samuel mu naslouchal a myslel na to, že zub mu snad vypadne sám dříve, než se zubař odhodlá k nějakému zákroku. Na druhou stranu byl rád, protože se alespoň posloucháním příběhu mohl trochu odreagovat. Sestra pořád bušila do toho zastaralého stroje, děsivý zvuk se musel rozléhat po celém tom starém domě jako výstřely z pistole.

„Samozřejmě že mu na to nakonec přišli. Nevím přesně o co šlo, ale mělo to něco společného s falšováním receptů a taky s tím, že nadsazoval ceny za své zákroky.“

„Aha. Takže ho sballili a vy ho teď zastupujete,“ uzavřel to Samuel.

„Ne tak docela. Já ho nezastupuji, jsem zkrátka přímo na jeho místě. Pracoval jsem dříve v institutu, ale přeřadili mě sem. Konečně mám svou vlastní praxi. Čekal jsem na ni celkem dlouho, takže teď jsem velmi rád.“

Přešel do rohu místnosti, kde na židli u stolu ležel pohozený jeho plášť a oblékl se.

„Moc lidí sem zatím nechodí, víte? Ale chtěli bychom to tady trochu rekonstruovat. Pokusím se podat návrh na nějaké dotace. Vidíte sám, že celý tenhle dům je zchátralý. Vůbec se nedivím, že máme tak málo pacientů. Osobně bych dal také přednost lépe zařízené ordinaci. Ale všechno se časem zlepší.“

Ten chlap mlel a mlel na hubě jako kávomlýnek. Vypadal, že se sestrou toho moc nenamluví, takže měl možná potřebu vypovídat se před pacienty. Přešel k Samuelovi a podíval se mu do obličeje.

„Tak, co je vám, pane Morwitz?“

„Bolí mě strašně zub. Tady vzadu.“

„Dobře. Tak se pořádně usadte a opřete si hlavu. Podíváme se na to.“

Nesnášel tuhle větu. Každý doktor vždycky říkal, podíváme se na to. I kdyžby měl na místě chcípnout, tak doktor by snad řekl, podíváme se na to. Další profesionální deformace.

„Založila jsem vám složku. Než půjdete, tak mi ještě nadiktujete údaje, ano?“ zazpívala sestra. Připomněla Samuelovi panenku Barbie. Malá dokonala s pevnými prsy a blondatými vlasy.

„Ano. Jistě.“

„Otevřete ústa, prosím,“ nařídil doktor. Sehnul se k Samuelovi, který rozevřel pus, polknul a čekal. Cítil, jak se ruka blíží, jeden zubařův prst mu jel po dásni, až se zastavil, pak sklouzl zpět a v druhé ruce se objevilo něco blyštivého. Samuel to pozoroval koutkem oka, ale byl by radši, kdyby je nechal zavřený. Neměl rád tu věcíčku s ostrým bodcem na konci, který zajižděl do zubů a nervů a zkoumal a zkoumal. Představoval si, že v tom jeho zubu je nějaká hrozivá nemoc, takže na povrchu je bílý, avšak uvnitř úplně zčernal. Je prožraný tou nemocí, jako když má někdo pokročilou rakovinu prostaty nebo vaječníků.

„Aha, takže tady to máme.“

Cítil, jak mu ten nepříjemný kovový předmět zkoumá zuby, pěkně jeden za druhým, jako v pořadí. Vždycky obkroužil povrch a pak zajel dolů, do zubu a tam se zasekl. Chvilí tam pobyl, píchal a bodal dovnitř a hledal nemoc. Pak zase vyklouzl ven, ale Samuel sebou stejně znovu trhnul, když zase sjel do dalšího.

„Ostatní zuby vypadají dobře, ale ten vpravo dole, to je hrůza. Sestro, budu potřebovat pomoc.“

Prsty vyklouzly ven, jen tak letmo předtím přejely zub a Samuel zasykl bolestí. Nedokázal si představit, jak to bude bolet, až bude vrtat. Doufal, že dostane alespoň nějaké anestetikum. Jestli ne, pak bude muset dokázat, že je muž. Při té myšlence se mu udělalo nevoľno.

Krátký úryvek z Philadelphie Tribunal, 28. dubna 1995

Dnes v ranních hodinách bylo nalezeno v jedné ze zapadlých uliček tělo místního zubaře Jerryho Maddera (38). Policie se pozastavila nad brutalitou činu, neboť muži byly postupně vytrhány všechny zuby a teprve potom byl zabit. Po pachateli se zatím pátrá, avšak odborníci se shodují na tom, že to byl promyšlený násilný čin....

7.května 1995

Zdá se, že ve městě řadí sériový vrah, který si již stačil vysloužit přezdívku Trhač. Jeho druhou obětí se stal teprve devatenáctiletý mladík, jehož tělo bylo nalezeno nedaleko garáží na jihu Philadelphie. Opět mu chyběly zuby, stejně jako v případě zubaře Jerryho Maddera. Podle psychologů je pachatel mentálně vyšinutá osoba, které v dětství velmi trpěla a nyní se pokouší vše svému okolí oplatit. Je téměř jisté, že počet obětí se nezastaví jen na dvou, pokud se policii nepodaří pachatele odhalit....

Odborná práce psychologa Teddyho Marka na téma „dětství a trestný čin“, úryvek ze strany 22

Je téměř jisté, že agresivita souvisí s jednáním, jakému byli dítě, popřípadě dospělá osoba, vystaveni. Nejnovější poznatky hovoří o tom, že děti jsou schopny ve svých genech zaznamenat špatné zacházení již od dvou let věku. To znamená, že si pamatují nenávist, zlobu nebo i bití mnohem dříve, než jsou schopny souvisle uvažovat. V důsledku tohoto poznatku mohou pak jako dospělí jednat velmi zkratově. I člověk, který se celý život choval jako naprosto normální jedinec, může za určitého podnětu změnit své chování o sto procent. To značí, že může reagovat násilně nebo se dokonce může uchýlit i k napadení osoby v okamžiku, kdy dojde k dané situaci. Tato situace v něm může zkrátka vyvolat vzpomínky na minulé zlo uložené v jeho genech a jedinec začne jednat obranně. Nezřídka se pak podle policejních psychologů stává, že osoba se sama chová agresivně. Mnoho sériových vrahů provádí vraždy podle přesně určeného scénáře, aniž by však věděli, co je k tomu vede....

„Tak se do toho pustíme, pane Morwitz. Musím si jen přichystat nástroje. Co vlastně děláte za práci?“

„Jsem účetní v jedné firmě. Nic velkého, stačí to tak akorát k obživě méj rodiny.“

To trochu přehnal, ale nemusel přece tomu chlapíkovi říct úplně všechno. Co mu vůbec bylo do jeho soukromí? Není to přece nějaký zatracený psychiatr!

„Bolest zubů může mít mnoho společného s vaším zázemím, víte? Proto se vás ptám.“

Významně se přitom na Samuela podíval. Zdálo se mu to nebo přitom na sestru mrknul? Nejspíš jsem celý nesvůj z toho vrtání, pomyslel si. Připadal si, že mu ten zubař čte myšlenky.

„O tom jsem nikdy neslyšel,“ odpověděl pravdivě. „Je to nějaká nová hypotéza?“

„Ano, poměrně ano. Můžu vám ještě položit pár otázek?“

Bylo to jako u policejního výslechu. Samuel si vzpomněl, jak jednou po nehodě seděl v policejní kanceláři a velký pan policajt se ho vyptával úplně stejně. Při té nehodě byla tenkrát zraněna žena, ale nebyla to Samuelova chyba. Přesto se ho ptal pořád stejně – Můžu vám položit ještě jednu otázku, pane Morwitz? Nebo „Můžu se vás ještě na něco zeptat?“

Jako by čekal, že Samuel někde udělá chybu a v něčem se prořekne. Samozřejmě, že to tenkrát neudělal, protože mluvil jen čistou pravdu.

„Jen se ptejte,“ přitakal, i když mu to bylo proti srsti. Nechtěl mu však odporovat, protože se zubařem chtěl mít dobré vztahy. Vždy je to ku prospěchu, když potřebujete rychlou pomoc. Zubař spokojeně přikývl a chystal přitom vrtáčku, na jejíž hrot připevňoval zahnutý ostrý vrták. Vypadal, že by prošel i zdí, kristepane.

„Jste ženatý?“

Co to má sakra společného s mým zubem? Nejprve ten jeho pohled, ze kterého mě zamrazilo a teď takové otázky. Sestra dopsala na stroji, vstala a začala pomáhat zubaři.

„Ano. A máme jedno dítě, pokud vás to zajímá.“

„Nějaké rodinné problémy?“

„Ne. Všechno je v naprostém pořádku.“

„Tak to jsem rád. Budeme vás muset přivázat ke křeslu popruhy, pane Morwitz.“

Samuel vytřeštil oči. Tohle byla normální praxe? V životě neslyšel o nikom, koho by zubař přivázel ke křeslu. To se dělo jenom v blázinci nebo na záchytce.

„Váš zub je v katastrofálním stavu. Navíc se mi zdá, že máte strach, pane Morwitzi.“

Tu poslední větu řekl velmi pomalu, slovo po slovu, pečlivě vyslovoval všechny hlásky. Samuela zalilo horko. Skutečně se mu zdálo, že zubař je telepat. Nemohl to na něm přece poznat. Nebo ano? Zblednul tak strašlivě nebo se mu snad klepaly ruce? Ani jednoho si nebyl vědom. Podle čeho to tedy poznal? Nu, možná podle toho, že má za sebou spousty takových zákroků a tudíž to jednoduše pozná. Neslyšel ale v jeho hlase posměšný tón? Jako by se mu vysmíval. Ví, že máš ze mě strach. Bojiš se mě a to se mi líbí. Sestra se přitom celou dobu usmívala a nepromluvila ani slovo. Jen se usmívala a pozorovala přitom ztuhlého Samuela. Ten začal litovat, že sem šel. Teď už samozřejmě nemohl odejít. Jak by to jenom vypadalo? Zařekl se ale, že je to naposledy, co sedí v tomhle křesle. Kdyby dříve tušil, jak to tu bude vypadat, nedostali by ho sem ani párem volů. Nejprve starý ošuntělý barák, pak zrovně jako v kostele a nakonec se mu zubař posmívá, když si chystá ty své hrozné nástroje.

„Jo. Mám strach. Nesnáším vrtání zubů,“ řekl. Jeho hlas zněl podivně přškrčeně. Zubař se k němu pomalu otočil od stolu s nástroji a významně se na něj podíval. Samuel se dokázal do jeho očí dívat jen chvíli. Byly jako dvě studené studně, plné ironie a sarkasmu. Možná to byl jeden z těch zubařů, kteří se rádi vyžívali na utrpení svého pacienta.

„To je nebezpečná kombinace. Musím vám říct, že tak zahnisaný zub jsem viděl jen párkrát. Musí jít celý ven a není to nic příjemného. Navíc jste přiznal, že máte strach a já potřebuji ke své práci klid a volné ruce. Takže vás přivážeme ke křeslu, ať se nám tady nezmítáte. Souhlasíte?“

Oba jej teď pozorovali, doslova viseli na jeho rtech a Samuel si uvědomil, jaké je tady ticho. Zatímco v čekárně bylo okno vedoucí ven, tady se nic takového nenacházelo. Nebylo tu jediné okno, jen hučící větrák na stropě. To bylo všechno. Samuel by byl teď vděčný za každý zvuk. Snad nejraději by slyšel, jak někdo vchází do čekárny a klepe na dveře. Cítil se tady nesvůj, ten pocit mu bubnoval v hlavě jako palička.

„Dobře. Tak mě teda zatraceně přivažte. Nechci, abyste mě tady probodli skrz na skrz tou vaší věcičkou,“ přitakal na konec. Cítil, jak mu po zátylku a dokonce i po tvářích stéká pot. Zvláštní bylo, že ani doktor ani sestra zpocení nebyli. Přitom tady bylo horko k zalknutí. Jak to proboha mohli vydržet? Vypadali úplně čerstvě.

„Rozumné rozhodnutí. Pomůžete mi, prosím?“ obrátil se na sestru. Blondýna přikývla. Obstoupili Samuele z obou stran.

„Sakra, připadám si jako na elektrickém křesle,“ snažil se zavtipkovat, ale nevyšlo to. Zubař mu poklepal na rameno.

„Dejte si prosím ruce podél těla.“

Když tak učinil, ucítil, jak mu oba přehodili silné kožené popruhy přes hrudník. Podíval se dolů. Byly to široké staré hnědé řemeny, jaké se možná používaly ještě za války ve Vietnamu k připevňování raněných, aby sebou nezmítali. Popruhy se pevně utáhly a Samuel zaslechl tiché cvaknutí. Někde vzadu na křesle byl mechanismus, který řemeny držel. Další dva popruhy mu natáhli přes břicho a také je zacvakli. Zkusil pohnout rukama a zjistil, že je zvedne sotva o pár centimetrů. Pak narazily na první popruh. Také tělem mohl sotva pohnout. Byl úplně paralyzován.

„Není to moc utažené, pane Morwitzi?“ zeptal se zubař a sklonil tvář dolů, až před Samuelovy oči. Několikrát přešel po řemenech prsty jako by je hladil a Samuelovi se zdálo, že zahlédl úšklebek.

„Povolte to prosím trochu. Je to příliš zaškrcené,“ odpověděl a cítil se přitom jako nějaká ryba na talíři. Sestra se zasmála. Samuel to neviděl, jen ten smích slyšel. Zdál se mu nějaký podivný, skoro odpudivý. Panenka Barbie se mu náhle zhnusila o sto procent.

„Je to utažené kvůli vaší vlastní bezpečnosti, pane Morwitzi,“ ujistil ho zubař znovu. „Tak a nyní přistoupíme k zákroku samotnému.“

„Mohl bych dostat injekci? Lépe to pak všechno snáším.“

Zubař se otočil v půli cesty ke stolu s nástroji. Zastavil se na místě a dlouho Samuela pozoroval jako by něco zvažoval. Pak si vzal židli, postavil ji vedle křesla a posadil se. Na druhou stranu se posadila sestra, její tvář teď hyzdil ošklivý úsměv. Samuel nedokázal určit, co přesně se mu na tom úsměvu nelíbí, ale byl si jist, že to raději nechce ani vědět.

„Kolik vyděláváte peněz, pane Morwitzi?“

Pomalu mu to pane Morwitzi začínalo jít na nervy. Zubař si krátce přešel prsty knírek a usmál se.

„Tak kolik?“ zopakoval tiše. Samuel usilovně přemýšlel. Najednou si byl jist, že celé tohle divadlo má nějaký hlubší význam, který mu uniká.

„Nechci vás urazit, ale myslím, že otázek již bylo dost. Jestli byste byl tak hodný a začal, byl bych vám vděčný. Přece jenom mě ještě dneska čeká pár povinností.“

„Pane Morwitzi, uklidněte se a odpovězte. Nezačneme, dokud neodpovíte.“

Stále se usmíval, i sestra se smála a Samuel nabyl jistotu, že s ním hrají jednu velkou hru. Cítil to v tom horké ovzduší a ve svém potu, který mu začal stékat po tváři v klikatých pramíncích. Byl si jistý, že musí odpovědět. Ten zubař byl šílený, určitě naprosto bláznivý. Jestli si myslí, že tohle je nějaká legrace, tak je na omylu, pomyslel si Samuel. Tohle už trochu přehnal. Až se odtud dostanu, tak si na něj budu ihned stěžovat. Pomyslel na lidi, kteří si před ním museli prožít něco podobného. Upřímně je litoval. Zničením v něm vybuchl nával vzteku. Ačkoli se obvykle ovládal, všechno má své hranice. Ta jeho byla právě překročena.

„Okamžitě mě pusťte. Nebudu tady již ani minutu. A oba vás nahlásím na inspekci. Tohle trochu přeháníte.“

Pohnul se v křesle a živě si dokázal představit, jak komicky to musí vypadat. Chycený v řemenech jako ryba v sítích. Vyhrožoval, ale neměl jediný trumf. Očekával, že ho okamžitě rozvážou a omluví se. Takové jednání je přece normální. Co jiného by asi mohl zubař provést? Chystal se, že okamžitě vystartuje z křesla, popadne sako i tašku a odejde pryč. Zamíří ihned k jinému zubaři, do obvyčejného domu v obvyčejné čtvrti, kde bydlí obvyčejní lidé a ordinují obvyčejní doktoři.

„Zavři hubu, prase,“ zaječel zubař a rozmáchl se. Samuel stačil jen vytřeštit oči a heknout. Bylo to zoufalé vydechnutí zvuku, které nastává v okamžicích totálního a nepříjemného překvapení. Jediné rychlé vytlačení vzduchu z plic. Cítil, jak v něm sílí pocit, který měl už notnou dobu, ale kterému nevěnoval pozornost. Možná měl ten pocit od začátku, ale nechal ho být. Kdo by na něj dal uprostřed města, proboha? Teď toho zalitoval. Byl to pocit jakéhosi neurčitěho nebezpečí, svrbění v zátylku. Celý ztuhl a tělem mu projel strach. Rychlý a bodavý, který napadl každou buňku. Žaludek se mu scvrkl, jako by ho zmáčkly čísi neuvěřitelně silné ruce. Dokonce cítil, jak se mu stáhly koule. Vyděšeně, jako v nějakém zlém zpomaleném filmu nebo snad snu, sledoval, jak zubařova sevřená pěst klesá. Odehrávalo se to pomalu a on předem viděl, kam ten úder směřuje. Pak se náhle všechno zlomilo a úder dopadl rychle a tvrdě, zasáhl ho přímo do pravého stehna. Pěst se zabořila hluboko, rozrazila svaly a šlachy jako kuželky. Samuel úplně cítil, jak se mu propadá stehno. Zubař měl široká ramena a mohutné ruce, které vypadaly jako ruce zápasníka. Zaječel bolestí a strachem. Viděl, jak se pěst zabořila, poté začala stoupat, až se zdvihla ve stejné trajektorii a zůstala viset ve vzduchu. Čekala a rozvažovala, jestli má znovu udeřit, jestli se má potěšit bolestí. Samuel se zkroutil, jak jen to šlo, což znamenalo, že téměř vůbec, protože ho držely popruhy. Sestra se šíleně smála, hlasitě mu ječela přímo vedle ucha. Také zubař se usmíval, ale jeho úsměv byl tichý a o to nebezpečnější. Samuel by dal cokoli za to, kdyby se mohl dotknout svého stehna. Bolest byla neuvěřitelná, nikdy netušil, že něco tak může bolet po jediném úderu. Před očima mu zatancily hvězdičky jako na diskotéce pod nějakým zvlášť šíleným stroboskopem.

„Odpovězte, pane Morwitz.“

Ten hlas vylekal Samuela ještě více než předtím. Byl tak klidný, mluvil jako by se nic nestalo. Jako by seděli vedle sebe v restauraci nebo komentovali nejnovější film, který viděli v kině. To na tom všem bylo nejhorší. Ten podivný klid.

„Kolik vyděláváte?“

„Průměr,“ zachroptěl Samuel. Najednou se v něm něco zlomilo. Nechtěl už zubaři odporovat, ne kvůli bolesti. Mohli by mu udělat něco mnohem horšího než ho jen udeřit do stehna. To bylo to nejmenší, co se mu mohlo stát. Když si vzpomněl, jak mu v čekárně běžela fantazie při představě vtírání zubu, musel v duchu zalapat po dechu. Teď to nebyla rozhodně fantazie, ale hrozná skutečnost a Samuel věděl, že se neprobudí zmáčený potem, ale bude to muset nějak přežít.

„Takže průměr. Myslel jsem si to. Vypadáte na to. Skutečně.“

Zubař vstal a začal chodit po místnosti. Řemeny byly natolik volné, že Samuelovi dovolovaly sledovat jeho chůzi. Modlil se, aby se ten šílenec nezastavil u stolu se zubařskými nástroji. V takové chvíli by začal ječet hlava nehlava. Zubař se otočil a pohlédl mu do tváře.

„Cítíte se v tomto světě šťastný, pane Morwitz?“

Upřeně Samuela pozoroval. Jeho pohled byl necitelný a zákeřný, doslova čekal na jeho odpověď. Samuel začal vážit svá slova. Nechtěl ho vyprovokovat k nějakému nepředloženému činu. Přece jenom byl sám v prázdném domě, kde nemohl očekávat pomoc. Zahnal myšlenky na svou bezmocnost a odpověděl.

„Ano. Jsem tady rád.“

Omezil se, raději říct málo než moc, aby náhodou neprozradil něco, co by se tomu ramenatému chlapíkovi nemuselo zamlouvat.

„Vypadáte na to. Co váš sexuální život, pane Morwitz?“

Lehce se usmál, zkroutil rty nahoru. Nebyl to hezký úsměv, spíše to připomínalo nějaký ošklivý škleb maniaka. Věděl, jak nepříjemné jsou lidem takové otázky.

„Víte...“

Na chvíli se zasekl a zubař významně pohlédl ke stolu s nástroji. Jako by mu opravdu četl myšlenky, hajzl.

„Jsem na tom dobře,“ zamumlal Samuel. Nešlo to tak těžce, jak myslel. V takové chvíli mu šlo jen o to, aby odtud co nejrychleji vypadl, pokud možno v celku. Ucítil v rozkroku něčí ruku. Užasle se podíval na sestru vedle sebe. Usmívala se tak, že odhalila bělostné zuby a Samuelovi chtě nechtě sklouzl pohled na její výstřih, který odhaloval mnohem víc, než co by u sestřičky čekal. Cítil, jak v kalhotách proti své vůli tvrdne. Jestli si ti dva myslí, že... Mysl mu zaplavila bolest tak příšerná, že nezařval, ale pouze zaúpěl marným vztekem. Takovým, jaký můžou mít jen muži, když něco zasáhne jejich koule. Nevladatelná, marná snaha o zastavení bolesti ho zaplavila pocitem hrůzy. Ruka mu zmáčkla koule podruhé a tentokrát dokonce otočila. V rozkroku se mu šířil oheň. Po tvářích mu stékalo něco horkého a teklo to přes bradu, až to nakonec padalo na jeho propocenou košili. Raději se nedíval dolů. Sestra vstala a poodešla, musela ho přitom pustit. Samuel se na ni podíval a ztuhl. Měla na rtech stejný úsměv jako předtím. Smyslný a plný rozkoše, ale teď ještě navíc naplněný něčím jiným. Byla to rozkoš z jeho bolesti. Vyžívala se v jeho utrpení a kdyby mohla, lízala by ho z jeho těla, jako dítě cucá lízátko. Samuel cítil, jak se mu tělem šíří běs, nezastavitelný jako rozjetý vlak. Chtěl se ovládnout, ale nemohl. Slzy mu stékaly po bradě ve stále prudších salvách. Ruce se mu bezmocně svíraly v pěsti.

„Pomohl jste někdy někomu, pane Morwitzi? Odpovězte laskavě hned.“

Oba stáli u stolku s nástroji a pozorovali ho. Zubař si mnul velké uzlovité ruce jako by byl nepředstavitelně vzrušený a to možná taky byl, uvědomil si Samuel s hrůzou. Ten muž mohl v sobě cítit adrenalin jako zvíře při divoké akci. Sestra stála bez hnutí, krásná a zrudlá zároveň.

„Odpovězte hned, pane Morwitzi. Nebo vám mám trochu pomoci? Vězte, že podruhé to nebude jen takové pošimrání.“

Přejela si prstem jedné ruky přes druhou. Samuel sledoval, jak její ukazováček obkroužil nehty na prstech druhé ruky. Byly to docela velké nehty, Samuel se zachvěl při představě, co by mu s nimi mohla udělat.

„A... Ano. Pomohl jsem mnoha lidem.“

„V důležitých věcech? V zásadních? Ve věcech týkajících se života a smrti?“

Zubař vycenil zuby jako vlk čekající na kořist. Samuel si pomyslel, že tahle odpověď bude zvlášť důležitá. Nejprve chtěl zalhat, ale cosi ho od toho odradilo. Jestli se zubař vyznal v lidských pocitech tak dokonale, že ho předtím vždy odhalil, mohl by to udělat i teď. Samuel si nemyslel, že by ho lež potěšila. Mohly by po tom následovat hrozné věci, nepředstavitelné věci.

„Ne, v takových věcech ne.“

„Tak to mi docela stačí, pane Morwitzi.“

Samuel si připadal jako v kině. Jako by sledoval svůj vlastní osud na plátně. Nemohl se hnout, nemohl nijak ovlivnit to, co se stane. Mohl jen vytrpět vidět, co ti dva šílenci udělají. Byl si jistý, že se něco děje. Vždycky byl citlivý na podněty a na atmosféru a cítil, jak houstne. Dříve žil v atmosféře vody, avšak ta se změnila na housku, hustou a tvrdou. Chlupy na zátylku se mu zježily, na rukou mu naskákala husí kůže, přestože tady bylo vedro jako v peci. Čekal na svůj vlastní ortel a najednou zjistil, že docela přestal plakat. Slzové kanálky vyschly a v ústech měl pocit, jako by tam někdo vysypal starý cigaretový popel. Odporný, hořký pocit. Zauvažoval, proč se to muselo stát zrovna jemu, ale myšlenka vzápětí zmizela a nahradilo ji jen očekávání. Nedokázal přemýšlet, nemohl se vzepjat ani k tomu, aby uvažoval, jak utéct. Byl to děs, nejhorší chvíle jeho života.

„Co chcete? Co po mě proboha vůbec chcete?“ zašeptal, aniž by chtěl. Ale musel to vědět. Nerozuměl jejich jednání, hnusné agresivitě, ve které se vyžívali. Zubař se poprvé hlasitě zasmál. Znělo to téměř vesele a sestra ho skvěle doplňovala.

„Slyšíš? On to neví,“ zachechtal se. Pořád stáli oba na jednom místě. „Tak já mu to povím, ano?“

Podíval se na sestru a chvíli čekal. Samuel měl dojem, že čeká na její schválení. Skutečně, sestra nepatrně kývla hlavou.

„Připadáte mi jako ostatní, pane Morwitzi. Na světě teď žije spousta parchantů. Když říkám spousta, nemyslím tím desítky nebo stovky, ale statisíce, milióny. Skoro nikomu na ničem nezáleží.“

Jeho hlas úplně syčel potlačovanou zlobou. Tryskala z toho muže jako malý vodopád. Možná by jí i mohl zabíjet, kdyby chtěl.

„Jen na sobě. Každý jede sám pro sebe. Nikdo nemá úctu ke starším nebo zkušenějším. Pracuje jen pro peníze, a když se člověk ocitne v nouzi, okamžitě ho potopí. Rozumíte takovému jednání?“

Samuel se pokusil zavrtět hlavou. Zubař se jen usmál a trochu se naklonil dopředu.

„Ale rozumíte, pane Morwitzi. Vždyť jste před chvílí sám přiznal, že jste nikomu nepomohl v životně důležité situaci. V tom případě jste lhal buď předtím nebo lžete nyní. Víte co? Nesnáším lháře. Jsou totiž ze všech nejhorší.“

Samuel myslel, že se nenadechne. Jako by měl v krku něco, co mu v tom bránilo. Strašlivý strach, který snad ani nepocházel z této planety, mu sevřel hrdlo. Zalapal po dechu. Zubař pokračoval a přitom šel až ke křeslu a naklonil se nad Samuelovu vyděšenou a zpocenou tvář.

„Někteří by si mohli myslet, že to, co vám teď říkám nebo dělám je snad šílenství. Vězte, že tomu tak není.“

Sestra se postavila ke křeslu z druhé strany a mlčela. Jen pozorovala Samuela a on cítil, jak v něm vůči ní stoupá vlna odporu. Horší než kdyby měl vedle sebe kus zkaženého masa hemžícího se mravenci.

„Chci jen očistit společnost od takových jako jste vy. Od zlodějů, lhářů, vrahů a neurotiků.“

Jeho hlas pomalu nabíral na síle.

„Od idiotů a potměšilců. Od pracháčů a lidí, kteří si naváží vlastní rodiny. A od těch, kteří nepomůžou bližnímu svému ani v nejhorší chvíli. To je svatá povinnost každého člověka, pane Morwitzi.“

Znovu syčel a Samuel se odvážil podívat se mu na jen na okamžik do tváře. Byl to obličej zkroucený šílenstvím a nenávistí. Po bradě mu stékala jedna velká slina, zastavila se tam a pak se odpoutala a spadla dolů na Samuelovy kalhoty.

„Vy patříte k nim.“ řekl rozhodně a pokýval hlavou. Samuel se vzepjal proti řemenům.

„To ne.“

Znělo to jako pípnutí vystrašeného ptačího mláděte. Zubař se zasmál a další sliny kápala dolů.

„Snažte se bránit. Nechcete přijmout pravdu. To je automatické u lidí jako vy. Až svět zbavíme takových zvířat, pak tady bude konečně klid.“

Děsivá jistota těchto slov zaplavila jeho mozek jako přílivová vlna. Ten muž ho chtěl zabít. Bylo jisté, že ho chtěl sprovodit ze světa. To, čeho se bál předtím, nebylo nic proti tomu, co zjistil teď. Že je úplně, ale naprosto paralyzován, ochromen strachem. Jediná myšlenka nedokázala směřovat k něčemu jinému než k tomu, že má zemřít. Má být strčen do chladného hrobu ve středím věku, kdy ostatní začínají teprve žít. Ale toho se ani tak nebál. Měl strach z toho, co mu ten muž udělá. Co mu může udělat! Podíval se na jeho tvář a úplně se mu zastavilo srdce. Ten jediný okamžik, kdy měl pocit, že se vypnulo a už znovu nezačne tlouct. Zubařova pokožka na obličeji byla na jedné straně odchlípnutá. Kus kůže byl normálně sloupnutý, odstával a trčel do vzduchu, jako by se tomu muži loupala kůže z obličeje. Pod ním zahlédl Samuel něco rudého, krvavě rudého. Ale kdyby to tak bylo doopravdy, tekla by mu přece krev? Nebo ne? Ještě nikdy neslyšel o člověku, kterému by dva centimetry kůže visely z obličeje.

„Co tak zíráte, pane Morwitzi?“ zasyčel zubař. Hleděl mu přímo do vykulených očí a Samuel v nich zahlédl nevýslovné zlo. Pak si zubař sáhl na tvář a roztáhl rty, až mu byly vidět bělostné zuby bez jediného kazu. Prsty objel kus odchlípnuté kůže. Samuel to sledoval a polykal čím dál tím rychleji, zběsile jako nějaký stroj.

„Už si toho všimnul,“ řekl zubař k sestře. Ta ho pohládila po tváři a položila druhou ruku na křeslo, těsně nad Samuelovo rameno. Ten její paži sledoval koutkem oka, byl si jist, že mu v příští chvíli něco udělá.

„Je na čase vám něco ukázat, pane Morwitzi,“ řekl zubař pomalu. Hrůza nepřišla od sestry, jak předpokládal, ale od zubaře. Jediným prudkým pohybem si ten muž sáhl na obličej, chytil se oběma rukama za čelo a stiskl kůži, až se nakrabatila. Samuelovi vyjelo z krku prudké vydechnutí, skoro vzlyk. Myslel, že mu snad oči každou chvíli vyletí z důlků. Pak zubař za kůži trhl. Škubnul s ní tak hrozně, až Samuela napadlo, že ji úplně rozerve. Viděl, jak se kůže natahuje, zvětšuje se jako by do ní píchl jehlu steroidů. Vládlo úplné ticho a jediným zvukem bylo plesknutí, když se kůže odlepila od obličeje a zůstala v zubařově ruce. Visela v ní jako indiánský skalp. Nebyla na ní kapka krve. Samuel hleděl s otevřenými ústy na jeho ruku a na to, co v ní svíral. To přece nebylo možné. Slyšel svůj vlastní dech, tichý a plytký. Vedle slyšel rychlé vzrušené oddechování sestry. Hlavou mu proletěla myšlenka na to, že se nesmí podívat hlavně na jeho obličej. Nebo spíše na to, co zůstalo pod ním, ale stejně to udělal. Reflexy nelze zastavit. Podíval se na zubařovu tvář a hrůza, která ho zaplnila jako voda vědro, způsobila, že poprvé v životě zaječel strachem. Byl to nevýslovný zvuk, který nezněl jako nic, co kdy v životě slyšel. Bylo v něm zoufalství a ještě něco navíc. Zubař se k němu sehnul, svůj obličej dal až před jeho a zíral na něj s uspokojením, které z něj doslova zářilo. Samuel řval a nemohl to zastavit, svíjel se v křesle, trhal za řemeny a snažil se svou vlastní tvář oddálit. Chtěl být co nejdál od té masky, která snad dříve bývala něčím lidským.

„To mi způsobili lidé jako ty. Taková sebranka, která si ničeho neváží. Rozumíš, pane Morwitzi?“

Poprvé za celou dobu na něj křičel. V tom ječení bylo zlo a také bolest. Samuel cítil, jak mu zubařovy ruce chytily pevně sevřená víčka a začaly mu je tlačit nahoru.

„Podívej se. Jen se pořádně dívej.“

Proti své vůli otevřel oči a znovu se podíval na to spálené maso. Vypadalo to, jako by někdo sebral kus žhavého železa a seškvářil zubařův obličej na prach. Maso bylo rudé, místy vybledlé, ale Samuelovi se zdálo, že cítí silný zápach spáleniny. Z toho smradu se mu zvedl žaludek tak mocně, že začal dávit.

„Není to vůbec pěkné, že?“ řval dále zubař nebo snad ten šílenec, který se za něj vydával. Jeho nos byl jen karikaturou toho bývalého, místo úst zela šedočervená jáma, pod níž byly bělostné zuby.

„Odpověz. Řekni, líbí se ti to?“

Samuel usilovně vtřel hlavou. Připadal si jako v nějakém hrůzném snu, jako v jiném světě. Tohle přece nemohlo být skutečné nebo ano? Jak si proboha nasadil na svůj vlastní obličej tu druhou masku? Jak to, že si toho nikdo nevšiml již dříve? Ty sis toho také nevšiml, zašeptal ten druhý hlas v jeho hlavě. Co s ním teď bude? Co s ním proboha udělá? Seškváří tě tak, že budeš vypadat ještě hůře než on sám, prohodil hlas žoviálně. Znělo to trochu

posměšně, jako by se mu vysmíval. Samuel zaúpěl a znovu zavřel oči. To snad ne. A pročpak by to vlastně nemohl udělat? Má tě úplně ve své moci. Jsi bezbranný jako zrovna narozené děťátko. Může s tebou dělat, co chce. Udělá ti to, co mu zrovna vyvstane v té jeho choré mysli.

„Chceš vědět, jak se to stalo?“ zeptal se zubař. Z jeho hlasu vyvěřela touha, touha po tom, aby ho někdo poslouchal. Aby si vyslechl jeho příběh, který z něj udělal zrůdu. Samuel chtěl říct, že ne. Nechtěl slyšet jeho příběh, chtěl jen pryč, vzít nohy na ramena a utíkat třeba přes polovinu státu jako Terry Fox. Ale vzápětí ho napadlo, že by tím mohl oddálit neodvratitelné. Někde vzadu v hlavě pořád doutnal malý ohýnek naděje a ten se nyní rozhořel ve vatru a přikázal mu, aby přitakal. Možná se tím na chvíli zachrání a kdo ví, co by se mezitím mohlo stát. Přikývl, avšak zubař nereagoval. Kývl hlavou znovu, vehementněji a cítil, jak se mu od nosu odlepil hlen a visí mu až na hrudník.

„Tak tedy dobře. Nejprve tohle a potom...., potom to další.“

Podíval se na sestru a usmál se zářivým úsměvem. Bělostné zuby zazářily v sežehnutém obličejí. Blondýna vypadala jako by to byl její denní chleba. Pozorovat znetvořené obličej šilenců.

„Řeknu to jen krátce. Přece jenom ti nedám tolik času, aby sis mohl začít myslet, že snad změním své stanovisko. Žil jsem si v klidu a míru v jednom malém texaském městečku. Měl jsem ženu a také dítě, malou pětiletou holčičku, která se pořád roztomile usmívala a hrála si s panenkami. Chodil jsem do práce jako každý jiný, vydělával jsem peníze jako ty a těšil jsem se z malých životních radostí. Náš život není postaven na velkých zázracích, ale na těch malých. Jen ty malinkaté věci nás drží nad vodou, způsobují, že jsme ještě pořád naživu a nepropadli jsme melancholii. V tom našem městečku žilo pár olejářů, bohatí chlapíci, kteří si dokonce zařídili vlastní kasino. Nikdy jsem je neměl rád, ale taky mi nijak nevadili. Snad jen v tom, že občas navštěvovali jednoho chlapa, který žil v baráku přímo nad námi. Pořádali tam velké mejdany až do rána. Bylo to dost šílené, ale jak říkám, stávalo se to jednou dvakrát za měsíc, takže se to dalo přežít. Jenže život není pořád tak růžový, jak se zdá.“

Tehdy jeho hlas znovu zasyčel potlačovanou zlobou a v tom okamžiku si Samuel uvědomil, že mu visí pohledem na obličejí. Něco na té jeho spálené živé masce bylo úchvatného.

„Jeden z olejářů skoupil firmu, ve které jsem pracoval a rozhodl se, že sníží stavy. Ocitl jsem se ze dne na den na dlažbě, moje rodina byla bez obživy a nemohl jsem si najít nic lepšího, než uklízeče chodníků. Byla to strašlivá potupa, ale neměli jsme ani dolar, ani zatracený cent, takže jsem to vzal. Nějakou dobu jsme přežívali, ti syčáci nad námi slavili čím dál častěji. Jednou jsem to nevydržel a zašel jsem za nimi, aby se trochu uklidnili, že mám doma malou dceru. Jeden z nich byl úplně opilý a vrazil mi pěstí. Pak zabouchl dveře a bavili se dál. Rozhodl jsem se, že takhle to dál nejde. Chtěl jsem to hnát klidně před soud, bylo mi to jedno. Manželka navrhla, že se sbalíme a odjedeme. Řekl jsem jí, že počkáme ještě do konce měsíce a pak vypadneme. To byla osudová chyba.“

Jeho obličej se zkroutil. V rámci možností to znamenalo, že jednotlivé spálené krátery se ještě více prohloubily a zkrabatily. Vypadal, že uvažuje, jak pokračovat dál a nenachází slov. Nakonec vydal podivný zvuk jako heknutí a Samuel si uvědomil, že ten šílenec pláče. Z očí se mu kutálely velké slzy. Kupodivu měl oči normální, zřejmě si je kryl rukou, ale maso kolem nich bylo úplně znetvořené.

„Tři dny před koncem měsíce znovu slavili, byli čtyři a stala se nehoda. Ve zprávě později znělo, že jeden z nich převrhl svíčku, kterou svítili, když hráli nějakou opileckou hru. Probudil jsem se uprostřed noci a všude okolo zuřilo ohnivé peklo. Do dneška nechápu, jak jsem mohl tak tvrdě spát. Vzal jsem rodinu a chtěl jsem jít na chodbu, ale sotva jsem otevřel dveře, dovnitř se vechnal oheň. Celý náš byt byl v okamžiku v plamenech. Chránil jsem ženu i dítě, ale nebylo to nic platné. Chytila jí noční košile, snažila se to uhasit, ale v tom děsu zakopla a svalila se přímo do ohně. Díval jsem se na ni, chápeš? Díval jsem se, jak hoří. Nejprve chytily vlasy, pak šaty a nakonec jsem sledoval, jak se pod ohněm kroutí její maso. Dovedete si představit takový pohled? Zkoušel jsem s dcerou uniknout po požárním schodišti, ale bylo přetížené prchajícími lidmi a urvalo se. Všichni ti chudáci se zřítili dolů, ale alespoň někteří z nich přežili. Oheň mi dýchal na záda. Byli jsme ve čtvrtém patře, chtěl jsem vyskočit ven, ale bál jsem se o dceru. Hasiči nebyli nikde v dohledu a byla to jediná možnost. Najednou něco zaskřípělo a vzápětí se probořil strop nad námi. Srazilo mě to k zemi, byl jsem přišpendlený pod omítkou a zdí a to mě zřejmě zachránilo. Oheň mi popálil tvář, ale dokázal jsem ze sebe kus zdi odhodit a vydrápal jsem se na nohy. Dcera ležela pod troskami úplně seškvařená, nezbylo z ní nic. Rozběhl jsem se a skočil jsem ven z okna. O pár sekund později celý dům vybuchl a létající trosky mě ještě více poranily. Strávil jsem několik měsíců v nemocnici, přežil jsem jen se štěstím, ale celou tu dobu mi v mozku plál vztek. Víš, co to je? Nevíš, nedokážeš si to představit. Nemohl jsem se na nic soustředit, pořád jsem před očima viděl jejich spálená těla. Jediné, co zůstalo, byly jejich zuby. Zbytek shořel na prach, prostě se vypařil.“

Zubař si olízl rty. Dokonce i kus jazyka vypadal jako povrch měsíce, pokryty krátery. Pak se znovu rozhovořil, protože to ještě zdaleka nebyl konec příběhu.

„Musel jsem se pomstít. Dva z těch parchantů, kteří to způsobili, uhořeli, ale další dva přežili. Musel jsem je dostat. Věděl jsem, že to nebude jednoduché. Podplatili zřejmě soud a dostali se z toho, ale já se rozhodl, že je

zabiju. Doutnalo to ve mně jako v peci. Jednou v noci jsem vstal z nemocničního lůžka, zabil jsem ošetřovatele a hodil jsem jeho tělo na mou postel. Pak jsem celý pokoj podpálil a utekl jsem. Vypadalo to jako nehoda, víš? Od té chvíle jsem byl pro okolní svět mrtvý. Byl jsem pan Nikdo. Najednou jsem zjistil, že nenávidím celý svět. Všichni jste parchanti, všichni. Nikdo mi nikdy nepomohl.“

Začal zvyšovat hlas a v očích se mu znovu zaleskl plamen šílenství. Samuel naslouchal zvukům v chodbě a doufal, že konečně uslyší přibližující se kroky. Zatraceně, někdo musel přece k zubaři přijít na prohlídku.

„Vydal jsem se za jedním odborníkem a nechal jsem si implantovat novou tvář. Ne ovšem klasickým způsobem, který je velmi bolestivý a náročný. Vidiš?“

Popadl masku, kterou si dříve strhl z obličeje.

„Je to nový způsob. Masky je přichycena na takových miniaturních háčcích. Vydal jsem se za těmi dvěma hajzly a oba jsem zlikvidoval. Pěkně jsem si s nimi pohrával, spálil jsem jim obličej a pak jsem jim vytrhal zuby. Teprve potom, po hodinách mučení, jsem je zabil. Ale to nestačí. Taková parchanti jsou tady pořád. Oni, ty, je mi to jedno. Budeš pykat za to, co jsi.“

Zubař vstal a přešel ke stolu s nástroji. Sestra ho následovala a něco mu potichu řekla. Samuelovi se zdálo, že se ptala, který má vybrat vrták.

„Ten velký,“ odpověděl zubař zřetelně. Samuel se nechtěně zachvěl. Pot mu stékal po tváři, koule ho bolely, ale to byl ten nejmenší problém. Schylovalo se k tomu, co si myslel, že patří do středověku. Ti dva se ho snad chystali mučit. Musel to odvrátit.

„Pane, já za to nemůžu. Já jsem vaši rodinu nezabil. Nikdy jsem ještě nikomu neublížil. Já...“

Chtěl pokračovat, ale hlas mu selhal. Zubař se pomalu, velmi pomalu, otočil od stolu s nástroji a zkoumavě Samuela pozoroval.

„Ublížil jsi a ubližuješ pořád. Jenom o tom nevíš. Ani si to už neuvědomuješ. Je třeba zjednat nápravu. Počkej chvíli, něco ti ukážu.“

Přešel kolem Samuela, otevřel dveře ordinace a jeho kroky se začaly vzdalovat. Sestra přešla k stolu a podívala se mu do očí. Zakývala přitom obrovským ocelovým vrtákem. Samuel si nedokázal představit, že by mu měl ten šílenec tohle strčit do úst. To se tam snad ani nemohlo vlézt.

„Bude to bolet. Budeš ječet jako podříznuté prase, ty hajzle,“ řekla s úsměvem. Pořád měla ten svůj sexy hlas, ale z celého jejího těla vyzařoval takový odpor, že to šlo až fyzicky cítit. Možná by pokračovala, kdyby se nevrátil zubař. Zastavil se vedle Samuela a v ruce držel veliký kbelík. Byl to starý oprýskaný kbelík a Samuel si byl najednou jistý, že nechce vědět, co je v něm. Přesto se koutkem oka snažil podívat dovnitř, ale zubař ho držel tak, aby nic neviděl. Pak švihl prudce rukou, kbelík se otočil dnem vzhůru a něco zarachotilo po podlaze a rozletělo se to do všech stran.

„Proboha,“ slyšel Samuel něčí hlas. Mozek mu řekl, že to mluvil on sám. Pokusil se zvednout ruku, aby si mohl zakrýt obličej. Nechtěl se na to dále dívat. Jednotlivé zuby i celé chrupy spočívaly na podlaze jako němí svědkové nezměrného utrpení. Některé zuby byly vytrhnuté i s kořeny, jiné byly jen poloviční, jako by se jimi provrtala vrtačka a odlomila je. Celé chrupy se válely po zemi a na mnohých byly velké šmouhy zaschlé krve. Samuel cítil, jak v místnosti zhoustla atmosféra. Z těch zubů stoupala bolest. Lidé, kterým patřili, museli trpět jako zvířata. Budeš ječet jako podříznuté prase, řekla mu v duchu ten jeho druhý hlas a tentokrát to byl hlas sestry. Bezmocně škrabal rukama a pokoušel se vyrvat kožené řemeny, ale byly na něj příliš silné. Zubař se sklonil pře jeho tvář. Spálený obličej měl zkroucený nenávistí.

„Tihle taky nikomu nic neudělali a přesto jsou mrtví,“ zamumlal. Jeho tichá slova vyděsila Samuela více, než kdyby na něj začal křičet.

„Tohle nemůžete utajit,“ zařval a strach vyjel na povrch jako super rychlý výtah. „Vy maniaci, vy blázni, na tohle vám přijdou. Pak půjdete oba dva na elektrické křeslo. Seškvaří vás na prach.“

Zubař pomalu povedl půlobrat a udeřil dlaní. Plesklo to a Samuel cítil, jak se mu po tváři rozlévá horkost. Ztichl, vzrušení a vztek vyprchal a zůstal jen strach, základní instinkt. Cítil, jak se mu třesou ruce. Poprvé v životě si nebyl jistý, jestli udrží moč a stolici. Nebyl si jistý vlastně vůbec ničím. Celý jeho život mu najednou připadal malicherný a zbytečný, protože nic v něm ho nepřipravilo na tohle. Nevěděl, jak jednat v takové situaci, když se vám klepou zuby, až to cvaká, ruce se třesou a žaludek se svírá.

„Nejsi první, kdo nám to říká,“ podotkl doktor a popadl ze stolu vrtačku, na kterou začal nasazovat velký vrták. Mohl mít dobrých pět nebo šest centimetrů, ten projede zubem jako nic a zasekne do dásně pod ním. Teprve po chvíli mu došel význam té jediné věty. Nejsi první, kdo to říká. Byla to pravda. Jak mohl jen doufat v záchranu, když ostatní před ním už byli dávno v pekle? Možná už desítky lidí před ním vyhrožovaly těm dvěma šilencům stejnými slovy. A jak dopadli! Vytrhané zuby a to bylo možná to nejmenší. Jaká hrůza ho ještě mohla čekat, proboha. Najednou zjistil, že si mumlává v duchu modlitby k bohu. Nikdy by nevěřil, že si na ně ještě kdy vzpomene. Naposledy byl v kostele, když mu bylo sedm nebo osm a od té doby byl ateista. Ale v této chvíli tomu nedokázal zabránit.

Modlitba mu přišla na mysl sama, stejně jako si člověk automaticky ráno vyčistí zuby. Nemusel ji vyvolávat, ani spínat ruce. Prostě mumlal ta slova a přitom znovu plakal. Pane bože, jestli se z tohoto dostanu, tak přísahám, že ve mně najdeš toho nejvěrnějšího služebníka, sliboval si v duchu. Cítil, že mu to nepomůže, ale nedokázal tomu zabránit. Modlil se tak dlouho, dokud neucítil, jak mu krk svírají čísi jemné ruce. Podíval se trhaně doleva a zíral do obličeje sestry.

„Vaše chvíle přichází, pane Morwiti,“ zasmála se sestra. Zubař přistoupil z druhé strany. Samuel nad ničím neuvažoval, ale jeho reflexy se vzepjaly jako u divokého koně. Zavrtěl sebou a pak se vzepjal v řemenech tak mocně, až sestra o pár kroků ustoupila. Věděl, že má na ústech divoký škleb a napínal svaly k prasknutí. Jen pryč, roztrhat ta pouta na kusy a utíkat. Adrenalin odešel stejně rychle jako přišel. Zhroutil se v křesle a vyčerpaně oddechoval.

„Drž ho pořádně,“ sykl zubař na sestru a zapnul vrtačku. Samuel zvedl pohled k jejímu blyštivému ostří. Viděl, jak se vrták rychle otáčí. Jeho smrt a předtím samozřejmě bolest se neúprosně blížily. Vrazil hlavu co nejvíce do křesla, chtěl se vzdálit oceli, ale neměl kam uniknout. Sestřiny ruce ho sevřely mnohem pevněji, než by předpokládal. Ta ženská v sobě měla pořádný kus síly. Cítil, jak se mu nedostává vzduchu. Musel chtít nechtě otevřít ústa, aby se mohl nadechnout. Vytřeštěnými očima sledoval zubaře, který se ďábelsky usmíval, znetvořené maso jako by začalo vydávat zápach očekávání.

Když se poprvé ozval hluk, Samuel ho vůbec nevnímal. Viděl, jak sebou zubař trhnul, ruce na krku ho pustily, ale pořád ještě nedokázal pochopit, co to znamená. Byl si jistý, že v příští vteřině mu vrták zajede do úst, najde bolavý zub a rozrazí ho na malé kousky skloviny, které si šílenec přidá do svého kbelíku. Jen tak dopadnou na ostatní zuby a celé chrupy a potřísni je čerstvou krví. Ťuk, ťuk, ťuk, po jeho životě zbude jen pár kousků zubů. Slyšel, jak jde sestra ke dveřím a teprve tehdy si uvědomil, že se něco děje. Snad někdo přichází, možná další pacient. Modlil se, aby to tak bylo, ale vzápětí ho napadlo něco dalšího. Co zmůže jediný člověk proti takovým dvěma šilencům? Vlákají ho do pasti stejně jako jeho. Musí toho člověka varovat, ať je to kdokoli. Mohl by to být jejich spojenec, nešeptával hlas v jeho hlavě. Nesmysl, to by sestra nešla tak obezřetně ke dveřím. Chystal se zařvat, vykřiknout na celý ten zatracený barák slova varování, když se dveře rozletěly, jako by je vyrazila pancéřová pěst. Praštily sebou o zeď. Zubař sebou prudce trhl, vrtačka sjela dolů, o vlas minula ústa, zavadila lehce o dva z řemenů a upadla na zem. Ještě chvíli vrčela jako raněné zvíře, pak ztichla úplně. Zubař se pro ni sehnul a znovu ji zapnul.

„Policie, stát! Ani hnout!“

Dokonce i na té spálené tváři Samuel zahlédl zděšení. Nebyl to přímý strach, ten muž už možná ani neznal pravý význam takového slova. Ale přece jen se po té masce něco mihlo. Možná překvapení nebo snad úlek. Samuel se napjal a pokusil se znovu pohnout s řemeny.

„Proboha,“ slyšel zasténat policistův hlas. Druhý mu něco odpověděl, ale neslyšel co. Byli tedy alespoň dva. Chtěl se k nim otočit, podívat se na ně, spatřit konečně svou záchranu, ale nedokázal to. Řemeny byly pořád příliš těsné.

Dennis Loyd pracoval u policie dvanáct let a za tu dobu viděl všelijakou hrůzu. Ale nic se nemohlo rovnat tomu, co spatřil tady, když rozkopl dveře a vrazil do místnosti. V první chvíli si myslel, že mu pistole vypadne z ruky a všiml si, jak se mu celá chvěje. Přinutil se uklidnit a rozhlédl se kolem sebe. Před ním stál nějaký muž, pokud se tomu tak ještě dalo říkat. Obličej měl strašlivě spálený, nejhorší, co kdy Loyd viděl. Mrkl na svého parťáka, který byl bledý jako smrt a nebyl schopen vykřiknout ze sebe jediné slovo, přestože chtěl něco říct.

„Odhoď to na zem,“ zařval Loyd. Viděl všude kolem sebe rozházené zuby a celé protézy. Některé byly od krve, jiné vypadaly, že byly vytrhány zub po zubu. Po obličeji mu stékal pot, páčil ho v očích, ale neodvážil se utřít ho. Kontroloval toho chlápka pistolí a byl připraven rozstřílet ho na kusy při sebemenším pohybu.

„Hej, vy tam, na tom křesle, jste v pořádku?“

Křeslo bylo obrácené zády k němu, takže viděl jen vyčnívající špičky bot. Na křesle byl nějaký mechanismus a Loyd si uvědomil, že svou oběť museli připoutat. Nejprve neodpověděla. Loyd si pomyslel, že možná přišli pozdě a zubař už stihl dokonat své dílo, ale pak se ozval utrápený, chraplavý hlas.

„Žiju,“ řekl. Byl to mužský hlas. Zubař stále držel vrtačku, pak ji hodil na zem kus od sebe. Dopadlo nedaleko Loyda a jeho parťáka, znovu zavrčela a vypnula se. Loyd sebou trhnul, jak kolem něj projela. Neušlo mu, že na šilencově tváři se mihl náznak úsměvu. Ten parchant si všiml, jak se vylekal. Nu, nevadí, stejně se bude moci za chvíli usmívat leda tak na vězeňské mříže.

„Já ho budu držet v šachu a ty mu nasadiš pouta, jasné?“ nařídil Loyd parťákovi. Janez, který mu byl přidělen sotva před rokem a byl ještě zelený jako tráva, se zmohl jen na přikývnutí. Vytřeštěně zíral na tu spoušť před sebou.

„Chcípneš na křesle, hajzle,“ zamumlal a nepřestával na zubaře mířit.

„Otoč se zády,“ zařval na zrůdu Loyd. „Ruce dej pěkně nahoru. Jediný pohyb a rozstřílím tě na sračky. Rozumíš? Tak rozumíš?“

Zubař na něj dál zíral, pak se začal pomalu, velice pomalu otáčet. Jako nějaký stroj, napadlo Loyda. Ruce se mu uklidnily, párkrát se nadechl a ustoupil do strany, aby Janez mohl projít, aniž by mu zkůřil palebnou dráhu. Mladý policista udělal sotva jediný krok, když se ozval nějaký tichý zvuk a vrtačka se rozeřvala.

Samuel se zasmíval v řemenech. Chtěl se dostat ven. Zubař byl sotva tři kroky od něj a Samuel pochyboval, že by se jen tak vzdal. Na to byl moc šílený. Určitě měl nějaké eso v rukávě. Napnul své svaly až na samý okraj a cítil, jak řemeny praskají. Když zubaři předtím vrtačka upadla, přetřela trochu řemeny a to mu teď pomohlo. Přesto se mu nepodařilo rozervat je napoprvé. Sledoval koutkem oka maniaka a čekal, kdy k němu přiskočí a použije ho jako rukojmí. Rozhodně se nechtěl ocitnout v další šílené hře, když zrovna z jedné vyvázl. Ale měl namále. Stačilo pár vteřin a místo úst by měl jedinou velkou zející díru plnou krve a kusů zubů. Při té představě se otrásl. Natočil obličej a otřel si ho o rameno, aby se zbavil potu. Slyšel, jak jeden policajt říká, aby se zubař ani nehnul. Modlil se za to, aby to ten chlap udělal a policajt dostal záminku k tomu, aby ho zastřelil. Chtěl jim říct, aby ho uvolnili, ale to mohlo být nebezpečné. Zubaře by pak měl na mušce jen jeden muž a kdo ví, čeho by byl schopen. Najednou ho napadla věc, nad kterou neuvažoval. Kde je proboha sestra? Slyšel přece její kroky směrem ke dveřím, pak se rozletěly. Nemohla jen tak zmizet. V místnosti nebyl žádný únikový východ, alespoň pokud viděl. Kde tedy byla? Nemohla ani proklouznout kolem policistů. To vše mu proletělo mozkem v jediném zběsilé okamžiku. Chystal se zařvat varování, když zaslechl první policistovy kroky směrem k zubaři a vzápětí zaječela vrtačka.

Janez byl vyděšený jako nikdy v životě. Muselo tu být dobrých šedesát nebo sedmdesát chrupů a k tomu další zuby. Maniak musel povraždit stovky lidí. Janez si domyslel, že zuby byly původně v tom koši, který se teď válel na podlaze. Možná měl někde další takové. Mozkem mu proletěla vidina místnosti naplněné až po okraj zuby. Cítil z toho chlapa nenávist a agresivitu. Báł se k němu přiblížit, ale někdo to udělat musel a Loyd byl starší a zkušenější, takže chlapa držel pod hledím pistole. Věděl, že se na svého parťáka může spolehnout a navíc měl svou pistoli, přesto měl strach, když udělal první dva kroky k té stvůře. Najednou něco zařvalo za jeho zády. Janez vyjel a málem se podělal. Pak všechno letělo jako ve zrychleném filmu. Bleskově se otočil, pistoli zvednutou na úrovni ramen a byl připraven vypálit, jakmile spatří svůj cíl. Zahlédl však jen ostrý hrot vrtačky.

Loyd zařval na Janeze. Otočil se po zvuku a viděl, jak zpoza dveří vyskočila blondýna oblečená jako sestra. V jediné vteřině mu došlo, co se stalo. Byli hlupáci, kteří budou pykat za to, že něco opomněli. Když rozrazil dveře, tu ženskou to srazilo na zem, proto si jí ani jeden nevšiml. Místo aby prozkoumal hned celou místnost, soustředil se na vraha a nedával pozor. Dvanáct let praxe a choval se jako začátečník. Při pohybu sledoval, jak sestra zvedá vrtačku a Janez se otáčí, aby po ní vypálil. Loydovi připadalo, že to všechno trvá snad celou věčnost. Už když na ni zaměřoval, věděl, že to nemůže stihnout. Byl moc pomalý. Janez zvedal pistoli, prst pevně obemknul spoušť a chystal se jí zmáčknout.

„K zemi,“ slyšel Loyd zaječet sám sebe. Vrtačka projela Janezovi pravým okem, krev a mozek se rozstříkly jako vaječina všude okolo. Hrot vyjel na druhé straně, jen jemně rudý, a pořád se otáčel. Ani kosti ho nedokázaly zastavit. Pistole v Janezových rukou sebou škubala, pak prsty povolily a zbraň letěla dolů. Sestra se smála, na čele velkou modřinu a celý bílý šat pokrytý krví jako řezník. Loyd zvedal pistoli a věděl, že tohle rozhodně stihne. Rozmašiuje ji na kusy a pak sejme i toho... Hlavou mu projel záchvat děsu. Cítil, že zubař využil chvilky, kdy ho spustil z mušky. Další chyba. Měl první odrovnat jeho a teprve potom zastřelit sestru. Takhle si bude muset pospíšet. Mrkl doprava a viděl, že se zubař blíží, v ruce svíral něco blyštivého.

Samuel zařval úzkostí a nadlidskou silou, která přichází v okamžicích bezmocného strachu. Řemeny se rozletěly do stran, jeden opsal zpáteční oblouk a bolestivě ho švihl přes obličej, ale on na to nedbal. Slyšel nějaký hnusný zvuk a podivné zabublání, pak křičel jeden z policistů. Zubař odhalil v úsměvu bílé zuby, skočil ke stolku a popadl jeden z nástrojů. Proletěl kolem Samuela jako šíp. Ten vyskočil z křesla, oči vytřeštěné.

„Pozor,“ zařval, ale další slovo mu uvízlo v hrdle. Krví zastříkaná sestra držela otáčející se vrtačku jako nástroj smrti, celá rudá od krve, na ústech škleb. Mrtvola policisty ležela u jejích nohou, kus hlavy byl pryč, mozek a krev se rozprskly do stran. Druhý policista byl smrtelně bledý, ale ruku s pistolí měl pevnou a právě ji zvedal, aby sestru poslal do pekel. Úzkost sevřela Samuelovi hrdlo, protože policista sebou při jeho výkřiku trhnul a v poslední chvíli pochopil, že i když zabije sestru, zubař u něj bude dříve, než se stihne vůbec pohnout.

„Kurva,“ zaječel a pokusil se stočit zbraň na běžícího zabijáka. Současně zmáčkl spoušť. Chtěl zubaře vystrašit, ale to se mu nepodařilo. Kulka se zaryla do podlahy, z ústí se zablesklo. Samuel přinutil nohy k pohybu. Byl celý zdřevěnělý. Nohy měl jako solné sloupy. Jako by mu je někdo proměnil v kusy kamene. Rozhýbal je, ale stejně

mu připadalo, že se pohybuje strašně pomalu. Mnohem pomaleji než zubař nebo sestra. Z hrdla se mu vydral zvuk podobný zavrčení. Sehnul se instinktivně ke kbelíku, který se válel po zemi a sevřel ho pevně v prstech. Teď už ječel a přitom se řítíl za zubařem. Viděl, jak skalpel v jeho ruce opsal oblouk a v okamžiku, kdy se ocitl těsně vedle zubaře, mu do tváře chrstlo něco horkého. Přes rudou mlhu udeřil. Kbelík byl těžší než vypadal a Samuel vložil do úderu celých svých devadesát kilo. Zatřepal hlavou, aby odhodil krev, která se na ní objevila. Jak se tam dostala? Připadalo mu, že mozek mu funguje na pět procent. Nerozuměl ničemu kromě základního instinktu. Tím bylo přežít. Nebo zabít své nepřátele. Viděl policistu, jak se svíjí na zemi a jeho řev, nebo spíše bubláni, k němu doléhalo ze strašně dálky. Krev mu stříkala z krku v pravidelných intervalech, tlusté prsty se cpaly do rány, aby tu krev zastavily, ale nebylo to nic platné. Rozlévala se kolem stejně rychle, jako když stříká voda ze zahradní hadice. Samuel cítil, jak mu ruka zabrněla. Zasáhl kbelíkem zubařovu hlavu takovou silou, až mu vyklouzl z ruky. Současně kopl pravou nohou. Vrtačka projela sotva deset centimetrů od jeho obličeje. Chodidlo se zabořilo do něčeho měkkého. Sestra odletěla jako baseballový míček a narazila do zdi. Samuel ztratil rovnováhu a upadl na jedno koleno. Ruce rozplácl na zem, aby udržel balanc. Položil je přímo do té rudé břečky, která se rozlévala všude kolem. Pod palcem cítil zuby. Zvedl se, zavravoral a silné prsty ho chytily za kotník.

„Pusť mě, pusť mě, pusť mě,“ opakoval stále dokola a třepal nohou v záchvatu šílenství. Pokoušel se vyprostit. Přímo před sebou měl otevřené dveře. Jen pár kroků a mohl být pryč. Otočil hlavu a viděl, že zubař ho drží za kotník a plazí se blíž a blíž. Zoufale kopl a ruka byla najednou pryč. Dupl na zem a ozvalo se uspokojivé křupnutí. Zubař zařval bolestí, ale ještě více vztekem. Oběť mu unikala. Samuel se dvěma mohutnými skoky dostal ze dveří. Ocítl se v ordinaci, za ním se táhly krvavé stopy z podrážek jeho bot. Za sebou slyšel křik a sténání. Ti dva se už určitě zvedali ze země, aby ho mohli pronásledovat. Proletěl dveřmi ven z ordinace, neběžel by rychleji, kdyby měl za patami samotného ďábla. Zakopl a narazil ramenem do zdi, obličej si odřel o omítku. Tmavá chodba s několika světly na stropě mu teď připadala jako to nejhezčí místo na světě. Běžel, jak nejrychleji mohl, ale zdálo se mu, že se vůbec nehýbe z místa, jako by uvízl v hustém bahně, které mu znemožňuje pohyb. Najednou stál u schodů a řítíl se po nich dolů. Řev za ním se rozlehl celým domem. Slyšel těžké dusavé kroky a věděl, že zubař ho pronásleduje. Musí se jen dostat ven, ven na ulici a tam už bude v bezpečí. Nebo ne? Poslední tři schody vzal skokem, ale dole se mu podlomila kolena a natáhl se, až si bolestivě narazil žebra. Hrabal se na nohy, pohled upřený před sebe. Nedaleko se rýsovaly vstupní dveře. Nemohlo to být dále než dvacet metrů. Podíval se na schody. Zavrzaly pod vahou dalšího těla. Jestli měl ten chlap bouchačku od některého z policistů, mohl ho teď klidně oddělat. Postavil se a znovu se rozběhl. Dveře se blížily děsivě pomalu, ale nakonec ucítil pod prsty chladivý dotek kovu. Zmáčkl kliku a vypoťácel se na ulic, těsně minul černocho, který před sebou tlačil kočárek s dítětem.

„Hej, dávejte sakra pozor,“ zamručel muž a zastavil se, jako by viděl ducha. „Sakra, chlape, co je to s vámi? Co to máte na sobě?“

Samuel mu nevěnoval pozornost, nerozhlížel se a klopýtal ulicí dál. Připadal si strašně unavený. Takhle se cítil, když dříve chodíval cvičit do posilovny, ale byl si jistý, že s fyzickou námahou to nyní nemá nic společného. Jeho psychika se úplně sesypala. Rozhlédl se kolem sebe a viděl pár lidí. Usmívali se, poplácávali po ramenech nebo spolu mluvili. Všichni vypadali vesele, byl přece krásný letní den. Nic je nemohlo připravit na hrůzu, která by někdy mohla přijít. Stejně jako nic nepřipravilo mě, řekl si Samuel v duchu. Opíral se o auta a běžel dál. Risknul rychlý pohled za sebe, avšak dům byl tichý a žádný šílenec se z něj nevyřítíl. Byla to snad všechno jen má fantazie? Nebyla, odpověděl mu zlomyslný hlas v hlavě. Když se podíval na košili, viděl, že je celá od krve. Také ruce měl rudé, jako by právě pracoval na jatkách. Připadal si nevýslovně šťastný, že je venku. Nic, co kdy zažil, se s tím pocitem nemohlo srovnávat. Znovu žil, přežil děsivé nebezpečí, ale ještě to nebyl konec. Musel najít budku, telefonní budku. Nenechá toho šílence uniknout. Nemůže mu dovolit, aby dále zabíjel. Samuel se nebál o ostatní, bál se sám o sebe. Měl strach, že jednou v noci by se mohl probudit a v rohu jeho postele by seděl temný stín. Pak by vzduchem projel řev vrtačky. Znovu mu přejel mráz po zádech, jeho ledové prsty ho sevřely jako kleště.

„Vy tam, kde je telefon?“ zakřičel na nějakou obézní ženskou se psem. Dělal, že jej nevidí. Stočila pohled opačným směrem. Nikdo ti nepomůže, vzpomněl si na zubařova slova. Rozhodl se v okamžiku. Přeběhl ulici, kde zrovna nejelo žádné auto a zastavil se vedle ženy. Chytil ji za tričko, nedbaje toho, že ji umaže od krve.

„Co si to dovoluješ?“ zaječela ženská a vodítko jí vypadlo z ruky.

„Telefonní budka, rychle sakra,“ zamumlal, sotva popadaje dech.

„Pomoc, pomoc,“ zakřičela ženská. Lidi na ulici se otočili. Nějaký robustní chlapík v úplném tričku se k nim rozběhl. Žena se pokusila uvolnit se Samuelova sevření.

„V tom domě právě teď někdo zabil dva policisty, tak mi zatraceně konečně řekni, kde je ta zasaná budka!“

Na konci už skoro řval. Žena nahodila vyděšený obličej, pod rukama cítil, jak se celá chvěje. Jako rosol, napadlo ho. Chlap, který k nim běžel, něco křičel. Samuel nepochyboval, že to bylo na něj a nebylo to rozhodně nic přátelského.

„Kde? Tak kde? No tak.“

Něco ho nutilo, aby volal rychle. Ti dva mohli být už dávno pryč. Mohli zmizet nějakým bočním východem nebo sklepní chodbou.

„Támhle za rohem,“ ukázala žena rukou na konec ulice. Bylo to sotva třicet metrů a v cestě nestála žádná překážka. Jen pár čumilů. Chlap už byl skoro u nich, funěl jako lokomotiva, na tričku měl kruh potu.

„Okamžitě ji pusť,“ ječel hrubým hlasem. Samuel ji hrábl do kabelky, našel peněženku a vysypal si na ruku celou hrst drobných.

„Děkuji,“ řekl a rozběhl se ulicí. Za sebou slyšel, jak se chlap zastavuje a mluví s ženou. Zřejmě zjišťoval, jestli je v pořádku. Samuel běžel ulicí, minul několik obchůdků a pár lidí, kteří si na něj ukazovali prstem. Nedivil se, byl celý umazaný od krve a dokázal si představit výraz na svém obličeji. Někde vzadu v hlavě a také na krku pořád cítil dotek strachu. Věděl, že to ještě neskončilo. Doběhl na konec ulice. Tady byla hlavní cesta a auta na ní pomalu proudila oběma směry, troubila a řidiči nadávali. Ještě před pár hodinami dělal to samé a dal by nevim co za to, kdyby se čas mohl vrátit. Obrátil by auto a jel domů nebo zpátky do práce, zub nezub. Přímou před sebou zahlédl budku. Byla vzdálena nějakých padesát nebo šedesát metrů. Rozhlédl se kolem, jestli neuvidí někde známou tvář zubaře. Muselo ho určitě napadnout, že zavolá policii a zrovna teď byl už určitě celé stovky metrů daleko od domu. Samuel se rozběhl k budce, celé tělo ho bolelo, v koulích pořád cítil nepříjemný tlak. Chmurně se usmál při představě, až intimní místa bude večer ukazovat ženě. Jestli bude mít samozřejmě tu možnost.

„Hej, ty,“ zabručel nějaký mladík s knírkem, když do něj Samuel nechtěně vrazil ramenem. Nedbal na pot, který mu už zase stékal za košili a také po celém obličeji. Krev se mu po obličeji roztékala jako nějaký šílený make-up. Dorazil k budce, která byla značně zdemolovaná, jak se na ní vyhráli všelijací spratci nebo opilci. Otevřel dveře, ve kterých byla díra velikosti melounu a popadl sluchátku. Byl to ještě starý typ telefonu, pořád přijímal mince. Ve většině míst už byly automaty na kartu. Začal dovnitř vhazovat jeden cent za druhým, ruce se mu přitom klepaly. Najednou někdo prudce otevřel dveře.

„Budeš tady dlouho?“

Samuel se na něj otočil. Sotva šestnáctiletý výrostek úžasem vytřeštil oči. Dokonce zapomněl převalovat v puse žvýkačku. Pustil dveře a ty se znovu zavřely. Kluk se rozběhl za svými kamarády, aby jim řekl, co právě viděl. Samuelovi spadlo na zem několik mincí. Pracně je posbíral a vytočil 411. Ozvalo se jedno zazvonění, pak druhé. Tak to zatraceně zvedni, mumlal si Samuel v duchu.

„Haló, tady policie. Přejete si?“

„U telefonu Samuel Morwitz. Právě jsem byl svědkem vraždy dvou policistů.“

„Kde jste?“ zeptal se okamžitě ženský hlas na druhé straně telefonu. Samuel už párkrát na policii volal a vždy to zvedla žena. Možná se ženy umí lépe orientovat v krizových situacích a dokáží volajícího uklidnit, napadlo ho.

„Na Lohrenově ulici. Stojím právě v budce.“

„Kde přesně?“

Rozhlédl se kolem sebe. Hledal nějaký záchytný bod a taky ho našel.

„Je tu bývalé kino, sakra. Bývalé kino.“

„Dobře. Počkejte tam. Posily jsou na cestě.“

Na druhé straně se ozvalo pípání. Také položil telefon do vidlice a vyšel ven. Slunce do něj pařilo jako obrovský reflektor. Stál mezi davy proudících lidí a vůbec mu nevadilo, jak se na něj dívají. Rozhodl se, že co nejdříve zavolá manželce, ale zrovna teď to nemohl udělat. Musel vyčkat, dokud nedorazí policisté. Doufal, že přijedou brzy. Mnohokrát slyšel o tom, že dorazili na místo určení třeba i půl hodiny po zavolání. Sledoval projíždějící auta a čekal, kdy spatří bílé vozidlo s modrými pruhy a majáčkem na střeše.

„Co se vám stalo, panáčku?“ zeptala se ho nějaká stará žena a opírala se přitom o hůl. I v tom vedru měla na sobě starý hnědý kabát.

„Nic, nic. Vidíte snad, že by něco bylo v nepořádku?“

Všechno to v něm vzkypělo. Nervy měl napjaté k prasknutí a teprve nyní mu začalo docházet, jak blízko byl k smrti. Už už po něm vztahovala své pařáty. Její kosa se mu vznášela přímo nad hlavou, když přišla neočekávaná pomoc. Zahlédl pomalu projíždějící policejní auto. Nepochyboval, že už ho hledají. Vyběhl z chodníku na cestu a zamával na ně. Auto zpomalilo a zastavilo vedle něj. Dveře se otevřely a vystoupili dva policisté. Samuel jednoho z nich převyšoval o hlavu. To museli poslat takového trpaslíka? Druhý měl krátký a hustý knírek a pozorné oči.

„To vy jste volal? Jste teda pěkně zřízený,“ konstatoval ten malý. Sahal Samuelovi sotva po bradu, ale měl zase široká ramena.

„Ano. Správně.“

Jazyk měl jako svázaný, nevěděl co říct.

„Tak co se stalo?“ zeptal se druhý, když zamknul auto. Oba se postavili před Samuela a upřeně ho pozorovali. Snad poprvé v životě z toho neměl nepříjemný pocit, právě naopak. Někteří lidé se zastavili, aby přihlíželi tomu, co se děje. Zasraní čumilové, zanačoval Samuel.

„Kousek odtud byli zabiti dva další kolegové.“

Malý policista se zamračil, obočí mu vytvořilo na čelem srostlou čáru.

„Jak se to stalo?“

„Musíme tam jít rychle nebo pachatel uteče.“

Chystal se ukázat jim směrem, když ho ten s knírkem popadl za rameno.

„První nám pěkně řeknete, co se stalo. Pak se tam možná půjdeme podívat.“

Jeho výraz naznačoval, že by to měl raději udělat. Samuel nepochyboval, že vypadá, jako by je odpravil sám.

„Byl jsem u zubaře v budově tady za rohem. Je to šílenec, pokusil se mě zabít. Podařilo by se mu to, ale vpadli tam dva vaši kolegové. Jednoho z nich zabila sestra, druhého ten zubař.“

Chtěl pokračovat, ale knírač mávl rukou, aby zastavil.

„Chcete říct, že dva ozbrojení muže zabil nějaký zubař a sestra?“

„Zabili mnohem více lidí. Mají jejich zuby v takovém velkém kbelíku. Desítky mrtvých. Jen tak tak jsem utekl a..“

Malý polda se podíval na velkého a ušklíbl se. Samuel cítil, jak se v něm sbírá vztek. Jestli mu tihle dva nevěřili, tak by to mohlo být velmi špatné. Věděl, že jeho historka zní jako pohádka a sám má na sobě plno krve, ale museli mu přece věřit.

„Nejlepší bude, když nás počkáte v autě, pane,“ řekl ten s knírkem. Přistoupil k zadním dveřím a odemknul je.

„To ne. Musím jít s vámi. Ani nevíte, do čeho jdete. Ti dva jsou nebezpeční, skutečně nebezpeční.“

Malý policajt ho rychle a zkušeně chytil za ruce a Samuel cítil, jak mu jedno zápěstí obemkly pouta. Trhnul rukama a pravou na chvíli osvobodil, ale vzápětí se před ním mihl rychlý stín a další pár rukou ho uchopil za ramena.

„Tak na něho,“ slyšel něčí hlas. Zřejmě to byl některý z přihlížejících chodců. Přirazili ho ke kapotě. Znovu si bolestivě narazil žebra.

„Vy idioti,“ řval nahlas. Zkroutili mu ruce za záda a nasadili i druhou část pout. Pak ho některý z poldů chytil za hlavu a prudce mu na ní zatlačil. Měl pocit, jako by mu chtěli zlomit vaz. Dostal silný kopanec ze zadu do stehna, přímo do svalů. Zaječel bolestí a naposledy se vzepřel, pak ho hodili dovnitř. Dopadl na měkké sedadlo, pokusil se zvednout a zahlédl zavírací se dveře. Ostrý spodek dveří ho udeřil do nohy a nepochybně ji pořádně odřel. Instinktivně ji stál dovnitř. Dveře se zaklaply a velký polda otočil klíčkem v zámku. Menší se za sklem usmíval, jako by viděl ten nejlepší vtip. Samuel se posadil na sedadlo a odplivl si na zem.

„Ani nevíte, do čeho jdete,“ zamumlal si pro sebe.

Uplynula snad hodina a pořád se nic nedělo. Zadní část auta byla od přední oddělena silnou mříží. Na oknech nebylo žádné zařízení na otvírání oken. Sakra, chtěli snad, aby se tady udusil? Košili měl propocenou, jako by právě skočil do bazénu. Ruce za zády ho nelidsky bolely. Pouta byla scvaknutá k sobě přespříliš, takže nepochyboval, že bude mít na rukou ještě za několik dní otisky. V jednu chvíli začal řvát a kopat do mřížky před sebou, ale dosáhl jen toho, že se zadýchal a ještě více zpotil. Přemýšlel, kde můžou být tak dlouho. V hlavě se mu vyrojilo hned několik řešení. Mohli prohledávat celý dům patro po patru a hledat vrahy. Mohli si také zavolat na pomoc posily, ale ty by musel Samuel vidět projíždět. Mohli být už také dávno mrtví. Zdi domu byly tak silné, že tlumily jakýkoliv zvuk výstřelu. Jestli si na ně počíhali hned za dveřmi a oddělali je, byli teď už dávno v tahu a on tu bude sedět, dokud se neudusí. Nebo dokud někdo nezjistí, že oba poldové nejsou k sehnání a nepůjdou zjistit, co se s nimi stal. To ale taky mohlo trvat pěkně dlouho. Zoufale se rozhlížel kolem, ale neviděl je přicházet. Nakonec to vzdal, lehl si se skrčenýma nohama na sedadlo a rozbřečel se jako malý kluk.

Zaslechl, jak někdo odemká a automaticky se posadil. Podívil se, když zjistil, že usnul. V takovém horku to bylo přinejmenším podivné. Oba policisté se posadili na sedadla a ten s knírkem nastartoval.

„Jak to dopadlo?“ vyhrkl Samuel. Byl celý žhavý dozvědět se to, i když ho oba předtím mlátili a smáli se tomu. Přežili to, byli tady a to znamenalo, že museli vrahy buď oddělat nebo jim utekli. Doufal, že to bylo to první, ale to by přece s sebou měli jejich těla. Ale kdo ví, jak dlouho spal? Možná za tu dobu dávno zavolali lékaře, aby provedl pitvu. Samuel se podíval do zrcátka a spatřil nehybný obličej policajta s knírkem. Nevypadal nijak roztráveně, ale to nemuselo nutně nic znamenat. Samuel si pomyslel, že ho přeslechl a zeptal se znovu. Oba mlčeli a ani se nehnuli. Seděli prkenně jako dva panáci. Auto se zařadilo do provozu a ujíždělo směrem na sever. Samuel zauvažoval, kde je tam policejní stanice, ale na žádnou nemohl přijít. Samozřejmě nemohl znát všechny stanice ve městě. Raději zmlkl a zaobíral se vlastními myšlenkami. Uvažoval, jak dlouho může být na stanici. Nějakou dobu ho budou

vyslychat, možná ho také zavřou na noc do cely. Každopádně ti dva museli vidět spoušť, kterou po sobě vrazi zanechali. Museli vědět, že to neudělal on. Nebo ne? Mohli to hodit na něho? Mohli ho z toho obvinít? Všude přece musí být otisky toho zubaře i té ženské. Jenže i moje, pomyslel si Samuel a cítil, jak v něm narůstá panika. Jeho otisky byly kbelíku, na křesle a možná se také letmo dotkl pistole, která jednomu z policistů vypadla na zem. Nebo nedotkl? Jeho fantazie hrála jako mistr hudebník na piáno. Ne, to nebylo možné. Samozřejmě, že odhalí vrahy, říkal si v duchu a pokoušel se o tom přesvědčit, i když to znělo nepravděpodobně. Je to jen tím rozčilením, našeptával si, ignoruje ten druhý zlý hlas ve své hlavě. Pak to nevydržel a znovu se zeptal.

„Můžete mi prosím odpovědět? Dostali jste je? Chytili jste ty dva vrahy nebo utekli? Zatraceně, copak jsem nějaký debil, abyste mi nemohli odpovědět? Já chápu, že jste možná unavení nebo jste je zastřelili nebo cokoliv jiného, ale mám právo se to dozvědět. Málem jsem se stal jejich obětí, skoro mě zabili zubařskou vrtačkou... a... řekněte něco!“

Vyčerpaně se svalil do sedadla. Ani jeden polda nepromluvil. Náhle se Samuelovi zdálo, že ten malý mrkl na toho druhého. Knírač se zase lehce pousmál. Byla to jen jeho představa nebo skutečnost? Skutečně se na sebe zasmáli? Samuel se cítil unavený jako nikdy v životě. Ten krátký spánek (musel být krátký, protože slunce stále svítilo na obloze a nevypadalo, že by chtělo zapadnout) ho spíše vyčerpal než posílil.

„Povolte mi aspoň ty pouta. Řežou mě do rukou. Vždyť tady chcípnu na zástavu krevního oběhu.“

Neměl daleko k hysterii a byl si toho jasně vědom. Jeho mozek jak by mu vysílal varovné signály. Atmosféra zase houstla. Když si to uvědomil, celý ztuhl. Byl to jeho dar, jeden z mála darů, které měl. V práci nebo doma vždy vystihl, kdy přijde nebezpečí nebo hádka. Zkrátka to vycítil ve vzduchu kolem sebe. Něco podobného čmuchal i teď. Nevěděl, jak to dělá, ale bylo to tak. Jako by se mu ten pocit nalepil na kůži a začal ho vycucávat. Hustota atmosféry nevěstila nic dobrého, i když by to mělo být přece naopak. Seděl v autě se dvěma strážci zákona. Rozhlédl se a ztuhl. Projížděli právě chudinskou čtvrtí na okraji města. Po obou stranách stály polorozpadlé domy s vytlučеныmi okny. Na jednom místě se k nebi tyčila stará továrna, která už dávno nefungovala. Vrata, kterými dříve jezdila plně naložená auta, ležela na zemi, jak se je kdosi pokusil odtáhnout do sběrný s kovy. Všude pobíhala malá děcka s umazanými tvářemi. Na obrubníku seděli dva chlapci, kterým bylo sotva deset, a pokuřovali balené cigarety. Ani nezvedli zrak, když viděli projíždět policejní vůz. Samuela se zmocnila divná předtucha.

„Kam mě to vezte? Tady přece není žádná policejní stanice,“ řekl pomalu. Policisté znovu mlčeli. To ticho bylo výhrůžnější než kdyby na něho oba začali křičet. Stejně jako u zubaře. Jo, tohle naposledy cítil u zubaře. Ale to přece nebylo možné, když teď seděl tady. Auta zahnulo doprava. Vypadalo to, jako by se v těchto místech zastavil čas někdy v roce 1975 nebo tak nějak. Auta, která lemovala okraj silnice, byla úplně rozbitá. Ty, co vypadaly, že jezdí, byly staré vraky. Zdejší obyvatelé neměli dost peněz, aby si pořídili nová vozidla. I přes parné léto tady panovalo přitímí. Jako by ty staré domy nasávaly světlo do sebe a na okolí u nic nezbylo. Strašně depresivní, pomyslel si Samuel a přesně tak se taky cítil. Úplně na dně. Nevěděl, jak jinak by to měl nazvat. Ujeli dobrou míli, když auto zpomalilo ještě více. Teď se pohybovalo sotva více než krokem. Samuel měl dobrou možnost prohlédnout si podrobnosti. Dostali se až na úplný okraj města. Tady byla místa, kde už nebydlel nikdo. Domy byly tak rozbité, že se tu občas vyskytovali pouze bezdomovci. Nezletilci zde možná občas zkoušeli své první drogy nebo tu pořádali jednou za čas večírek v některém z velkých bývalých továrních komplexů. Bylo to tu celé zaneřáděné a špinavé. Odpadky se válely přímo na ulici, včetně rozbitých televizorů a ledniček a policejní auto je přejíždělo nebo to bralo přímo přes ně. Pak knírač sešlápl brzdu a koráb se zastavil. Motor ještě chvíli běžel než ho vypnul. Oba současně otevřeli dveře a vystoupili ven. Ten malý trhl za kliku Samuelových dveří. Dovnitř vsunul jen ruku v rukavici a kývnul, aby vylezl. Samuel se pomalu plazil ven. Nebylo to jednoduché s rukama za zády. Měl podivný pocit. Teď si byl jistý, že tu něco nehraje, avšak co mohl dělat? Utéct? Jak? Bez váhání by to udělal, ale oba by ho dohnali dříve než by udělal deset kroků. Ani s uvolněnými pažemi by to možná nezvládl. Navíc měli oba u pasu škaředě velkou bouchačku. Knírač ho chytil z levé strany, malý z druhé. Oba ho pevně uchopili v podpaží a smýkli jím směrem k prostoru, kde dříve bývala vrata. Zevnitř na ně dýchala černočerná tma. Samuel pocítil záchvat strachu dole v krku. Neměl sliny a měl silné potíže polknout. Pokusil se nepatrně pohnout rukama, aby zjistil, jak pevně ho drží a okamžitě ho uchopili mnohem rázněji. Neměl žádnou šanci na útěk, žádnou. Ale proč je tady? Co po něm mohli chtít ve staré nefungující továrně? Možná ti dva mrtví byli jejich kamarádi a oni z něj teď chtěli vytlout přiznání. Pokud to tak bylo, nebylo to to nejhorší, co ho mohlo potkat. Sklo jim křupalo pod nohama. Jak se blížili k místu, kde bývala vrata, cítil se Samuel stále hůř. Podíval se nalevo i napravo a místo tváří viděl jen masky. Vždyť vypadali jako příslušníci gestapa, řekl si v duchu. Továrna už nebyla vzdálena více než dvacet metrů. Kolem nich ustoupilo slunce přitímí. Samuel zatím neviděl do továrny, nemohl tudíž říct, jestli tam někdo nečeká. Musel počkat, až se jeho oči přizpůsobí. Naposledy hodil pohledem po svých věznitelích. Sjel pohledem po obličeji knírače, podíval se na jeho bradu a jel ještě níže. Na krku se zastavil a polkl. Muselo to být slyšet až na opačném konci města. Srdce se mu v hrudi zastavilo a místo něj měl hroudu soli. Svaly se mu na krku bolestivě stáhly, z očí mu vytryskly slzy strachu.

Měl pocit, že mu povolí svěrače a všechno se to vyvalí ven. Podlomily se mu nohy a oba poldové ho museli přidržet. Samuel ze sebe vydal jediné vydešené kvíknutí. Kůže na krku kníráče byla jemně ochlínutá.

Pak se rozeřval a nedokázal přestat. Hrůza, která ho obklopila, byla taková, že ji nejde nijak popsat. Neovládal ani kousíček svého těla. Mozek přestal fungovat, dokonce i instinkty odešly někam pryč. Jediné, co cítil, bylo, když jím smýkli dovnitř. Vzápětí všude panovalo šero, které odkrývalo jen matné obrysy věcí, jež tady ještě vůbec zůstaly. Stůl se třemi nohama, malá rozflákaná kamna a o kus dál židle.

„Tak jdeme,“ promluvil poprvé kníráč a Samuel se propadl do ještě většího zoufalství. Ten muž měl hlas zubaře. Ale to přece nebylo možné. Jak by se mohli přetvřít do těch dvou policistů? Hodili ho na židli a sundali mu pouta. Bez jediného odporu si nechal ruce svázat provazy. Seděl na židli jako přikovaný. Oba jeho věznitelé se před něj postavili. Kníráč se zašklebil. Samuel si povšiml, že ten menší má najednou nějak volnou uniformu. Jako by se mu zmenšila ramena, scvrkla se do sebe. Snažil se ze sebe vypravit jediné slovo, ale nedokázal to. Měl hrdlo jako v drtiči na plech.

„Myslel jsi, že nám unikneš?“ zeptal se kníráč. Ten menší vůbec nepromluvil. Pak se to zasmálo. Hlas to mělo vysoký a ženský a Samuel zaječel. Začal řvát na celou budovu, až křičel tak strašně, že po chvíli jeho hlas přešel ve skučení doprovázené chraplavým nadechováním. Jako by strávil několik hodin povykováním na stadioně při fotbalovém zápase.

„No, zadělal jsi nám na potíže, ale nebylo to nic velkého. Už jsme se nacházeli v horších situacích. Ti dva poldové neměli šanci. Horší bylo přidělat si jejich ksichty.“

Tentokrát se zasmáli oba, byl to úlevný a zároveň nadšený smích. Jejich plány vycházely, adrenalin v krvi stále stoupal předzvěstí toho, co bude následovat. Ve stejném okamžiku si strhli kůži z obličeje. Zubařův spálený obličej se šklebil jako strašlivá maska, sestra měla velký monokl a kus rtu jí trochu odchlíple visel, ale jinak vypadala úplně stejně jako předtím.

„Teď si tě vychutnáme,“ zařičel zubař. Sáhł do kapsy a Samuel jen vytřeštil oči. Kdyby mohl, schoulil by se a rozplakal by se hrůzou a emočním vyčerpáním. Tak jen seděl a zíral na velký trhač zubů. Nástroj se kovově lesknul i v přítmí a Samuel vcelku jasně viděl jeho zahnutý konec jako dráp orla nebo jiného divokého ptáka. Orla, který se chystá zasáhnout, klovnout a zabít. Roztrhat sovu kořist na kusy. Jenže orl byl živý, ale tahle kovová věc byla bez života, nemrtvá, byl to pouhý nástroj bolesti.

„Dost bylo řečí. Konečně přistoupíme k samotné práci. Neříkal jste, že vás bolí zub, pane Morwitz?“

Poslední slovo zasyčel jako had a přitom se přibližoval. Šel pomalu a sestra ho napodobovala z druhé strany. Když byli u něj, zubař se pousmál, pokud se tak dá nazvat stáhnutí spáleného masa v obličeji.

„Vaše štěstí je u konce, pane Morwitz.“

Sestra chytila Samuelovu hlavu pevně pod krkem. V té chvíli se v něm probudil pud sebezáchovy, bez ohledu na předchozí slabost. Začal sebou zmitat na židli doufal, že se každou chvíli ulomí noha a on se dá na útěk. Zoufale hryzl po jedné její ruce a sevřel zuby kolem zápěstí. Sestra zaječela spíše instinktivně než bolestí a vyrvala ruku z dosahu nebezpečí. Vzápětí udeřila a zasáhla. Samuel cítil, jak se mu po tváři rozlévá bolest a zároveň mu něco horkého stékalo za límec košile po zpoceném těle. Jeho mozku zpomaleně došlo, že je to krev. Pokusil se zařvat, ale přesně v tom okamžiku mu do pusy vklouzl kovový předmět. Samuel Morwitz chroptěl, sedíce na židli v temné budově a snažil se uhnout obličejem, aby trháč vypadl ven. Kov cinkl o sklovinu, hledal oběť své krutosti. Nakonec našel, sevřel pevně zub jako bagr velký hák auto na šrotišti a stiskl. Samuelovi projela ústy taková bolest, že měl na okamžik před očima tmu. Pomalu se vracel do reality, když cítil, jak mu sevřeným krkem kloužou malé úlomky. Rozkašlal se a pokusil se plivat, ale nástroj měl pořád uvnitř a ten rejdlil po dalších zubech. Dotkl se bolavého zubu a Samuel zavyl. Bolestí rozevřel oči a těsně před sebou viděl strašný obličej svého mučitele. Nemohl dýchat, sestřiny ruce byly jako chapadla. Tentokrát nástroj nerozbil zub napadřtí, ale vyrval ho i s kořeny. Horký rudý nápoj se mu rozlil po ústech. Chutnalo to trochu jako med, ale mělo to štiplavý podtón. Pokusil se odolat, ale nešlo to. Bezvědomí si pro něj přišlo. Zhroutil se v židli jako hadrová panenka.

5. dubna 1996 zpráva z Philadelphie Tribunal

Neznámý muž byl nalezen dnes ráno v budově bývalé továrny na okraji města. Dělník, který šel kontrolovat terén, zaslechl sténání a šel po zvuku. Našel strašlivě zuboženého muže, který se nahý svíjel na zemi a z úst mu proudila krev. Policejní vyšetřovatel naznačil, že muž si zřejmě sám vyrazil všechny zuby kamenem. Uvažuje se nad tím, jestli se nejedná o sériového vraha, který v minulosti sprovodil několik lidí ze světa při rituálu, kdy jim vytrhal zuby...

Malá bíle vymalovaná místnost. V jednom rohu stojí nemocniční lůžko s popruhy. Na stropě je zářivka, která vydává mdlé světlo. Velké kovové dveře mají v úrovni očí špehyrku a dole je otvor pro podávání jídla. Jinak tu není

nic. Totálně holá místnost, která působí depresivně. Na posteli leží pacient. Jeho tělo je připoutáno řemeny, aby se nemohl hýbat. Má zavřené oči a celý jeho obličej vypadá jako by se propadával sám do sebe. Pozorovateli by mohlo připadat, že ten muž nemá zuby. Jeho víčka sebou několikrát trhla a pak se otevřela. Vyjela nahoru jako dvě blány a odhalila zmatené oči. Pacient chvíli ležel, pak se pokusil křičet.

Kovové dveře se otevřely se zaskřípěním. Dovnitř vešel vysoký ramenatý doktor se začínající pleší. Zavřel za sebou dveře a přešel k posteli. Chvilu jen tak hleděl na pacienta, na jeho vytřeštěné oči a propadávající se obličej. Pak promluvil.

„Nemusíte mluvit. Stejně si nemyslím, že byste to dokázal. Stačí, když zavrtíte hlavou. Kývnete jednou, to znamená ano, kývnete dvakrát, to znamená ne. Souhlasíte?“

Nejprve si myslel, že pacient nepochopil, ale pak sebou jeho hlava jednou šklubla.

„Dobře. Říká vám něco jméno Samuel Morwitz?“

Chvilka ticha. Pak pacient dvakrát trhl hlavou.

„Pamatujete si něco předtím, než jste se ocitl tady?“

Znovu ne. Dobře, to je dobře, pomyslel si doktor.

„Musím vám říct smutnou novinu, pane Morwtzi. Váš stav je akutní schizofrenie. Víte, co to znamená?“

Pacient se pokusil promluvit, ale jak to mohl udělat, když neměl jazyk? Zoufale jednou kývnul.

„Trpíte představami, které jsou nebezpečné nejen pro vás, ale také pro celou společnost.“

Na moment se odmlčel a sledoval pacientovu reakci ve zmrzačeném obličejí. Nedočkal se jí. Jeho tvář byla jako kus kamene.

„Bohužel vám musím sdělit, že odtud se už nedostanete. Byl jste nalezen ve staré budově s vylámanými zuby. Nedaleko se našel kámen, kterým jste to provedl. Vytrhnul jste si vlastní jazyk. Není žádná záruka, že byste to neudělal někomu jinému. Celý měsíc jsme vás udržovali pod sedativy a omamnými látkami a prováděli jsme na vás testy, pane Morwitz. Výsledky nejsou ani trochu dobré. Nemáte nejmenší naději na uzdravení.“

Odmlčel se a čekal ně něco, co by ukázalo, že ten muž je ještě vůbec člověk. Pacient sebou několikrát zavrtěl, řemeny se napnuly.

„Zůstanete tady do konce svého života. Přeji vám hodně štěstí.“

Doktor se otočil a odcházel. Pacient ho sledoval. Něco v jeho chůzi, v jeho hlase, mu bylo povědomé. Plášť se trochu při chůzi shrnul na stranu a odhalil krk. Muž, který býval Samuelem Morwitzem, vytřeštil oči na kůži na straně obličeje, která jemně odstávala. Pokusil se křičet, ale nedokázal to. Jen v něm narůstal děs. Doktor jako by to vycítil. Otočil se a usmál se bělostnými zuby bez jediného kazu. Dveře se zabouchly s konečnou platností.

Lord Albert Ryba: Ďáblova soutěska

„Sakra!“ zařval Dan a prudce sešlápl brzdu. Plechovka piva, ze které v tu chvíli pil, narazila do předního skla. Gumy třicet let staré Škody 120 skřípaly a červená světla aut stojících v ucpané dálnici Zagreb – Split se nebezpečně rychle blížila ze tmy. Řidič instinktivně zavřel oči a přikrčil se. Když je opět otevřel a spatřil čumák svého auta snad milimetr od před ním stojícího vozu, otřel si s úlevou opocené čelo.

„Nemůžeš dávat pozor?“ ozval se Jirka sedící na sedadle pro spolujezdce.

„Kdyby ses připoutal, nemusel sis teď zamačkávat bouli na čele!“ mávl rukou řidič a se zafuněním si poposedl, aby ulevil svému objemnému břichu napasovanému mezi sedačkou a volantem.

„Kdybys ty nechlastal při řízení, tak nás možná cestou nezabiješ,“ odsekl Danovi Jirka, díky svým snad nikdy nemytým vlasům zvaný mastňák, a zároveň letným pohledem zkontroloval třetího cestujícího na zadním sedadle, který zatím nepromluvil ani slovo.

Ivan Ivanovič Tupov pocházel z Moskvy. Po absolvování základní vojenské služby na bitevních polích v Čečensku se vydal do civilizovanější části Evropy, do Prahy, kde se živil nejprve prostitucí a posléze kšeftováním s drogami. Právě to byl důvod jeho cesty do Albánie.

„Seš si jistě, že ten pabl neumí česky?“ prohodil Dan k vedle sedícímu spolujezdci, a nervózně bubnoval tlustými prsty na palubní desku. Zácpa se nehnula ani o kousek a za škodovkou zastavovala stále nová a nová auta.

„Ani slovo,“ procedil skrze zuby mastňák, přičemž si probíral rukou spleené pačesy, „ale pamatuj, že bez něj zásilku nedoručíme, kdyby tě náhodou napadlo Váňu někde vysadit v křoví s kudlou v zádech.“

„Nojo,” povzdechl řidič a dopil pivo, „já jen, že ten jeho protáhlej potetovanej ksicht nemůžu vystát.” Nechtělo se mu přiznat, že má ve skutečnosti i přes tvrdácká slova z východoevropského zabijáka strach. Prázdná plechovka dopadla na vozovku a skutálela se pryč z dálnice. V tu chvíli zahřmělo a na skle se objevily první kapky.

Dan zavřel podomácku dělané střešní okno a spustil stěrač. Během několika vteřin se spustil liják, že by psa nevyhnal.

„Výlet nám moc hezky nezačal,” protáhl se Jirka a zalovil v igelitce mezi nohama.

„Ukaž, dej mi taky jedno,” požádal obtloustlý řidič o další pivo. Kolikáté už za tu cestu bylo?

„Когда мы поедем?” ozval se snad poprvé od začátku cesty Tupov.

„To je debil,” zaťukal si na čelo Dan, aby ho šlachovitý Rus neviděl. Ukázal na nekonečného hada stojících aut klikacího se horami a pokrčil rameny.

„Vypni motor, ať nemusíme každých sto kilometrů tankovat.”

„Na zdraví,” pozvedli řidič i spolujezdec plechovku plzeňského a dali si pár poctivých loků. Zjizvený Rus mlčel a díval se prázdným pohledem z okna. Dan si nevšiml, že by jedinkrát za celou cestu z Prahy jedl nebo močil, což nedokázal pochopit, protože sám něco ukusoval a zapíjel pivem snad nepřetržitě.

„Toho Rusáka nám byl čert dlužnej,” přerušil řidič ticho, „mám z něho špatnej pocit. Nedivil bych se, kdyby nás chtěl někde cestou podříznout.”

„Jen se přiznej, že bys tu udělal nejraději sám, aby ses nemusel dělit o prachy,” zasmál se mastňák, „jenže Tupov je naše spojka v Albánii. On má kontakty, bez něj tě sejmou, jakmile vystrčíš nos.”

„Nezdá se ti, že přestává pršet?”

„Ne. Kdyby se alespoň hnula ta zácpa...”

„Buď rád, že nemáš průjem,” zavzpomínal Dan na jednu ze svých předešlých cest. Tenkrát pustil během čekání na hranicích řidkou stolicí na podlahu před sedadlo spolujezdce. Ještě, že jel sám, kluci z party by si ho dodnes dobírali. I tak už byl pověstný svým častým, nelibě zapáchajícím prděním.

„Kde to vlastně jsme?” zalovil spolujezdec v igelitce a vytáhl několik ofocených papírů s mapami a popisem cesty.

„Ukaž?” naklonil se s námahou Dan ke spolčníkovi, který jezdil prstem po čáře znázorňující dálnici, „tento nájezd jsme před chvílí minuli, budeme u téhle hory.”

„Děblova soutěska,” četl Jirka český popis, dopsaný rukou do originálu, jehož kopie právě prohlíželi.

„Není to jedno z těch míst, kde jsou hromadné hroby z války?” narovnal se opět řidič, „je tu nakresleno několik křížků.”

„Nevím, ale to jméno zní děsivě,” zastrčil Jirka mapy do tašky, „nechtěl bych tu teď bloudit sám po tmě.”

„Strašpytle! Bojíš se, že by tě duchové mrtvých kousali do zadku?”

„Chtěl bych tam venku vidět tebe, chytráku...”

„Já bych je všechny nakopal, kdyby si troufli vylézt z hrobů!” pronesl frajersky Dan. „Ted’ už bych ale radši jel,” změnil téma.

„Sakra, myslel jsem, že se ještě cestou stihneme vykoupat.” Spolujezdec se opět protáhl, až zapraskaly klouby.

„V moři bych nejradši viděl Tupova. S panelem na zádech.”

„Jen se neboj, zpátky už pojedeme sami.”

„Jo, a budeme docela v balíku,” zasnul se Dan.

„Podívej, fakt prší míň.”

„Už bylo na čase.”

Opravdu – hřmění postupně mizelo v dálce a prudký liják chvílemi řídil. Všichni mlčeli, monotónní šumění deště přerušilo jen občasné usrknutí z plechovky.

„Slyšíš to taky?” zasyčel znenadání Jirka a na chvíli přestal s vyklepáváním lupů ze své hlavy.

„Co?”

„Letí sem helikoptéra.”

„Asi je v tunelu nějaká havárka,” mávl rukou Dan, „doufám, že se co nejdřív hneme z místa.”

Ted’ i on zaslechl zvuk vrtule.

Silný reflektor se vyloupl mezi horami a osvětloval kolonu aut. Vrtulník zcela jistě překvapila nenadálá bouře, pilot měl co dělat, aby udržel stroj ve vzduchu. Asi padesát metrů před škodovkou kymácivě dosedl na zatravněný pruh u dálnice. Prudké světlo z vyhledávacího reflektoru odhalilo polorozpadlý barák na druhé straně dálnice.

„To nejsou záchranáři!” znejistěl řidič. Plechovka, ze které se zrovna chtěl napít, mu pomalu klesala od úst. Také jejich ruský spolčník ztuhl a naklonil se blíž k přednímu sklu.

Z helikoptéry právě vyskakovalo několik maskovaných mužů se samopaly a se dvěma psy.

„Fízlovél!”

„To ne! Svině pojebaný!”

„Podívej,” ukázal Jirka před sebe. Ivan natáhl krk jako pštros co nejbliže oknu. Ozbrojenci vytahovali cestující z aut a stavěli je s rozkročenýma nohama ke svodidlům.

„Co budeme dělat?” začal panikařit Jirka.

„Čert vem auto, je stejně kradený, teď musíme zmizet!”

„Kam asi půjdeme? Ty se vyznáš v horách?”

„Chceš tu skončit v kriminále? Tady to není jako u nás! Tady budeš místo koukání na televizi dřít v kamenolomu. A až tě pustěj, budeš mít vytahanou hubu i prdel.”

Muži v kuklách postupovali metodicky od auta k autu a neurvale strkali řidiče ke krajnici. Tohle vypadá na pořádný průšvih!

Náhle se Jirka rozhodl. Popadl igelitku, proklouzl pootevřenými dveřmi a přehoupl se přes svodidla do tmy. Dan a Ivan vyskočili za ním.

„Do hajzlu,” ulevil si Dan, když se dokutálel jako sud z příkrého srázu do roští. Při pádu si narazil koleno a odřel tvář do krve. Kousek od něj se zvedali jeho společníci. Všichni tři téměř současně pohlédli nahoru. Viděli jen reflektorem osvětlená svodidla a proudy vody padající z oblohy. Trojice byla za tu krátkou chvíli promočená až na kůži.

„Mizíme, než nás začnou hledat,” vzpamatoval se jako první Jirka. Voda mu crčela po zamaštěných slepencích.

„Ty vole, já vůbec nic nevidím,” brblal Dan, ale bylo mu jasné, že musí co nejrychleji zmizet.

„Pojďte, tady se můžeme protáhnout,” zmizel spolujezdec v houštině. Dan s Ivanem se soukali nejistě za ním.

„Dávej pozor,” mnul si funicí řidič oko, jak ho švihla větev přes tlustý obličej. Sám se snažil větve po sobě zachytávat, aby o zrak nepřišel za ním jdoucí Ivan.

„To je jak zlý sen,” šmátral Dan poslepu, „vidíš vůbec něco?” Dálnice už zmizela z dohledu a kolem byla neproniknutelná tma.

„Tady křoví končí,” zkoumal mastňák terén, „nevidím ani na metr od sebe. Ale jdeme buď nějakým údolím po suti, nebo tu vede štěrková cesta.” Pod nohama mu zachrastilo kamení, jak mu podjely nohy a chytal rovnováhu.

„Kdyby alespoň přestalo chcát...”

„Auuuu, dávej pozor, tlust'ochu!”

„Promiň, vůbec jsem tě neviděl.”

„Kde je ten Rusák?”

„Šel hned za mnou,” zarazil se Dan.

„Váááňóóóó!”

„Zbláznil ses?” zasyčel řidič, „zapomněl jsi na benga?”

„Ale kde je? Musíme ho najít, bez něj to můžeme rovnou zabalit!”

„V tom lijáku jeho šlapání neuslyšíme.”

„Ale neuslyší nás ani ty chlupatý svině.”

„Co když mají termovizi?”

„Snad nepronikne deštěm,” přemýšlel mastňák, „doufám, že se za námi už nepustili.”

„Podívej, nad horou se trhá obloha!”

„Žádná sláva, ale snad trochu uvidíme na cestu.”

Dvojice chvíli vyčkávala na místě. Během několika minut ustal nejprudší liják a hřmění se ozývalo jen z velké dálky. Prořídlymi mraky místy probleskovaly hvězdy, oba muži se po chvíli rozkoukali tak, že rozeznali terén okolo sebe.

„Kde zůstal ten idiot?” zašeptal Dan ke svému společníkovi.

„Nemůžeme na něj čekat. Snad ho nechtyli.”

„Doufám, že se nepokusil vrátit do auta.”

„Musel přece vidět, že jsem bral zboží s sebou,” zašustil Jirka igelitkou ze supermarketu.

„Kudy půjdeme dál?” nadhodil Dan a zamyslel se. „Dálnice je tamtím směrem,” máchl rukou do tmy, „zkusíme dojít k té hoře nalevo od nás.”

„Kdyby tu alespoň byla cesta,” klouzal po štěrkové suti mastňák.

„Pořád lepší, než se prodírat mokrým křovím”

„Oba jsme promočení tak jako tak. Stejně budeme muset trávou,” rozhrnul muž igelitkou nízký porost, ke kterému právě došel.

Opět se o něco víc rozpršelo. Dvojice začínala být otupělá nepřetržitým šuměním dopadající vody. Právě ve chvíli, kdy vstoupili do po pás vysoké trávy, se ozval odněkud z dálky děsivý výkřik následovaný sténáním trvajícím asi deset vteřin.

„Co to bylo?” ztuhl Dan a stejně, jako jeho společníkovi, mu přeběhl mráz po zádech.

Oba muži naslouchali, ale kromě deště již nic nezaslechli.

„Nemohl to být Tupov?” zašeptal kolegovi do ucha Jirka. Zjevně byl vystrašený a klepal zubama, ačkoli nebyla zima.

„Tak daleko se nemohl dostat. Vždyť je vidět sotva na metr před sebe.“

„Přišlo to od té hory, kam míříme.“

„Nechce se mi tam ani trochu.“

„Nemáme moc na výběr, po pravé straně je sráz. Musí být pěkně hluboký,” snažil se mastňák zachytit vzdálené bubláni potoka.

„Určitě by šlo sestoupit, ale ne v takové tmě,” přikývl Dan. Spíš, kdybych nebyl tak tlustej, pomyslel si.

Dvojice se opět vydala na cestu. Čas od času se některý z mužů zastavil, zda uslyší nějaký zvuk, ale nezaslechli nic.

„Podívej,” zastavil mastňák svého druha. Právě se prodrali trávou k úpatí hory a na svahu nad sebou spatřili stovky mihotavých světél.

„To je hřbitov,” dodal, „jsou tady víc nábožensky založení, než u nás, na každém hrobě musí svítit svíčka.“

„Aby duchové mrtvých dobře viděli,” zažertoval Dan tvrdě, ale v tu samou chvíli měl co dělat, aby si hrůzou nepustil výkaly do kalhot.

Na stromě, u nějž stáli, spatřil obrysy člověka. Tedy spíše toho, co člověkem bývalo. Měsíc, který se vyloupil v mezeře mezi rychle plujícími mraky, osvětlil příšernou podívanou. Dva metry nad zemí bylo na kmeni velkými hřeby přibité torzo lidského těla staženého z kůže. Tmavá krev pomalu stékala po hrubé kůře statného stromu a vpíjela se do kamenité země.

„Proboha...” vyklouzlo mimoděk Jirkovi z úst.

„...to byl Ivan,” ukázal ke kořenům na roztrhanou „značkovou“ teplákovou bundu se čtyřmi pruhy na rukávu, kterou jejich ruský společník nosil, co ho znali.

„Tady končí veškerá sranda!” Danův hlas se třásl a nohy ho nechtěly poslouchat.

Náhle měsíc opět zašel za mraky a z celé scény zůstal jen nejasný obrys.

„Musíme pryč,” vzpamatoval se jako první Jirka.

„Jen po mně nechtěj, abych šel přes ten hřbitov.”

„Blázníš? To by mě ani ve snu nenapadlo! Takovou blbost můžou udělat jenom ve filmu,” odsekl Jirka a vykročil do tmy směrem, kterým k hoře přišli.

Ano, jako ve filmu, pomyslel si Dan. V hlavě se mu honily záblesky z hororových příběhů, které jako malý kluk hltal u rozvraného videopřehrávače.

„Proč jsem raději nezůstal doma,” šeptal si potichu, zatímco se snažil držet společníka prodírajícího se několik kroků před ním mokrou trávou. Kdyby nehrál na automatech, nepotřeboval by splácet takové dluhy. A převezení balíčku do Albánie mu je mohlo pomoci z části pokrýt. Ale jestli se někdy dostane domů, už nikdy...

„Áááááááá...” ozval se zoufalý mastňákovův výkřik znásobený ozvěnou. Dan procítl ze zamyšlení a zasekl se na místě.

Udělal několik opatrných kroků vpřed, když spatřil před sebou průrvu, které se snažili vyhnout cestou sem.

„Jirko...” zvolal opatrně, ale odpovědí mu bylo jen šumění deště a zurčení potoka.

„To snad ne,” rozhlédl se v panice okolo sebe. Kromě matných obrysů několika stromů neviděl vůbec nic. Ani mu nepřišlo na mysl, že spolu s mastňákem zmizela zásilka v igelitce v hodnotě půl milionu korun.

„Musím se dostat zpět na dálnici,” rozhodl se Dan nahlas, aby si dodal trochu odvahy. Ale kudy? Propast byla asi po pravé straně, když šli k hoře. Nebo po levé?

„Sakra, kdybych alespoň nepil!” zakřičel vyděšený uprchlík a jeho slova mu vrátila ozvěna.

Někde poblíž zahřmělo a déšť se spustil s novou intenzitou. Znovu se zcela zatáhlo a Dan neviděl na cestu. Zuby mu klepaly strachy. Klekl si na kolena, aby mohl rukama ohmatávat cestu a plazil se směrem od propasti.

Vítr byl čím dál tím silnější a z oblohy tekly proudy vody. Dan byl celý od bahna a jeho džíny byly na kolenou prodřené od ostrých kamenů čnějících z hlíny. Ani nevnímal do krve rozdrásané ruce. Jen kousek od něj udeřil se šíleným zahřměním blesk do stromu. Dan v záblesku zahlédl obrysy stromů a mezi nimi starou kapličku.

„Musím se schovat před tím deštěm,” mumlal si polohlasně a zcela automaticky sunul své těžké tělo směrem, kde zahlédl potenciální útočiště. V naprosté tmě přehlédl padlý kmen a udeřil se bolestivě do hlavy. Danovi

naskočily jiskry před očima a zdálo se mu, že slyší ďábelský chechot. Podlezl strom a sunul se s novou intenzitou dál. Už tam přece musí každou chvíli být...

Konečně! Stromy, ke kterým dolezl, zmírnily prudký liják a Dan začal šmátrat rukama po okolí, aby našel stěnu kapličky. Netrvalo dlouho a nahmatal kamennou zeď. Tápal po jejím obvodu, dokud nenarazil na zrezavělá železná dvířka. Hlavně, ať nejsou zamčená!

S bolestivým zasyknutím vrazil ramenem do železných ornamentů. Dveře se se zavržením malý kousek pootevřely. Dan udělal dva kroky zpět a rozběhl se proti železu. Cítil tupou bolest v naražené ruce, ale vydržel a vrhl svých sto čtyřicet kilo proti dveřím ještě jednou. Mezera už byla natolik široká, že se jí mohl i on procpat.

K smrti unavený se usadil na kamenný výběžek ve zdi a sípavě oddychoval. Ve vzduchu cítil zatuchlinu. Rozedřená kolena jej začínala ostře pálit. Co bude teď dělat? Kdyby alespoň viděl kolem sebe...

Náhle si zaťukal na čelo. Vždyť má u sebe jako každý správný kuřák oheň! Roztřesenýma rukama vyndával Dan obsah svých kapes. Promočené cigarety rovnou hodil na podlahu a šátral dál, dokud nenahmatal zapalovač. Chvilí z něj oklepával vodu a doufal, že mu vlhkost nijak neuškodila.

Pro jistotu zatlačil dveře, aby ho náhodou nezahledli policajti, kdyby pročešávali okolí, a škrtl. Ostrý plamen ho páлил do očí adaptovaných na tmu. Pohlédl do místnosti a vyjekl hrůzou. Na kamenné desce ležela zpráchnivělá mumie zabalená v rozpadlých hadrech. Nebyl v kapličce, ale v hrobce!

Danovi z třesoucích se rukou vypadl zapalovač a ten se ocitl opět v naprosté tmě. Začal couvat ke dveřím, stále před sebou viděl rozšklebené zuby, beznosou tvář a vyhnílé oči. Když narazil zadkem do studeného železa, došlo mu, že za sebou před chvílí zabouchl. Celým tělem mu projel mráz. Začal šmátrat po držadlu nebo po klíče, jeho prsty však nahmataly pouze ozdobné kování. Zoufale rval prsty do škvíry po obvodu, až si ulámал nehty, ale těžkým železem ani nepohnul. Uslyšel slabé zašustění z protějšího rohu.

„To neeee!“ zakřičel z plných plic, „panebože, kéž bych se do týhle díry nikdy nedostal!“

Opět se otočil do tmy a v děsu nastavil ruce před sebe jako jedinou ochranu před čímsi neznámým. Objevíly se mu mžítka před očima a sesul se na podlahu. Znovu se mu vybavila rychle se blížící červená světla na dálnici.

* * *

Dan otevřel jedno oko. Ležel v posteli v potměšilé místnosti. V hlavě mu bušilo tisíce kladiv a obličej měl celý oteklý. Necítil ruce ani nohy a nemohl pohnout jediným kouskem těla. U postele stál lékař spolu s dalším člověkem oblečeným v saku a kravatě.

„Co se mi stalo?“ vydal ze sebe slabým hlasem Dan.

„Vidím, že už jste vzhůru,“ odpověděl s cizím přízvukem muž v saku a nezúčastněně pohlédl zamřížovaným oknem ven.

„Jak... jste mě našli?“

„Našli? Vás jsme našli dobře, ale rodinu, jejíž auto jste v opilosti smetl, jsme hledali po kusech v celém okolí.“

Dan vytřeštěně zíral do stropu neschopen slova.

„Jmenuji se Slobodan Tajíc a byl jsem vám přidělen jako tlumočník ve vašem procesu.“

Ležící muž zavřel oko.

„Zabil jste rodinu se dvěma dětmi i oba své spolujezdce. Za to vám hrozí nějakých deset nebo patnáct let. Možná by vám soud dovolil vykonat trest ve vaší republice...“ odmlčel se tlumočník, „ale za to, co jste převážel, dostanete doživotí. V nejtvrďší věznici bez šance dostat se někdy ven...“

Lékař popošel k vedlejšímu lůžku a muž v saku se znuřeně podíval na hodinky. Naklonil se těsně nad Danovu tvář, takže ten cítil jeho páchnoucí dech.

„Budeš, šmejde,“ procedil Tajíc mezi zuby, že jej zraněný sotva slyšel, „v lágru mezi nejtěžšími válečnými zločinci...“

Dan polkl.

„Od dvaadevadesátého neviděli ženskou,“ zvedl se k odchodu tlumočník, „tvůj mladej ksichtík se jim bude líbit...“

Augustin Monk: Hudba války

Pomalů se probouzel. Pod víčka se mu dralo stále více denního světla, které do cely propouštělo úzké zamřížované okno. Posadil se. Nepříjemné mravenčení v přeleželé ruce ho probralo úplně, vztekle začal ruku masírovat, dokud bolest neodezněla. Zvolna se rozhlédl po svém nynějším domově. Cela, dvakrát tři metry, v jedné stěně napevno zazděná deska sloužící jako stůl, v rohu kulatý otvor v podlaze k vykonání základních potřeb. Napravo těžké, železné dveře s malou špehýrkou a úzkým otvorem pro podávání něčeho, co tady vydávali za jídlo. Dveře, které zůstávaly posledních šest měsíců stále zavřené. Šedý nátěr stěn, s vyrytými vzkazy předchozích vězňů, jen zvyšoval špatnou náladu. Jeho oči upoutal nápis na protilehlé zdi.

VŠECHNY VÁS ZABIJEM!

Jediný nebyl vyryt, ale napsán krví. Dřív, když ještě mohl mezi ostatní vězně, slyšel o šíleném zabijákovi, který si na cele prokousal tepny na ruku. Údajně na zeď napsal vzkaz vlastní krví a než ho dozorci našli, s úsměvem ve tváři vykvrácel.

Šeptalo se o hrůzné cele, cele pro nejhorší z nejhorších. Ihned poté, když ve rvačce zlomil vaz jednomu příliš dotěrnému spoluvězni, spatřil tento nápis na vlastní oči. Prudce vstal. Pryčna z hrubých, neohoblovaných prken zaskřípala, dvěma kroky přešel k oknu a vyhlédl ven. Velikost okna dovozovala jen malý úhel pohledu a i ten nestál za nic. Malý dvůr obehnaný vysokou zdí. Vrcholek zdi byl zakončen klubky ostnatého drátu. V rohu stála strážní věž s dozorci sledujícími celý prostor pod sebou. Každý z dozorců byl ozbrojen automatickou puškou. Pod věží stály kotce pro psy. Tyto krvelačné bestie už zchladily nejdříve vězně, který se pokoušel dělat problémy. Často pak takto umravené vězně sbírali po kouskách do igelitových pytlů a odváželi rovnou do spalovny. Lidský život zde měl cenu krabičky cigaret, pro kterou byl ochotný jeden druhého zabít. Věznice K683, nejhorší ve státě. Skladiště odpadků, které nikdo nechce a o které nikdo nestojí. Vrazi, znásilňovači, úchylové. Veškeré lidské zlo koncentrované na jednom místě. Zvolna obrátil oči k obloze, nastavil tvář a vychutnával poslední hřejivé paprsky podzimního slunce. Zapomenout na realitu. Na hrůzné vzpomínky a peklo kolem sebe. Nemyslet a nevnímat. Nechat volně plout zbývající dny života, dokud si pro něj nepřijde smrt. Čas zde však plynul nemilosrdně pomalu. Byl zde teprve čtrnáct měsíců, z toho šest měsíců oddělen od ostatních vězňů. Dvakrát denně, vždy ráno a večer, mu dozorce donesl jídlo a vodu. Jak dlouho to může ještě vydržet. Týden? Měsíc? Rok? Pomalu se svezl na kolena. Sklonil hlavu do dlaní a jeho ústa začala šeptat: „Proč?“

Šepot se postupně změnil v hysterický křik.

„Proč?!“

Krysa, která vylezla ze záchodové díry, zůstala zmateně stát. Černými očky pozorovala křičící lidskou trosku. Po chvíli se otočila a zmizela zpět v díře.

V cele se náhle setmělo. Velký dešťový mrak zakryl slunce. Ve chvíli, kdy uslyšel zvuk klíče v zámku dveří svojí cely, na zem dopadly první kapky deště. Dveře se otevřely. Stál v nich obrovitý dozorce. Jeho tvář byla jak vytesaná z kamene. Znal ten pohled. Odtahit. Nezatát si s tím svinstvím, co se před ním válí v cele. Jen ho při sebemenší známce vzdoru zbít obuškem do bezvědomí. Naučil se být povolným. Proto neprotestoval, když mu nasazovali pouta na ruce, spojená řetězem s pouty na nohou. Neptal se kam jdou. V K683 bylo lepší nevědět. Vyšli z cely. Tvrdé, rázné kroky dozorců duněly chodbou a mísily se s rachocením řetězů pout. Dovedli ho do návštěvní místnosti, kde za ochranou mříží seděla žena. Krásná žena. Dozorci ho vyzval, aby usedl na židli. Posadil se naproti ní a se zájmem si ji začal prohlížet. Nakrátko střižené blond vlasy. Oválný, dětský obličej. Modré oči. Nebylo v nich však pohrdání, spíše zvědavost. Podobně se lidi dívají v zoo na dravé šelmy, bezpečně odděleny mříží. Jeho pohled sjel o kousek níž. Kráva, pomyslel si, nevzala si podprsenku. Pod průhlednou halenkou se rýsovala pevná ňadra. Hroty bradavek trčely dopředu. Pociťl brnění ve slabínách. Vzrušila ho. Nebylo divu, ženu už neměl více jak dva roky. Hlavou mu začaly vířit erotické představy. Potlačil je a tak začal vnímat co mu vlastně říká: „Jmenuji se Lucy Huntová a jsem redaktorka nejčtenějšího celostátního deníku,“ upřeně se na něj podívala a patrně očekávala nějakou reakci.

„Pošťák nám sem noviny nenosí,“ odpověděl s patřičnou ironií v hlase. Ignorovala však jeho poznámku a pokračovala dál.

„Pro sobotní přílohu připravuji reportáž o masových vrahách.“ Někde v mozku mu zablikala červená kontrolka. Nesnášel to označení. Byl však jedním z nich. Ano, byl masový vrah.

„Vy jste jeden z nejzáhadnějších, protože jste se u soudu vůbec nehájil. Teď máte možnost vysvětlit pohnutky, které vás vedly k tak odpornému činu a objasnit všechno co se stalo.“

Chvilí se na ni mlčky díval a potom odpověděl: „Nikdo mi stejně neuvěří, protože ten příběh je jak z pera šíleného spisovatele, nebo špatného lháře.“

„Přesto ho chci znát a jistě bude zajímat i naše čtenáře,“ řekla a z kabelky vytáhla cigarety a zapalovač. Jednu vložila do úst. Ze zapalovače vyšlehl úzký plamínek a místnost provoněl cigaretový dým.

Bože, jak dlouho už neměl cigaretu. Dráždila ho. Co mohla vědět o hrůzách, které se občas stávají? Jenom to co zná z televize, když sleduje večerní zprávy v bezpečí svého bytu. Vždyť i do nejhorší věznice v zemi se oblékla jak do luxusní restaurace. Určitě usínala s pocitem, jak je mladá, krásná, úspěšná. Rozhodl se: „Řeknu vám to. Vše o mém zpackaném životě.“ Vítězně se usmála, vytáhla z kabelky malý diktafon, zapnula ho a položila na desku své strany ochranné mříže.

„Jmenuji se Ted Harris, ale všichni mě říkají Bubák Ted. Narodil jsem se v jednom zapadákově ve vnitrozemí. Bylo to takové to malé ospalé město. Nic zajímavého. Jedno nákupní středisko, pár krámků na náměstí, dva bary. A samozřejmě škola a kostel. Od narození jsem bydlel v malém domku na okraji města. Já, sestra, matka a otec. Matka pracovala jako uklízečka v nákupním středisku. Ze svého malého platu táhla celou domácnost, platila všechny účty a dokonce nám občas dala i malé kapesné.“ Vzpomínal na ni rád, byla to hodná žena. Nikdy si na nic nestěžovala a všechny rány osudu nesla obdivuhodně statečně.

„Sestra Mery, o dva roky starší. Už od mládí věděla co od života chce. Pořád ležela v knihách a pilně se učila. Premiantka, která vždy věděla všechno lépe. Tušila, že je to jediná možnost jak se dostat pryč. Pryč z města a pryč od otce. Otec, pokud si vzpomínám, nikdy nepracoval. Většinu času trávil tím, že vysedával v baru a popíjel jedno pivo za druhým. Domů se vracel vždy nad ránem, ve značně podroušeném stavu.“ Zarazil se, nosem mu projel pach. Pach něčeho důvěrně známého. Nakyslý smrad piva, který táhl z otcových úst. Nechápal, jak se taková maličkost mohla pevně vrýt do jeho podvědomí.

Přešlo to a on pokračoval: „Pak začal obvyklý kolotoč urážek, které se postupně změnily v opileckou sebelítost. Potom, vždy sliboval, že nechá pít a najde si práci. Toto období sucha však trvalo jen několik hodin a jeho touha pít, vždy nakonec zvítězila. Žil jsem své obvyklé dětství, takové jaké prožilo spousta lidí. Pak se však něco změnilo a předpovědělo věci, jež měly následovat. Stalo se to v den mých desátých narozenin. Začínal krásný, slunečný den. V otci se asi pohnulo svědomí, a proto navrhl, že se pojedeme koupat do blízkého zatopeného lomu, které sloužilo jako přírodní koupaliště. Matka zůstala doma a slíbila, že nám zatím uvaří výborný oběd. Když jsme dorazili k vodě, bylo ještě poměrně brzy dopoledne a tak tam nebylo mnoho lidí. Plavčík, který seděl ve své věži, nám přátelsky pokynul. Roztáhli jsme deku na písku blízko vody a otec vytáhl z přenosné chladničky první plechovku piva. Vrhli jsme se sestrou do vody, která příjemně chladila. Dováděli jsme, cákali po sobě a zažívali pravou a nefalšovanou dětskou radost. Když nás to omrzelo, lehli jsme si na deku a nastavili tělo hřejivým paprskům slunce. Takhle se to několikrát opakovalo. Otec mezitím dopil obsah chladničky, na písku leželo devět možná deset plechovek od piva a usnul spánkem nespravedlivých. Mery napadlo, že bychom mohli přeplavat na druhý břeh. Zpočátku jsem se tomu bránil, protože plavání nebylo zrovna mojí silnou stránkou a vždy jsem byl rád, když jsem pod sebou cítil blízkost dna a ne tajemnou hlubinu, ale když mě začala nazývat uprděným poseroutkem, mé dětské ego to nevydrželo a přijalo tuhle hloupou výzvu.“ Hlavou mu prolétlo, že už tehdy bylo v jeho osobnosti něco chorobného. Něco, co ho nutilo dělat věci, které nechtěl a co ho vždy vedly do velkých problémů.

Za jeho zády se ozval nějaký zvuk. To dozorce donesl z rohu místnosti dvě židle. Usadili se těsně za něj, příběh je asi zaujal natolik, že odložili svou obvyklou ostražitost. Kam však mohl odsud prchnout? Leda tak do spalovny a tato poslední cesta se odehrává ve vaku pro mrtvé. Třeba již nastává čas a vše končí, ta myšlenka ho pobavila.

„Pokračujte,“ vyzvala ho redaktorka se zájmem v hlase.

„Dnes vím, že vzdálenost ke strmé stěně naproti nebyla tak velká. Tehdy se však, z mého dětského pohledu, zdála míle daleko. Plavali jsme, sestra se snadno dostala přede mně a stále si udržovala odstup několika plaveckých temp. Tělo mě zpočátku poslouchalo. Byl to vždy nádech, tempo, výdech. Síly mě však začaly brzy opouštět. Chtěl jsem si trochu odpočinout, a proto jsem zůstal stát a kopal nohama, tak aby mě zůstala hlava nad vodou. A tehdy jsem to pocítil. Něco tam dole bylo a to něco mě chtělo. Snažil jsem se vykřiknout, mé hlasivky však oněměly hrůzou. Sestra byla daleko vpředu, tak blízko druhému břehu. Hlubina pode mnou se začala přibližovat. Obklopila mě voda. Ze všech sil jsem kopal nohama, bil kolem sebe rukama, abych se dostal blíž k hladině, blíž ke vzduchu. Začalo mě pálit na prsou a vodní svět kolem mě dostával mlžnou clonu. Náhle se před mýma očima začaly míhat podivné průhledné postavy. Byl to jen záblesk, pak vše pohřbila temnota.“ Ted, když o tom mluvil, uvědomil si, že se vlastně nikdy nezbavil chuti bahnité vody na jazyku. Jenom se s ní naučil žít a ona se stala jeho součástí.

„Musel to být velmi traumatizující zážitek, ale zůstal jste naživu a nic z toho zatím nesouvisí s tím co jste udělal,“ řekla a hbitými, dlouhými prsty vytáhla z krabičky další cigaretu.

„Celý můj příběh nedává smysl, nejde pochopit, ani nějak logicky vysvětlit, ale můžete mě věřit, tohle byl začátek.“ Zhluboka se nadechl, aby mu alespoň trochu cigaretového dýmu uvízlo v plicích.

„Když jsem se probudil, ležel jsem na písku a kuckal vodu. Hlouček lidí kolem mě tleskal pozornému plavčíkovi, který mě vytáhl a umělým dýcháním oživil. Otec stál opodál a nechápavě civěl. Ubíhaly dny a týdny a vše postupně mizelo a stávalo se jen nějakou špatnou vzpomínkou. Paměť je v tomhle milosrdná a zapomíná tak snadno. Pak však přišly sny. Zprvu nezřetelné náznaky světa, který existuje na hranici mezi životem a smrtí.

Propadal jsem se do mlžného oparu. Něco v něm však žilo vlastním životem. Průhledné postavy s mrtvolnou křečí v obličejích. Blížily se a blížily, vždy jsem se vzbudil pokryt ledovým potem a musel si neustále opakovat, že je to jen sen. Sen, který se často opakoval a stal se mojí malou noční můrou. Pak se však staly ještě podivnější věci a já se doopravdy začal bát. Často jsme s partou stejně starých kluků chodili na šrotiště za město. Byl to takový náš klukovský ráj. Zažívali jsme tam velká dobrodružství. Jednoho dne tam přitáhli spálený skelet auta. Ta bouračka se stala před několika dny a byla to velká událost. Opilý farmář, s celou svojí rodinou, ve veliké rychlosti narazil do sloupu a benzín z proražené nádrže se vzňal. Tato tragédie stála život pět lidí. Byla to již minulost, ale já to tam všechno viděl. Hořeli jasným plamenem, jejich kůže se tavila jako vosk, křičeli bolestí tak, jak oheň stravoval jejich těla, do nosu se dral zápach spáleného masa, pak se kolem auta začala vznášet mlha a oni přicházeli. Otočil jsem se a začal zvracet. Kluci se jen smáli, pochopil jsem, že nevidí to co já a necítí bolest umírajících. Ohlédl jsem se zpátky, svítící mlha byla pryč i s mrtvolami, zůstal jen očouzený vrak auta. Řekl jsem jim co jsem viděl, nevím jestli mě věřili nebo ne, ale od té doby jsem měl přezdívkou.

„Proto tedy Bubák Ted,“ řekla a pokusila se na své tváři vykouzlit úsměv. Moc se jí to však nedařilo a tak z toho vyšel jen ironický úšklebek.

„Ano, proto a takových strašidelných historek bude ještě víc.“ Tentokrát se o úsměv pokusil on.

„Život však šel dál a já se pomalu naučil žít s pocitem temnoty v mé duši. Uzavíral jsem se do sebe a skrýval pocity hrůzy z něčeho neznámého, celkem se mi to dařilo. Končil jsem střední školu a poprvé se zamiloval. Jmenovala se Kety, byl to takový ten typ nevýrazné dívky. Přesto mě uchvátila, zdála se tak tajemná a já to tajemství chtěl odhalit. Toulali jsme se spolu po městě, říkali si sladké nesmysly a nakonec vždy skončili na lavičce v parku, nebo u ní doma. Trvalo to něco kolem půl roku a já si náhle uvědomil, že je mi vlastně docela protivná. Prostě a jednoduše, zamilovanost byla pryč a zůstaly jen rozpaky. Kouzlo tajemnosti vymizelo a ona už mě neměla co nabídnout. Seděli jsme zase na lavičce v parku a já jí řekl, že je mezi námi konec, že se s ní rozcházím. Pamatuji si ten výraz v jejích očích, zpočátku byl plný bolesti, postupně se však změnil v čirou nenávist. Nechtěl jsem prodlužovat tuto agónii a tak jsem se zvedl a odešel. Tím to pro mě skončilo. Byl to však omyl.“

„Nezachoval jste se k ní moc pěkně,“ řekla redaktorka z výčitkou v hlase.

Hlavou mu blesklo, že patrně musela prožít něco podobného, nebo to možná byl jen takový ten soudržný, ženský soucit. Co na tom však je špatného, když se dva lidi sejdou a po čase zase rozejdou? Nechtělo se mu na to nijak reagovat a proto pokračoval: „Ten večer jsem nemohl usnout, možná to byl stín pochybností, malý červíček hlodal v mém svědomí. Zachoval jsem se správně? Chtěl jsem se nějak rozptýlit, zahnat nepříjemný pocit a proto jsem na staré gramorádio položil desku Ramones. Do uší mě udeřily punkové rify, z počátku zněly jasně a já si pobrukoval do rytmu. Hudba však pozvolna ustupovala do pozadí, jakoby přicházela z velké dálky, slévala se dohromady a postupně se měnila v tiché předení. Strop pokoje byl náhle pryč, viděl jsem jasné hvězdnaté nebe nade mnou a pocítil noční chlad. Měsíc v úplňku ozařoval mé tělo a já si s hrůzou uvědomil, jak je bledé, mrtvolně bledé a bezkrevné. Panika ochromila můj mozek a tělo strnulo křečí, protože jsem věděl co bude následovat. Místnost se zalévala světélkujícím mlžným oparem a v něm přicházeli ONI, ani živí, ani mrtví. Průhledné postavy zahaleny do svých pláštíků, s očima žhnoucíma plamenem nenávisti. Zůstaly stát kousek ode mě a jen se dívaly, spalujícím pohledem plným zloby. Náhle se jedna postava oddělila od skupiny a já jen užasle vydechnul, byla to Kety. Všimnul jsem si, že má na zápěstích hluboké řezné rány, ze kterých vytéká krev, zdála se tak hustá a v měsíčním světle měla téměř černou barvu. Pomyslel jsem si, že to smrt vzala na sebe její podobu a nyní pro mě přichází. Blížila se, mé ruce si samovolně zakryly tvář a já s odevzdáním očekával to nejhorší. Zuby, které bývaly lidské, se zakously do mého předloktí a já zoufale vykřikl. Vše bylo náhle pryč. Ležel jsem ve svém pokoji, jehla gramoradia přeskakovala na konci desky a já si s úlevou oddychnul, další zlý sen, další noční můra je pryč.“ Otřepal se, jakoby chtěl zahnat tuto nepříjemnou vzpomínku, kterou ani čas nedokázal odvanout do sladkého zapomnění.

„Lidem se občas zdávají špatné sny, i já sama jsem jich několik prožila, vlastně prospala,“ pokusila se vtipem prolomit stísněnou atmosféru Lucy Huntová.

„Sny jsou opravdu neskutečné a nemají s realitou nic společného, tedy většinou,“ odpověděl a vyhrnul si, tak jak mu to pouta dovolovala, věžeňskou košili. Na pravém předloktí se rýsoval temně rudý otisk zubů. Redaktorka jenom nesouhlasně pokývala hlavou.

„Vím, že je to neuvěřitelné, ale ten svět do kterého jsem nahlédl, je až moc skutečný,“ pokračoval Bubák Ted. „Druhý den ráno jsem se toulal městem a vlastně ani nevím, od koho jsem se tu zprávu dozvěděl. Je s podivem, jak se špatné zprávy rychle šíří a nakonec dosáhnou toho komu jsou určeny. Kety Richardsová spáchala sebevraždu, napustila si vanu plnou horké vody a dvěma řezy žiletkou si přetřela žíly na rukou. Ráno ji našla matka mrtvou, moc pozdě na nějaký pokus o záchranu, moc pozdě na všechno. Zanechala po sobě dopis na rozloučenou, ve kterém ze všeho obvinila mě, prý jsem ji opustil, protože se mnou byla těhotná. Tahle snůška nesmyslů se stala mým osudem, rázem jsem byl odpovědný za všechno a to moje pomyslná ruka držela žiletku a vedla dva rovné, hluboké řezy. Takhle to vidělo celé město a v očích těch lidí se Ted Harris stal odporným vrahem. Nemělo smysl

někomu něco vysvětlovat, již předem jsem byl usvědčen a odsouzen. Snad právě proto, pro ty kradmé, nenávisné pohledy a věčný šepot za zády, jsem odešel pracovat na farmu kousek za město. Sklizeň kukuřice vrcholila a já vydělal za dva měsíce dost na to, abych si mohl koupit lístek na loď do Evropy. Chtěl jsem pryč od všeho co mě tak svazovalo, prostě jsem utekl, v té době jsem si to alespoň myslel. Nakonec jsem však zjistil, že mě osud dožene všude.“ V té chvíli přerušilo jeho vyprávění ostré pípnutí. Novinářka k němu vyslala omluvný pohled a zručně otočila kazetu v diktafonu. Pozoroval její dlouhé hbité prsty s rudě nalakovanými nehty.

„Pokračujte,“ řekla s téměř prosebným tónem v hlasu.

„Sladká Francie mě přivítala odporným pachem, který do přístavu přinášel vítr z nedalekého rybího trhu, já se toulal bez cíle sem a tam, pozoroval jsem vyplouvající lodě a nakonec vešel do malé, ale útulné námořnické hospůdky. Objednal jsem si drink a zeptal se na nějaký levný nocleh. Muž za výčepním pultem si mě dlouze prohlížel a poté lámanou angličtinou odpověděl, že ví o místě, kde mě ubytují a dokonce dají zadarmo najíst. Samozřejmě jsem měl zájem, protože mé finanční prostředky byly značně omezené a tak mě jeho syn dovedl do tmavé uličky, kde se v přízemí patrového domu krčila náborová kancelář Cizinecké legie. Neměl jsem co ztratit a proto jsem s klidným svědomím, na pět let, zaprodal své tělo i svoji duši. Ještě tu noc mě převezli na vojenské letiště a speciálem, společně s několika dalšími zoufalci, dopravili do výcvikového střediska na Francouzské Guayaně. Každodenní tvrdý výcvik a neustálý dril mě pomáhal zapomenout, vím, že jsem byl jen malé kolečko v obrovském soukolí, ale cítil jsem se potřebný a hrdý na to, že jsem legionář. Společnost, která nás platila, však nedávala nic zadarmo a tak jsme hájili zájmy Francie ve zbytečných lokálních konfliktech Afriky a Latinské Ameriky, naučil jsem se nemyslet na všechny ty hrůzy, kterých jsem byl svědkem a ve kterých nikdy nešlo o lidský život, ale jen o splnění nějakých vyšších nepochopitelných cílů a já se brzy stal imunní proti všem nepříjemným aspektům života žoldáka.“ Zhluboka se nadechl, snad tím chtěl zahnat nepříjemné obrazy, které mu divoce vířily hlavou. Vzpomínky na prolitou lidskou krev, kusy výbušninou roztrhaných těl, na zoufalý pohled matek plačících nad svými zabitými dětmi.

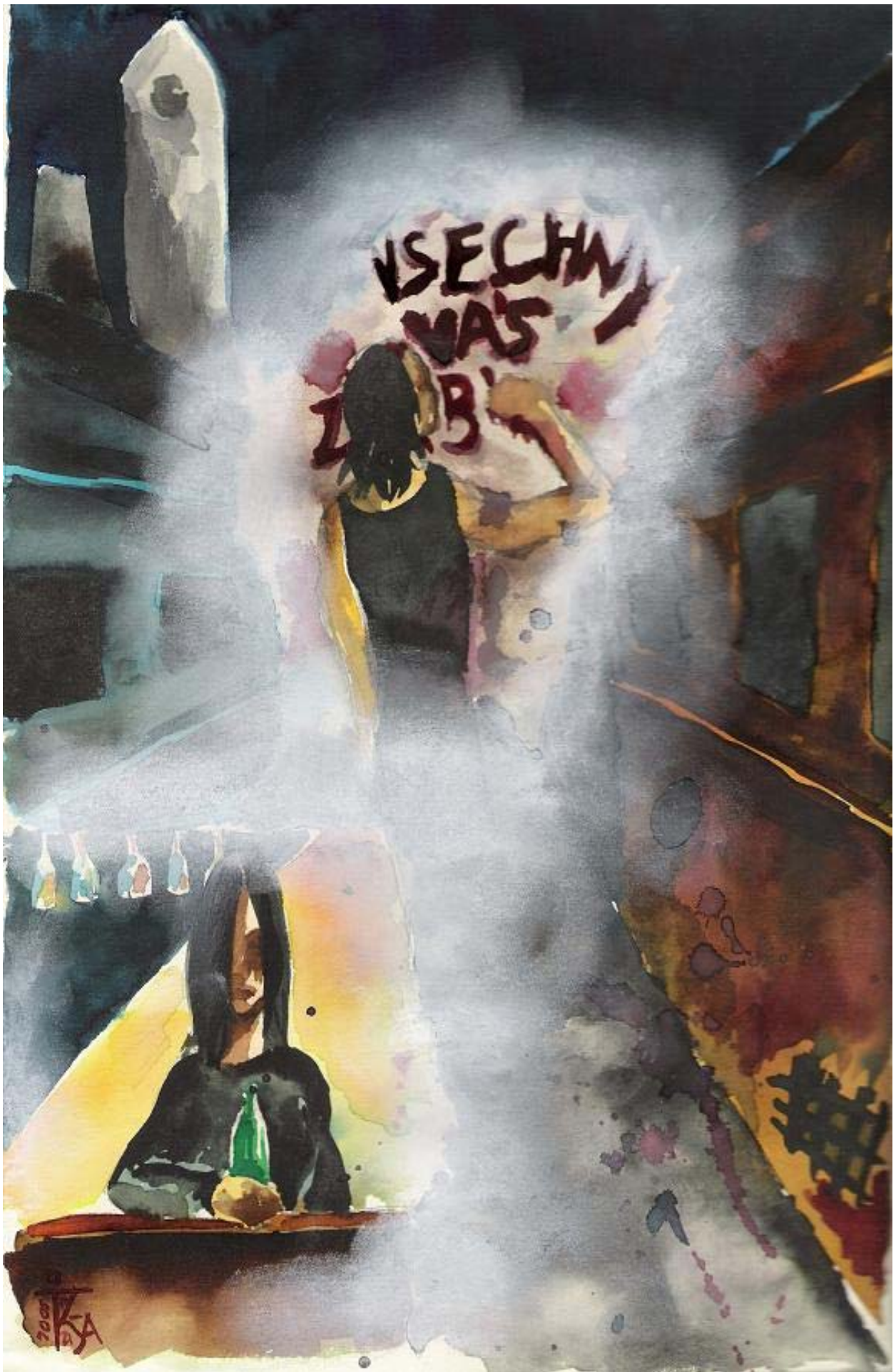
„Muselo to být hodně těžké,“ pronesla soucitně redaktorka.

„To nejtěžší však teprve mělo přijít,“ odpověděl do vzniklého ticha. Lucy Huntová mezitím vytáhla z krabičky další cigaretu, vložila ji do úst, pár okamžiků si svojí drobnou rukou pohrávala se zapalovačem, jakoby o něčem usilovně přemýšlela, nakonec ho však rozžehla, přiložila k cigaretě a vyfoukla kouř směrem ke stropu. Upřeně pozoroval modravý obláček dýmu zvolna putující návštěvní místností, posléze odvrátil hlavu, podíval se do očí redaktorky, které na něj se soustředěným zájmem hleděly a s hlubokým povzdechnutím pokračoval: „Snad jediným kladem toho všeho bylo to, že jsem našel přítele. Jmenoval se Roberto a v jeho žilách kolovala krev původních obyvatel Jižní Ameriky. Svěřovali jsme se jeden druhému, znali jsme svoje touhy i nejčernější a nejzapadlejší zákoutí našich duší. To, že mě ho osud poslal do cesty mělo určitý význam, který jsem měl pochopit až později. Právě on mě vykládal starou indiánskou legendu o světě nemrtvých, o duších, které neměly ještě zemřít a toulají se mezi dvěma světy, syceny nenávistí a touhou pomstít se. Ano, byl to ten svět do kterého jsem z nějakého nepochopitelného důvodu občas nahlédl. Často jsem přemýšlel, proč zrovna já? Jediný možný důvod, který mě napadal, byl ten, že tenkrát, když jsem se topil, jsem měl umřít. Víím, že toto je správné vysvětlení, i když ho nijak nemohu dokázat. Ta legenda však měla pokračování, staří šamani indiánských kmenů dokázali pomocí bylin a rytmičného bubnování tyto duše vyvolat a využít ve svůj prospěch. Říkali tomu hudba války, nemrtví vstupovali do těl bojovníků a z těch se pak stávali nemilosrdní a neuvěřitelně krutí válečníci. Tento rituál však mohli použít jen ve zcela výjimečných případech. Zlo se nerado vzdávalo svých nově nabytých těl, tak se stalo i to, že se obrátilo proti svým tvůrcům a byli tak zničeni nejen nepřátelé, ale vše živé co stálo v cestě. Snad právě toto je možné vysvětlení zániku celých starověkých civilizací.“

„Je to jen legenda,“ řekla redaktorka a trochu netrpělivě se při tom zavrtěla na židli.

„Pořád nechápu souvislost s tím masakrem v nočním klubu,“ pronesla s důrazem na slovo masakr a zaklepala svými prsty na desku své strany ochranné mříže.

„Vše má souvislost, to mě můžete věřit. Necelé dva měsíce před vypršením mojí smlouvy Roberto zemřel. Stalo se to při osvobozování rukojmí levicových povstalců kdesi v kolumbijské džungli. Ta ztráta do mě zatnula svůj dráp a já zůstal opět sám. Vlastně ne tak úplně, měl jsem své noční můry, byly pořád se mnou a když už jsem je nemohl s nikým sdílet, staly se ještě děsivější. Čas však plynul, mě skončila smlouva a já se tak rozloučil s Cizineckou legií. Vrátil jsem se zpět do států s pocitem, že konečně mohu začít znova. Ušetřené peníze ze žoldu zpočátku plně pokryly výdaje, nebyly však nevyčerpatelné a tak jsem se časem začal poohlížet po nějaké práci. Nakonec jsem přijal místo vyhazovače v nočním klubu Luxor, jediné atrakce malého města, tolik podobnému tomu, kde jsem se narodil. Luxor, byl honosný název pro zaplivaný bar s malým tanečním parketem a unuděnou obsluhou. Mělo to však své výhody, bral jsem pravidelnou mzdu a dostal ubytování v malém pokojíku nad barem. Práce jsem neměl mnoho, občas jsem vyhodil nějakého opilce, nebo ukončil propukající rvačku, až jednou na mě vytáhnul místní rváč pistoli, dokázal jsem ho odzbrojit a náležitě zpacifikovat, nešťastnou náhodou však vyšel výstřel, který našťastí nikoho nezasáhl, ale majitel klubu si vzal do hlavy, že musím být také ozbrojen a tak mě obstaral malou osmatřicítku

s párem plných zásobníků. Nedlouho potom nastal ten den, který nakonec změnil můj život. Jeden páteční večer si klub zamluvila místní zlatá mládež pro pořádání soukromé oslavy narozenin jednoho z nich. Věděl jsem, jak to při takových akcích funguje, byly to divoké orgie podporované alkoholem a narkotiky, přesto jsem nečekal nějaké zvláštní potíže. Z počátku vše probíhalo podle zaběhnutého scénáře, asi dvacet lidí obsadilo bar a tak jak postupně mizel obsah láhví všech možných značek, stávala se zábava uvolněnější a atmosféra dusivější. Náhle se od barového pultu oddělila skupinka čtyř mladíků a dvou dívek, chvíli postávali stranou, o něčem se bavili a živě při tom gestikulovali rukama, jako na povel a v jednom okamžiku se všichni otočili a společně odešli na dámský záchod. Neměl jsem potřebu zkoumat, co se tam vlastně děje. Dobře jsem to věděl, zrcadlo sundané ze zdi a položené přes umyvadlo, na něm nasypané bílé, jiskřící čáry kokainu a k nim, postupně se přibližující obličej. Nemýlil jsem se, skupinka vyplula ze záchodu a jejich oči se třpytily jako právě padlý sníh. Byl to jejich život, já v těchto věcech neměl žádné předsudky a proto jsem nijak nezasáhl. Chlapík s dlouhými černými vlasy, kterého jsem viděl poprvé, obsadil malý výklenek s mixážním pultem v rohu tanečního parketu a místností se rozlehlo zběsilé rytmické bušení. Osazenstvo baru se vrhlo na parket a začalo předvádět podivné taneční kreace. Ta hudba se mi vůbec nelíbila, připomínala děsivé zvuky právě probíhající bitvy, kdy praskají výstřely automatických zbraní, přehlušovány výbuchy granátů a kulek svištících těsně kolem hlavy. Dunivé bubnování bylo stále rychlejší, mé vnitřnosti rezonovaly do rytmu a tělem projížděla vlna horkosti, která zaplavovala mozek silou příbojové vlny. Cítil jsem, jak mě něco teplého začíná vytékat z uší, otřel jsem to a na dlani zůstala krvavá šmouha. Náhle jsem si to všechno uvědomil, dělo se něco zlého a špatného. Byl to intenzivní pocit určité podobnosti tomu, jako když se člověk řítí v autě stovkou proti betonové zdi, zcela ochromen strachem a tušením blízkého konce. Chtěl jsem to zastavit, prodíral jsem se tanečním parketem a odstrkoval svíjející se těla s podivně zkřivenými obličejí. Byl jsem tak blízko cíle, tak blízko podivnému muži s havraní kšticí, ten však náhle zvedl ruce nad hlavu a hudba války utichla. Nastalo ticho, které jsem tak dobře znal. Stejně ticho se rozprostře na bitevním poli, když smrt se svojí kosou odvede dobrou práci. Postavy kolem mě začaly jedna po druhé padat na zem, kde se svíjely v podivné křeči. Ten pád doprovázelo tupé žuchnutí, vždy když bezduchá živá hmota narazila na vyleštěné parkety. Nakonec zůstalo stát jen šest siluet, byli to ti, které jsem viděl společně odcházet na záchod. Podobní antickým sochám stáli uprostřed parketu bez jediného pohybu, se slastným úsměvem a pohledem upřeným někam tam, kam nikdo jiný nemohl dohlédnout. Bar se začal zalévat světélkující mlhou, plazila se podél stěn, olizovala a obtékala vše co jí stálo v cestě. V tu chvíli jsem si začal přát, aby na mě ten, který tak nesmyslně a s rozkoší sadisty řídí naše osudy, seslal také to sladké bezvědomí s podivnou křečí, dobře jsem totiž věděl, co bude následovat. Z nějakého mě neznámého důvodu jsem však zůstal při smyslech a mohl tak pozorovat právě propukající šílenství. Nemrtví přicházeli, vystupovali z mlhy a toporným krokem se blížili k šestici postav. Nenávist, kterou vyzařovaly jejich oči, byla přímo hmatatelná a společně s ledovým chladem obepnula moje srdce, jako železná obruč. Dorazili k postavám a já naivně čekal, že je tato lidská hráz zastaví, oni však přesně znali svůj cíl, jeden po druhém vstupovali do těl a ta se prohýbala pod nápořem neznámé energie. Šestice náhle ožila, jejich výraz se změnil, tak jak nad nimi živí zemřelí přebírali moc, jejich tváře se zkroutily do krutého a nemilosrdného šklebu. Vysoký, černovlasý mladík se náhle ohnul k siluetě těla svíjející se u jeho nohou, uchopil její hlavu do rukou a jediným, mocným trhnutím jí zlomil vaz a snad právě toto byl povel pro zbývající, dosud nečinnou, smečku dravců. Všechno jsem to viděl tak, jako když pustíte zpomaleně film, obrázek zvolna střídá další a než jsem si stačil uvědomit, co se vlastně děje, bylo už po všem. Dutý zvuk praskajících kostí se odrážel od stěn, podivně zkreslen vnikal do mého mozku a zanechával za sebou spoušť podobnou ničivému tornádu. Náhle mi před očima proběhla kapka rudé kapaliny a v zápětí druhá a třetí, rozpršelo se. S úžasem jsem sledoval přivalový déšť krve, byl jsem však stále v uzavřené místnosti a ten déšť padal obráceně, od podlahy nahoru neuznávající veškeré fyzikální zákony. Na stropě vytvářel kaluže, v nichž se odrážela neónová světla nápisu Luxor, který byl umístěn nad barem. Ta krev pocházela z těl svíjejících se na zemi. Šestice zrůd ovládaných neznámou a strašnou silou konala své dílo zkázy a konala ho dobře, na zemi se v chaotické změti povalovaly kusy lidských těl, vyvržených vnitřností a do uší doléhal nářek umírajících. Musel to být okamžik, ale mě se to zdálo jako bych právě vstoupil do pekla, ve kterém jsem měl strávit věčnost. Srdce mi divoce bušilo, cítil jsem tepat krev ve spáncích, v uších mi hučel zvuk vodní turbíny, ale poznání, které projelo mozkem jako žhavý drát za sebou zanechávalo hřejivý klid, to srdce dosud pracovalo a tedy jsem byl pořád naživu. Zrůdy to však vycítily také, mé srdce, tlukoucí a živé, zbylo jako jediné. Semknuly se v rohu tanečního parketu, obličej potřísněné zasychající krví a s rudě žhnoucíma očima, jakoby v nich proudila láva zrovna probuzené sopky. Náhle se začaly toporným krokem přibližovat, pochopil jsem, že nyní se jedná o můj vlastní život, ano, kromě mé osoby nezbyl již nikdo, kdo by mohl nasytit touhu po krvi těchto bestií. Ucítil jsem nával energie, tak jak mozek začal do žil pumpovat adrenalin, rozhodně jsem si nechtěl hrát na hrdinu, ale svoji kůži jsem nemínil dát lacino. Vytrhl jsem z podpažního pouzdra pistoli a v rychlosti zamířil na hrudník nejbližšího nemrtvého, dvakrát jsem zmáčknul kohoutek, vyštěkly výstřely a do nosu se mi vedral pach spáleného střelného prachu. Kulky zasáhly přesně svůj cíl, zrůda byla sražena dozadu, k mému údivu však pokračovala dál, stále blíž a blíž. Na rameno mi náhle dopadla čísi ruka, byla to jedna z dívek, kdysi snad byla krásná, nyní se však nepodobala ničemu pozemskému,

snad právě takhle vypadalo zhmotněné zlo. Rychle jsem jí strčil pistoli do úst a vystřelil, zezadu vylétl gejzír krve, úlomků kostí a mozkové tkáně. Tělo se sesulo k zemi, kde ho začaly opouštět průhledné postavy, bez mozku jim již nebylo k ničemu. Bylo zřejmé, že je návštěva fyzického těla vyčerpala, plazily se zpět do mlhy, která mezitím získala šarlatový nádech, jako zpráskaní psi. Tohle byla cesta, která vykoupila můj život. Další přesné zásahy tříštily lebky, jedno tělo za druhým padalo k zemi a nakonec jsem zůstal na nohou jen já, přišlo to v pravou chvíli, oba zásobníky byly totiž prázdné. Světélkující mlha se zvolna vsakovala do země a stěn, kaluže krve spadly na taneční parket, jakoby někdo u stropu převrhl velkou nádobu červené barvy. Stál jsem uprostřed sálu a stále si opakoval jak moc to bylo jednoduché, že musí přijít něco strašnějšího a když ne tak se určitě vzbudím ve svém pokojíku nad barem a venku bude nový den. Zpět do reality mě vrátila siréna šerifova auta, vtrhl dovnitř se svými zástupci, část z nich se však ihned odvrátila a začala zvracet, musel to být strašný pohled, lidské ostatky v tratolišti krve a já uprostřed toho všeho s pistolí v ruce. Ani se nedivím, že je napadlo, že tvůrcem tohoto masakru jsem já, zatkli mě a možný stín jejich pochybností vyvrátil patolog, když vyjmul z několika mrtvých těl kulky vystřelené z mojí pistole. Pořád chtěli nějaké vysvětlení. Proč? Co jsem jim měl říct? Nakonec se objevilo svědectví utajené osoby, bylo to zrovna v den, když mě vedli k výslechu a já na zlomek sekundy zahlédl toho podivného muže s havraní kšticí. Prý mě popadl zuřivý amok a já v jeho návalu zabil 24 lidí. Tak jsem se stal masovým vrahem, ani prvním, ani posledním v dějinách tohoto státu. Soud probíhal krátce a na základě doloženého svědectví jsem byl odsouzen na doživotí bez možnosti odvolání, vrchní soudce hřimal, jaké mám vlastně štěstí, že byl v tomto státě zrušen trest smrti, protože taková zrůda jako já si ho plným právem zaslouží. Myslíte, že si ho opravdu zasloužím?“ Dodal téměř šeptem a zpříma se podíval do očí Lucy Huntové.

Redaktorka uhnula pohledem, vzala diktafon a vypnula ho. Chvilí o něčem usilovně přemýšlela, jakoby hledala správná slova, nakonec nesouhlasně pokývala hlavou a řekla: „Myslím, že si ho nezasloužíte, to co jste mi řekl o tom co jste prožil a co se stalo, nese všechny znaky duševní nemoci, já nevěřím na duchy a posmrtný život, ti lidé jsou skutečně mrtví a podle mého názoru jste je zabil vy, ale věřím, že za to nejste odpovědný a budu se snažit o přezkoumání vašeho případu nějakým psychiatrem. To je však všechno co vám mohu nabídnout. Nevím co vám dál mohu přát, snad jen, abyste našel svůj klid.“ Pomalu odsunula židli a vstala.

Bubák Ted chvíli hleděl na její hbité, pružné tělo a hlavou mu běžela myšlenka na to, co vlastně všechno ztratil, co už nikdy nebude moci mít.

„K čertu s takovým životem!“ Skoro vykřikl směrem k odcházející Lucy Huntové, ta se však již ani neohlédla, měla svůj příběh a tím to pro ni skončilo.

Dozorce uchopil řetízek pout a hrubě jím trhl. Ted se neochotně zvedl a vydal se krátkými kroky na svoji poslední křížovou cestu. Ano, už v tu chvíli věděl, že tato cesta je jeho poslední. V cele mu sundali pouta a jeden z dozorců ho, jen tak pro radost, uhodil obuškem přes záda. Zkroutil se, ani ne tak bolestí, jako spíš ponížením a bezmocností vrátit uštědřenou ránu. Dveře se s rachocením zavřely a on zůstal opět sám, s pocitem beznaděje ulehl na pryčnu a jen tak bezduše civěl do stropu. Tělo se mu postupně dostávalo do podivné letargie, ale přesto neusnul, jak dobře znal tento stav, kdy si každá buňka v těle přeje usnout, ale mozek je natolik zaměstnán svými prapodivnými pochody, že to nedopustí. Jeden útržek minulosti zvolna překrýval další, jako se v močálu vrší vrstvy bahna. Muselo to trvat hodiny a on si ani nevšimnul, že se venku setmělo. Náhle se mu začaly samovolně pohybovat rty, aniž by sám chápal smysl slova, které se snažily vyslovit. Znovu a znovu a náhle uslyšel svůj vlastní hlas: „Katy! Katy!“ Pochopil, jeho podvědomí se snaží o to, na co by v bdělém stavu nikdy nenašel odvahu. Co však může být horší, než toto? Je to stav, kdy je mysl pevně přikovaná v hlubokém a temném labyrintu plném nástrah a pastí a i když se duše v nějakém světlejším okamžiku, kdy stráž zoufalství na chvíli ztratí svoji ostrážitost, dokáže vyprostit z pevně utažených pout, stejně nenajde cestu ven, tam na denní světlo, tam kde je třpytivé slunce a věčně modrá obloha a je to prostě proto, že žádná taková cesta neexistuje, je jen jediná cesta, která vede dolů ke konečnému bodu a východisku, vede po spirále, až hluboko tam, kde se ukrývá smrt. Tak proč nepřeskočit kus cesty ukrývající ještě černější tmu a beznaděj, která trhá duši na kusy. „Katy!“ vykřikl a oči se mu zalily slzami. „Katy, prosím!“ Náhle se stěny cely začaly rozmazávat a z pod pryčny začal vytékat tenký pramínek mlhy, postupně sílil, rozléval se a rostl do výšky až zakryl jeho tělo. V bílém oparu se něco pohnulo, zprvu nezřetelně a tiše, zvuk šourajících nohou však sílil, byl stále blíž a blíž a Ted konečně rozeznal přibližující se postavu. To, čeho se nejvíc v životě bál, bylo na dosah ruky, nyní však toužebně očekával její příchod, dokonce měl i radost, protože věděl, že tohle setkání je poslední. „Ahoj Katy,“ řekl a pokusil se o milý úsměv. Katy neodpověděla, jenom se tiše sehnula a přitiskla své ledové rty na Tedovu tvář, poté se zadívala žhnoucím pohledem do jeho očí. To co uviděl, však nebyla nenávisť, tak jak očekával, ale jen nesmírná bolest vycházející z hlubin čirého zoufalství. Ano, zoufalství plodí šílenství a v tu chvíli lidská mysl dospěje k bodu od kterého není návratu a tím bodem je smrt. „Tak už mě zabij! Prosím!“ zašeptal s naléhavostí v hlase. Katy jen mlčky několikrát zavrtěla hlavou a pozvedla ruce tak, aby viděl hluboké rovné řezy na zápěstích. Pochopil, zakousl se do svého zápěstí na straně tepny, vytrhl kus masa a vyplivl ho na zem. Katy souhlasně přikývla. S novým návalem energie vše zopakoval na druhé ruce. Stříkající krev z otevřených tepen pulzovala do rytmu

bijícího srdce a dodávala mlžnému oparu zvláštní snovou atmosféru, vše jakoby se propadávalo někam hluboko a zároveň ztrácelo své už tak rozmazané obrysy tohoto světa. S posledním záchvěvem vědomí natáhl ruku a zakrváceným prstem obtáhl nápis na zdi.

VŠECHNY VÁS ZABIJEM!

Španělsko, pobřeží Costa Brava, o dva roky později:

„Miláčku, půjdeme dnes večer do klubu?“ řekla Lucy Huntová a lehce přitom pohladila svého snoubence po tváři.

„Samozřejmě,“ odpověděl, láskyplně se na ni usmál a pomyslel si jaký to je skvělý nápad strávit líbáanky v Evropě.

Večer se oba usadili v luxusním diskotékovém klubu s krásným výhledem na pláž. Lucy na chvíli odvrátila zrak a všimla si společnosti u vedlejšího stolu, nějaký mladík právě sypal z lahvičky bílý prášek na skleněnou desku stolu a poté ho kreditní kartou upravil do několika rovných čar. Bylo jí jasné o co jde a proto otočila hlavu zpátky, ještě ji napadlo, že by trochu koksu mohlo být milé zpestření i pro ně. Někdy v ten okamžik se za mixážní pult postavil muž s dlouhými, havraními vlasy a klubem se rozlehlo divoké, rytmické bušení, tak nepříjemné, že se Lucy svezla se židle na kolena a v křečích začala zvracet. Náhle havraní muž rozpřáhl ruce a hudba utichla, ze stěn vystupovala hustá, bílá mlha a v ní přicházely postavy.

„Ty jsi přece zemřel!“ najednou vykřikla Lucy Huntová.

Bubák Ted se jen ušklíbl a odhalil tak řadu žlutých, ostrých zubů.

Aleš Incédi: Temná strana duše

Z Jakubova deníku

12.července

Prozkoumal jsem další část chodby. Je příliš úzká a mnohdy si musím cestu probíjet pomocí kladiva. Přesto mi připadá, že některé části zdiva nejsou tak staré, jako ostatní. Zdejší podzemní labyrinty datují svůj vznik někdy mezi léty 1640 až 1680. Složení zdiva a jeho vzhled však napovídají něco jiného. Někdo tady pracoval a není to tak dávno. Tím myslím, že to bude nanejvýš století, možná dokonce méně. Prošel jsem zhruba dalších sedmdesát metrů. Dnes musím skončit.

Z Jakubova deníku

15.července

Naskytl se mi zvláštní pohled, když jsem proboural poslední část zdi bránící mi v průchodu. Předemnou se chodba rozšířila a je již normálně zcela průchodná. Zjevně je mnohem novějšího data, než jakékoliv jiné chodby, které jsem tady za posledních dvanáct let prozkoumal. Vzrušuje mě to, ale také jsem mírně vystrašený. Tady dole nikdo nekope ani nepracuje již nejméně posledních sto let. Kdo by se vůbec odvážil tak hluboko a proč? Příště se snad dozvím více.

Jakub měl zvláštního koníčka. Někteří by to možná považovali za úchytku, ale jemu se to zamlouvalo mnohem více než sbírání známek nebo lepení letadel. Jakub zkoumal chodby. Ne ledajaké chodby, ale podzemní labyrinty. A vězte, že pod Prahou je jich zatraceně hodně. V některých nenajdete nic než rozbořené zdivo a piščí krysy. Ale jiné skrývají dávná tajemství.

Z Jakubova deníku

17.července

Prošel jsem téměř tři sta metrů oné chodby. Vše napovídá tomu, že tady není déle, než od války. Je možné, že by tady Němci, nebo snad odbojáři měli svůj tajný úkryt? Tak daleko pod zemí? Je možné, aby tyto chodby vůbec znali? Vždyť jejich plánek jsem objevil teprve nedávno a nevím o nikom dalším, kdo by měl kopii.

Jakub se věnoval svému koníčku od dvaadvaceti let. Tehdy, bylo to v zimě, šel domů přes park, který se celý topil ve tmě. Byl ozářený jen několika pouličními lampami, ostatní byly rozbité kameny, které házeli pouliční výrostci. V jednu chvíli šel domů, v druhé pak stál nedaleko stromu a hleděl na průrvu, která odhalila jeho kořeny. Vypadaly jako velká nestvůrná chapadla. Jakub, od přírody zvědavý mladý muž, poklekl a podíval se lépe. Dole

pod kořeny spatřil kusy zdiva. Jak se tam jen mohly dostat? Opatrně udeřil rukou do hlíny kolem jednoho kořene a ta se propadla. Jakub nedbal na své oblečení, postavil na zem kufřík, a slezl do díry. Přidržel se přitom kořenů, protože neviděl na dno a nechtěl se propadnout kdovíkam. Nakonec nahmatal pevnou půdu a opřel se o ni. Držela. Pustil se kořenů a vytáhl z kapsy zápalky. Škrtl a mihotavý plamen mu odhalil dlouhou kostrbatou chodbu, která mizela ve tmě. Jakub ušel jen několik kroků, neustále měl strach, že by se mohl někam propadnout. Ale jeho mysl již byla chycena. O dva dny později, když skončil v práci, popadl staré montérky, na hlavu si narazil přilbu a vyrazil tam dolů. Tak začala jeho vášeň.

Z Jakubova deníku
19. července

Našel jsem zajímavou věc, o níž bych se neodvažoval mluvit na veřejnosti. Mé předpoklady se vyplnily. Na levé straně chodby jsem spatřil nepatrný výstupek, kterého by si normální člověk nevšimnul, ale pro zkušené oko je to jako světlo ve tmě. Vyhrabal jsem hlínu a kusy zdiva a našel jsem tajnou schránku. Chvil jsem se vzrušením, když jsem odhodil poslední úlomek cihly. V útrobách zdi jsem našel velkou černou krabici. Byla zchátralá a místy prožraná, ale její obsah byl v pořádku. Objevil jsem nacistickou uniformu a německou pistoli luger. Na klopě měla uniforma znak SS, dva klikaté blesky. Jen jsem se na ni podíval a naplnil mě zvláštní pocit hrůzy. Tady, hluboko pod zemí, kde jsem si svítil jen lampou, se mohl skrývat fašistický zločinec. Ano, vždyť od války uplynulo teprve třicet let. Vzápětí jsem tu myšlenku zavrhl. Pravděpodobnější je, že to byl úkryt pro okamžik nouze, ale vlastník oné uniformy nikdy neměl možnost k této schránce dojít. To by vysvětlovalo, proč je tahle chodba novější, než jiné části. Vzal jsem uniformu i pistoli. Každopádně je to cenný objev.

Jakub v chodbách narazil na nejpodivnější věci. Jednou našel odbočku, jejíž konec byl zazděný. Dva týdny se pokoušel prokopat, ale nezdařilo se. Těšil se na to, co by mohl za onou zdí objevit, ale jedna jeho část se toho také děsila. Možná to byl dávný hřbitov, vybudovaný ještě v počátcích města, možná tam byly kostry zločinců, které někdo zazdil. Nevěděl, ale jeho fantazie vykonala své. V další chodbě našel zetlelou kostru, která na něj zírala prázdnými očními důlky. Odhalil místo, kde žily tisíce, ne-li rovnou miliony krys. Utíkal odtamtud, jako by měl v patách samotného vládce pekel a za ním se ozývalo vysoké pištění hladových krys. Některé z nich byly velké jako malá kočka. Narazil na chodbu, jejíž zeď byla popsána nějakým dávno mrtvým jazykem. Jakub hledal v nejrůznějších knihovnách, zkoušel znalce latiny, ale marně. Nikdy však nenarazil na něco tak zajímavého, jako před dvěma roky. Jakub měl plány a nákresy téměř všech podzemních chodeb pod Prahou. Brzy však zjistil, jak moc jsou plány odlišné od skutečnosti. Některé z nich naznačovaly dané chodby, jiné však byly úplně mylné. Přesto se podle nich dalo alespoň zběžně orientovat a navíc si Jakub dělal své vlastní nákresy. Myslel si, že prošel již téměř vše, co se skrývalo pod povrchem. O to větší bylo jeho překvapení, když ve starožitnictví „U Krause“ našel sotva čitelnou mapku. Nejprve ji chtěl zahodit, ale pak se podíval lépe a zjistil, že je to vcelku přesný nákres. Levá polovina mapky zachycovala chodby, které Jakub dávno prozkoumal, ale pravá část... Pravá polovina byla změtí mnoha chodeb a uliček, které Jakub nikdy neprošel. Celý vzrušený zaplatil velkou částku starožitníkovi, který jen kroutil hlavou nad tím, proč si mladý muž kupuje onu mapku, která pro něj zřejmě nemá vůbec žádnou cenu. Jakub právě našel pláněk chodeb, které vedly k té, v níž našel nacistickou uniformu.

Z Jakubova deníku
23. července

Dnes jsem se vydal ještě dále. To, co jsem našel, bych nejraději uchoval jen ve své paměti, leč slíbil jsem sám sobě, že vše zaznamenám. O několik desítek metrů dál, než byla ona tajemná schránka, jsem narazil na zeď, jejíž povrch byl popsán tajemnými znaky. Nejsem znalec písma, ale to, co jsem se pokoušel rozluštit, ve mně vzbuzovalo hluboký a nesmírný odpor. Cítil jsem strach, když jsem se na ty tajemné klikyháky jen díval. Myslím, že kdybych je dokázal přečíst, propadl bych šílenství. Ruka s lampou se mi rozklepala a hrozilo, že mi upadne a rozbije se. Kdybych zůstal v té tmě sám a bez lampy....Ještě nyní se mi třese ruka, když píši tyto řádky. Písmo na zdi je starobylé, některé části se vůbec nedají přečíst. Hleděl jsem na to a pokoušel jsem se utéct pryč, ale nešlo to. Jako bych byl přimražený na místě. Cítil jsem, že ta slova mě chtějí pohltnout, chtějí mě vtáhnout do svého zla. Neumím to vysvětlit, ale ona chodba, kterou jsem objevil, je ztělesněním špatnosti a hrůzy. Už nikdy tam nepůjdu.

Jakub prozkoumal nové chodby v průběhu dalších dvou let a byl nadšený jako nikdy předtím. Odnesl mapku ke znalci a ten mu potvrdil, že je stará okolo čtyř set padesáti let. Objevil podzemní chodby, které vykopali předkové někdy v patnáctém století. Pokoušel se představit si, jak to v Praze v té době vypadalo, ale nedokázal to. Chodby vedly mnohem hlouběji, než jakékoliv jiné, které zkoumal dříve. Prošel všechny a hledal známky té dávné doby. Našel několik starých ztrouchnivělých kladiv, krumpáč a dokonce lidskou kostru. Jinak ale nic, co by stálo za řeč. Až

narazil na onu novou část starého bludiště. Jedna z chodeb měla podle plánu končit, ale Jakub našel stopy nové práce. Podivil se nad tím a rozrušilo ho to, ale nebylo to nic neobvyklého. Proč by tady někdo nemohl dále pokračovat v práci? Za minulých pět set let se toho mohla stát spousta. Krumpáčem rozbil zeď a objevil jednu jedinou dlouhou chodbu. Tu, v které našel uniformu a děsivé znaky.

Z Jakubova deníku

24.července

Vzal jsem si dnes volno v práci. Nedokázal jsem odolat. Tam dole se může skrývat cokoli a já to musím odhalit. Vypravil jsem se dolů, tentokrát jsem si ale s sebou vzal velký nůž a dvě náhradní baterky. Prošel jsem kolem místa se znaky a znovu jsem cítil nevýslovný děs. Odolal jsem a šel jsem dál, ale chodba tím byla úplně naplněná. Jako bych cítil mrtvá těla a hnusný pach. Třesouce se jsem šel dále, až jsem došel k velkým dveřím. Ano, dveřím. Tady dole, v nejhlubším labyrintu pod Prahou, jsem narazil na obrovské staré dubové dveře. Pokoušel jsem se je otevřít, ale neměl jsem dostatečné nástroje, aby se mi to podařilo. Zklamaný jsem se vrátil zpět. Hned zítra ale půjdu zpátky. Musím zjistit, co je za těmi dveřmi, i kdyby mě to mělo stát život.

Jakub se plížil chodbami jako duch. Jeho paměť byla naprosto dokonalá. Každé zákoutí, každý výklenek, znal jako své boty. Musel spěchat, protože cesta byla dlouhá. Trvalo mu téměř hodinu a půl, než se dostal k té chodbě. Na chvíli zaváhal, ale pak vešel dovnitř. V jedné ruce svíral lampu, která vrhala mihotavé světlo na šedé zdi. Za pasem měl velký nůž a v kapsičce na boku náhradní baterky. V druhé ruce nesl krumpáč, kterým chtěl dveře vypáčit. Vrhл zběžný pohled na úkryt nacistické uniformy, která nyní spočívala v jeho skřini až za všemi ostatními věcmi. Dorazil k písmu a tady se zastavil. Zdálo se mu, že slyší nářek stovek lidí. Byl to křik plný hrůzy a bolesti. Otrpěl se a rychle popošel. Nesměl ztrácet čas. Zastavil u dveří a položil lampu na zem. Ještě jednou se otočil, jako by čekal, že se za ním zjeví duch někoho dávno mrtvého. Zapřel krumpáč o dveře a pořádně zapáčil. Třísky se rozlétly kolem. Dveře byly pevné, avšak jeho kovovému nástroji nemohly klást dlouhý odpor. Zapáčil podruhé. Další třísky. Spokojeně se pousmál. Nebude to trvat dlouho. Poodstoupil, aby mohl znovu zaháknout krumpáč pod hranu dveří, když ty se otevřely. Jakub zaječel, osvětlen náhlým jasnem. Upustil krumpáč a pokusil se otočit a dát se na útěk. Nohy se mu zapletly a on měl co dělat, aby neupadl.

„Halt!“

Ostrý hlas ho vyděsil do morku kostí. Ztuhl na místě a zamžoural do světla. Proti němu stál muž v nacistické uniformě a mířil na něj pistolí. V druhé ruce držel velkou baterku, jejíž světlo Jakuba oslepovalo. Kývl pistolí a poodstoupil. Jakubovi nezbylo nic jiného, než ho následovat. Jinak by taky mohl dostat kulku do zad. Proklínal se za svou zvědavost. Vešel za mužem a dveře se za ním zaklaply s konečnou platností.

V příštích týdnech se stal svědkem událostí, které jej naprosto změnily. Žádný člověk, byť sebeodolnější, by se nedokázal ubránit tomu, aby nepropadl šílenství. Tady dole se odehrávaly zrůdné orgie. Nacista zavřel Jakuba do tmavé místnosti o rozměrech dva krát dva metry. Neustále zde svítila bodová lampa, která ozařovala celou celu. Jakub nemohl usnout, mohl jen křičet a bušit pěstmi do ocelových dveří. V rohu byl kbelík na výkaly. Byla tady zima. Jakub čekal. Co jiného mohl dělat? Občas zaslechl nelidský řev, křik, který mohl vyloudit jen hrdlo někoho strašlivě týraného. Pokoušel se odolat děsivým fantaziím, které mu naznačovaly, co s ním ten ďábel v lidském těle udělá, ale nemohl. Tma a představivost byly přílišné. Věděl, že nemá naději na záchranu. Nikdo ho nemohl najít tady dole, v nejhlubších kobkách pod Prahou. Občas se otevřely dvířka v dolní části dveří a proplulo jimi jídlo. Jakub se na ně hladově vrhal, i když chuť nemělo valnou. Třetího dne se dveře otevřely a v nich stanul muž, který ho sem přivedl. Jakub si ho konečně mohl lépe prohlédnout. Muž byl starý, mohl mít okolo šedesáti a na hlavě měl hřívu bílých vlasů. Pomněnkově modré oči a pevná stavba těla naznačovaly, proč byl kdysi dávno vybrán do elitních jednotek. Jeho uniforma měla esesácký znak. U boku měl pistolí a na tváři mu pohrával jemný úšklebek.

„Promiňte, že vás necháváme tak dlouho čekat, Herr Štěpánek.“

Tak jich bylo více! Odkud znali jeho jméno?

„Pojďte se mnou.“

Jakub vyšel z cely a rozhlédl se. Na útěk neměl nejmenší pomyšlení. Nacista měl pistolí a zjevně s ní uměl zacházet. Chodba vinoucí se napravo vedla ke dveřím, které se pokoušel vypáčit. Nacista šel nalevo a kráčel první. Vůbec se neobával, že by ho Jakub mohl napadnout zezadu.

„Jste velmi neodbytný, Herr Štěpánek. To je také jediná věc, která vám zachránila život.“

Otočil se a usmál se. Odhalil jasně bílý chrup. Když šel, vypadalo to, jako by pochodoval. Dovedl Jakuba do rozlehlé místnosti, ve které nebylo nic než stůl uprostřed. Kolem něj seděli tři muži. Žádný z nich nebyl mladý. Jen tak seděli a mlčeli. Vládlo tam zvláštní napětí. Teprve teď si Jakub uvědomil, že se již nějakou chvíli necítí dobře.

Ano, dokázal rozpoznat ten pocit. Bylo to stejné, jako když stál u těch děsivých znaků. Ne, bylo to mírnější, ale bylo to tady.

„Dovolte, abych vám představil sebe a své přátele,“ řekl nacista tiše a zdvořile. Pohledy těch tří se obrátily a propíchny Jakuba jako nože. Otřepal se. V každém páru očí četl šílenství a vraždu. Co se tu probíhá dělo?

„Mé jméno je Alfred Eichman,“ řekl esesák a podal Jakubovi ruku. Ten ji pomalu stiskl. Na svůj věk měl Eichman pevný stisk.

„Ten Eichman?“ zakoktál Jakub jako v mrákotách.

„Ja, Alfred Eichman, Oberlautnant působící v letech 1941 – 1943 v koncentračním táboře Auschwitz. Osvětim.“

Jakub se otřásl. Kdysi se ve škole učil o zrůdnostech, které tento muž napáchal. Byl v jedné místnosti s člověkem, který poslal na smrt statisíce lidí.

„Ten muž nalevo je Herr Gustav Markaš, náš dvorní čaroděj.“

Nacista se zachechtal. Markaš krátce pokývl hlavou a udělal rukou obscénní gesto, které v Jakubovi vzbudilo hrůzu. Bylo to jediné pohnutí prsty, a přesto v sobě mělo něco strašlivého. Markašovy oči byly černé. Dokonce i bělmo mělo onen nádech. Jakub na něj fascinovaně hleděl.

„Jméno toho pána s dlouhými vlasy je utajeno dokonce i nám ostatním. Postačí, když řeknu, že ho nazýváme Alchymista.“

Stařec s rozčepýřenými bílými vlasy se pousmál. Měl na sobě dlouhý rudý háv, který Jakubovi připomněl kresby dvorních alchymistů Rudolfa II.

„Nu, poslední z přítomných se jmenuje Manfred Gutenberg a je to vědec. Ovšem ne v takovém slova smyslu, v jakém jistě předpokládáte.“

Všichni čtyři se zasmáli. Pak zavládlo hrobové ticho. Eichman se postavil před Jakuba a podíval se mu do očí. Jakub by přísahal, že v těch očích zahlédl smrt. Nebo alespoň její záblesk. Byl zcela v jejich moci. Stačilo jen vytáhnout pistoli a odstřelit ho jako zvíře.

„Máte opravdu štěstí. O vaší přítomnosti víme velmi dlouho. Čmucháte tady roky. Víte, že některá tajemství mají zůstat pohřbená, Herr Štěpánenk?“

Poslední slovo vyštěkl jako ohař. Stál před Jakubem, dokonale rovný, nádherná ukázka bývalé německé zlovůle.

„Mysleli jsme, že neprojdete kolem jistého nápisu, ale vy jste to udělal. Byla to vaše volba. Teď za ni budete platit. Vězte, že naše metody jsou velice přesvědčivé.“

Na chvíli zmlknul a vtom se ozvalo dávivé zakašlání. Jakub sebou trhl. Místnost, ve které byli, obsahovala další čtyři dveře. O jejich významu se mohl Jakub jen dohadovat. Nebyl si ani jistý, že chce vědět, co je za nimi. Co však věděl určitě, bylo to, že zvuk se ozval za jedněmi z těch dveří.

„Váš člověk je již nedočkavý, Herr Gutenberg.“

Vědec se zvedl a došel ke dveřím, za kterými se ozval křik. Odemknul a vešel. Vevnitř někdo zařval tak strašlivě, že Jakubovi naskočila husí kůže. Eichman se ledově usmál.

„Nebojte se. I vy se brzy seznámíte se všemi záhadami.“

Jakubovi se jeho úsměv vůbec nelíbil.

„Teď zpátky do cely. Zatím tady nemáte žádná práva,“ zařval náhle hromově nacista. Jakub sebou trhl a srdce mu poskočilo. Kdyby si dal prsty do krku, mohl by je nahmatat.

V následujících dnech za ním přicházel Eichman. Pokaždé s ním poseděl několik hodin a vyprávěl mu příběhy. Historky z koncentračního tábora. Mluvil o Židech, o tom, jak je posílal na smrt do plynových komor, kde na nich zkoumali co nejúčinnější bojové plyny. Vyprávěl, jak se jednoho dne vsadil s několika dalšími muži, kdo dokáže jedním úderem pěsti zabít zajatce. Smál se, když Jakubovi sděloval do nejmenších podrobností, jak znásilňoval krásné Židovky. Jak je přivázel k posteli nahé a udělal jim to. Jak jim potom lil po tělech žhavý vosk a páčil je rozpáleným ostrým nožem. Jak chodil po placu celého tábora a holí srážel k zemi nejpomalejší vězně. Nejvíce se smál, když popisoval esesmana, který držel v šachu tři Židy, kteří se pokoušeli utéct. Ten nacista měl velkého německého ovčáka. Dal mu povel a než bys řekl švec, pes roztrhal vězně na kusy. Všude byla krev a ten pes přiběhl s rukou v tlamě, jako by žádal odměnu za dobře odvedenou práci. Eichman si to zjevně užíval, smál se a radoval, vyprávěl barvitě a jasně. Tak to dokáže jen člověk, který něco podobného zažil. Jakub se po nocích budil celý zpocený, na rtech měl výkřik. Pronásledovaly ho strašlivé obrazy války, roztrhaná těla a Židé, kteří se mu sáпали po nohou a pokoušeli se mu je sníst. Vypadali jako živé kostry, ale i tak měli dost síly na to, aby zabořili zuby do Jakubova lýtku. Světlo na stropě nikdy nepřestávalo svítit. Nerozeznal, kdy je noc a kdy den. Dokonce i v bdělém stavu ho pronásledovaly děsivé představy. Eichman se jednou zastavil na kus řeči a sdělil mu, jak se dostal tady dolů.

„Víš, musel jsem se hodně snažit, abych dostal ty psy ze stopy. Pronásledovali mě přes polovinu Polska, málem mě dostali v Krakově. Ale dokázal jsem to. Tady po mně šli znovu, ale ukryl jsem se v těchto labyrintech a šel jsem stále níže a níže. Až jsem narazil na místo, kde jsem ukryl náhradní uniformu a pistoli. Pak jsem našel to písmo. Našel jsem i dveře. Dvůnitř mě pustil Markaš. Hned poznal, co jsem zač a dovolil mi zůstat tady. V té době tady byl jen on a Alchymista. Gutenberg dorazil po mně, když ho pronásledovali po celém Německu. Taková je historie. Markaš tady byl nejdříve ze všech. Neodvažují se odhadnout, kolik je mu let, ale je to ďábel sám.“

Strašlivě se zasmál a možná se v jeho očích mihnul plamínek strachu.

„Markaš tvrdí, že tohle místo je velmi staré. Možná jako sám svět. Nevím. Ale myslím, že nadešel čas, abych ti ukázal zdejší tajemství.“

Eichman ho zavedl do své místnosti, která se ukrývala ze jedněmi ze čtyř dveří. Sotva tu Jakub vstoupil ucítil pach smrti, strachu a utrpení. Napravo visel na háku mrtvý muž. Byl tak vyhublý, že jeho žebra trčela z břicha jako kusy oceli. Jakub se sípavě nadechl a vydechl.

„Nádhera,“ zasmál se Eichman. Jakub cítil, že nemá daleko k šílenství. To, že ho nezabili, znamenalo, že ho potřebují. Nebo jej chtějí k něčemu využít. Napravo byla železná panna, jejíž bodce byly temné zaschlou krví. Kolem jedné zdi se táhl řetěz, na němž visely nejrůznější nástroje hrůzy. Od nožů, přes pilky, až po biče a palečnice. Jakub na to hleděl a polykal strachem. Přesto někde v sobě cítil ještě další pocit, zvláštní pocit. Něco, co nedokázal přesně definovat. Ten pach smrti a hrůzy mu připadal najednou snesitelnější. Přímou naproti němu byly dveře do další místnosti.

„To je můj pokoj,“ řekl nacista, když si všiml, kam se Jakub dívá. „Pojď, ukážu ti něco lepšího.“

Všichni se snažili jen o jedno, jak mu řekl Eichman. Chtěli přispět k vývoji lidstva. Pokoušeli se stvořit nadčlověka. Každým ovšem svým vlastním osobitým způsobem. Alchymista měl místnost plnou křivulí a baněk, ve kterých neustále vařil různé látky. Na lůžku v rohu místnosti ležel přivázaný muž a musel polykat různé dryáky. Nezřídka skončil jako blekotající troska nebo ho to rovnou odrovnalo. Jakub se nemohl ovládnout, aby se necítil vzrušeně. Něco na celé jejich činnosti je fascinovalo. Přitahovalo ho to. Eichman ho doprovázel a neustále se usmíval, jako by o tom věděl. Já vím, chlapče, já vím, říkal jeho temný pohled. Gutenberg měl místnost plnou nejrůznějšího vybavení včetně elektrického proudu. Jak mohl fungovat tak hluboko pod zemí, Jakub nevěděl, ale bylo to tak. Gutenberg byl šílenec. Jeho spotřeba „materiálu“ byla největší a ostatní ho museli krotit. Nemohli si dovolit stáhnout sem deset lidí týdně. Brzy by to bylo podezřelé. I přes svůj amok dokázal Gutenberg neuvěřitelné věci. Jakub viděl, jak pomocí proudu na chvíli probral k životu šílené svalnaté tělo, které předtím vypěstoval pomocí různých látek. Muž sebou třepal a řval, udělal několik kroků a popadl lůžko, které vyrval z podlahy, i když bylo připevněné železnými šrouby. Pak se svalil na zem a zemřel. Gutenberg se jen smál, když to pozoroval. Byl blízko něčemu velkému a chtěl v tom pokračovat. Nejhrůznější ze všech byl ale Markaš. Jeho místnost byla černá, zdi byly potaženy černým sametem a na něm se kroutily pentagramy a tajemná slova. Jakub nevěřil něčemu takovému, jako je magie, ale účastnil se Markašova obřadu, a když vyběhl z místnosti, blekotal a koktal a oči měl vyděšené jako pětiletý chlapec. Nedokázal popsat hrůzy, které uvnitř viděl. Od té doby se Markašovi vyhýbal, jak jen mohl. Podle něj to byl největší maniak ze všech, když si zahrával s takovými silami. Kolem mága se vznášelo ovzduší hrůzy a tajemství. Jeho oči byly studně do pekla, tím si byl Jakub jist. Po nějaké době začal všem pomáhat.

Uplynulo několik měsíců a Jakub se mohl volně pohybovat, kde jen chtěl. Zlé sny ho úplně neopustily, ale zápal při práci byl mnohem přednější. Připadal si jako člověk, který se snaží o něco, co nikdo jiný nedokázal. Někdy měl výčitky nad zmařenými životy, ale mnohem častěji se radoval i z těch nejmenších úspěchů. Eichman ho pořád plácal po rameni a pokyvoval hlavou nad jeho prací. Jakub pomáhal připevňovat přístroje, míchal různé kapaliny a několikrát dokonce testoval lidi novými výtvoři, které ti čtyři vyrobili. Měl zvláštní pocit síly a moci, když viděl své vězně, jak ho prosí a vzlykají bezmocí. Se zadostiučiněním jim lil do hrdel látky, které je nakrátko měnily ve zvířata, účastnil se vědeckých operací mozku a mučil lidi společně s Eichmanem. Oslavoval s ostatními každý malý úspěch, kterého dosáhli. Tak to šlo měsíce. Až to jednou skončilo. Každá zřůdnost musí někdy skončit.

Jakub vešel do Eichmanovy laboratoře. Nacista se zdržel při rozhovoru s Alchymistou a tak se Jakub rozhodl, že mezitím připraví vězně k vyšetření. Jeho věk, váha, výška, tlak, tep srdce a další podrobnosti, které Eichmanovi pomáhaly při pokusech. Zrovna zkoumal práh bolesti u fyzicky podobných jedinců. Jakub za sebou zavřel dveře a zběžně se podíval na odsouzence. Něco ho zarazilo, podíval se lépe a ztuhl. Muž, mohl mít okolo třiceti, na něj zíral v němém úžasu. V očích se mu kromě strachu zračilo poznání. To přece není možné, řekl si Jakub v duchu. Nemohli venku chytit někoho, koho znám. Je to nesmysl. Celou dobu to bylo neosobní, ale teď... Jakub toho muže znal. Znal ho až příliš dobře. Dokonce spolu chodili na střední školu.

„Jakube,“ hlesl vězeň a jeho hlas se zadrhnul. Jakub stál a díval se na něj. Náhle pocítil něco jiného než jen vášeň k „řemeslu“. Měl podivný pocit, něco jako strach a zhnusení dohromady.

„Ty k nim patříš? Ty patříš k těm... k těm zrůdám?“

Muž šeptal, ale Jakub měl přesto strach, že ho esesák uslyší, i když nebyl v místnosti. Nemohl si dovolit takový luxus. Zároveň se ale na něj nemohl dívat, když ho za chvíli bude mučit. Pálit mu chodidla rozžhaveným železem, zatímco bude křičet jeho jméno v obrovských bolestech.

„Proboha, Jakube,“ zašeptal znovu muž. Jakub se odhodlal v jediném okamžiku. Popadl dva kusy elektrického drátu a přiložil je k tělu. Vzápětí jediným otočením kola pustil proud. Naposledy se podíval do divoce rozevřených očí, které vyděšeně hleděly na dráty na svém těle.

„Chcípni, chcípni,“ prosil tiše Jakub, zatímco proud zabíjel. Tělo se zmítalo a kolem se vznášel pach spáleniny. Teprve pak Jakub elektrinu vypnul. Muž téměř nehlesl, ležel na lůžku a oči měl vytřeštěné. Patříš k těm zrůdám? Takhle to řekl. Byla to pravda? Byl netvor, byl někdo, komu se ostatní vyhýbají? Až do nynějška si myslel, že činí správně. Teď už si však nebyl jistý. První pochybnosti vypluly na povrch. Bylo takové chování omluvitelné, když za ním stálo tolik utrpení?

„Co je to za smrad?“ zamumlal Eichman, když vkročil do místnosti. Podíval se na mrtvolu a pak na Jakuba.

„Zkoušel jsem něco. Ale nezvládl to.“

Sebejistě se usmál, pak se protáhl kolem nacisty a odešel. Esesák za ním chvíli hleděl. Něco se mu na Jakubovi nezdálo.

Jakub se rozhodl o tři dny později. Muži zrovna večeřeli, když pod záminkou vešel do Eichmanovy laboratoře. Otevřel dveře do jeho pokoje a vešel dovnitř. Vše tady bylo v dokonalém, pedantském pořádku. Na židli viselo pouzdro s pistolí. Jakub vzal zbraň, vysunul zásobník a vyndal kulky. Vzápětí jich pět vložil zpět. Tolik bude stačit.

„Je konec,“ řekl hlasitě, když se blížil ke stolu a v napřažené ruce svíral pistolí. Čekal nějakou reakci, jakoukoliv. Ale nikdo se ani nehnul. Dívali se na něj, jako by jim nesl další chod a ne smrt. Možná po všech těch letech, které strávili tady dole, byli natolik šílení, že je představa smrti nevzrušovala. Možná ani nevěděli, co je to strach.

„Jste zvířata,“ zašeptal Jakub.

„Tys nám pomáhal,“ odpověděl Eichman. První kulka mu rozervalu hlavu. Kusy mozku a pořádný příděl krve zkpřopili všechny okolo. Ani jeden z nich se nepohnul. Nacistovo tělo sebou škublo, pak se převrátilo a dopadlo na stůl. Rudá skvrna se začal roztékat.

„Ještě někdo?“ zeptal se Jakub. Najednou kolem sebe cítil zlo. Bylo to stejné, jako když se díval na ta písmena. Něco nechtělo, aby je zabíjel. Musel to dokončit rychle. Zastřelil Gutenberga a Alchymistu. Alchymista sebou škubal ještě dlouho poté, co měl být dávno mrtvý. Jakub dostal strach, že nakonec ožije, postaví se na nohy a vyrazí proti němu. Místo hlavy bude mít jen ohořelý kus kůže. Markaš se na Jakuba díval s lehkým ironickým šklebem na tváři.

„Prokazuješ mi velkou službu,“ řekl tiše. Vypadalo to, jako by děkoval.

„Proč?“ zeptal se Jakub. Byl připraven na jakoukoliv podlost.

„Příliš dlouho jsem tady dole.“

„Teď půjdeš do pekel,“ zaječel Jakub a pozvedl pistolí. Nedokázal ale vystřelit. Musel si mága poslechnout až do úplného konce.

„Nemůže to být horší místo, než je tohle. Ona tě nikdy nenechá odejít.“

„Kdo? Jaká ona?“

Markaš se usmál. Tentokrát to byl smutný úsměv, dokonce i jeho oči zjemněly.

„Uvidíš sám. Teď dělej.“

Jakub to udělal. Naposledy stiskl spoušť. Markaše to zasáhlo silně. Kulka prošla okem a trhla jeho tělem tak, že se převrátilo i s židlí. To byl poslední zvuk. V kobkách panovalo ticho. Jakub si přiložil pistolí ke spánku. Chvilí tak stál, pak zavřel oči a chystal se zmáčknot kohoutek. Místo toho hodil pistolí na zem.

„Sakra,“ zaklel a vyrazil ke dveřím ven. Musel po dlouhé době dýchat čerstvý vzduch.

Zrovna vylézal v hustém kroví, když náhodou něco nahmatl v kapse. Rozhlédl se na všechny strany, ale nikoho neviděl. Musel být opatrný. Hltavě se nadechoval svěžího vzduchu. Byla tady zima, ale po všech těch měsících pod zemí si to vůbec neuvědomoval. Prodral se z kroví a postavil se pod lampu. Pak sáhl do kapsy a vytáhl to, co tam bylo. Nocí se blížil nějaký chodec. Jeho podpatky šustily na zemi, pokryté podzimním listím. Jinak kolem vládł úplný klid. Byla hluboká noc a tohle osamělé místo bylo daleko od nejbližší cesty. Jakub pohlédl na onu věc. Byl

to kus starého zažloutlého papíru. Rozbalil ho a sípavě se nadechl. Na papírku byla slova, která četl kdysi na stěně chodby. Právě na něj dýchl znovu onen děs, ale zároveň pocítil něco, co bylo přímo na povrchu. Bylo to mnohem silnější. Pod těmi znaky byl napsán překlad.

Vrátíš se zpět, poutníku. Tvoje temná strana duše.

Hrůza, která stoupala z těch slov, se nedala vyjádřit. Tajemný starý jazyk v sobě nesl kouzlo odpornosti. Přesto to byla ona odpornost, která ho donutila sehnout se k zemi pro velký klacek. Jakub ho pevně uchopil. Nemohl se vrátit do normálního světa. Musel zpět. Skryl se za stromem a čekal. Chodec – muž – tady byl brzy. Jakub ho udeřil do hlavy. Pak znovu a ještě jednou, než sebou tělo přestalo škubat. Hodil si bezvědomého přes rameno a vkročil znovu do křoví. Podzemní chodba ho volala zpět. Volala svého syna.

Povídky – sci-fi

Jan ZajiCzech: Cena vzduchu

Došel k poklopu a zastavil se. Bojácně se rozhlédl kolem sebe. Vzduch byl přesně deset let na Zemi plný oxidu uhličitého, ale z Davidova pohledu se jevil čistý. Seskočil na dno stoky.

V páchnoucím kanále bylo vlhko. V řídkých odstupech, které časem nabíraly na hustotě, se tu nahromadily kaluže pochybného nazelenalého obsahu.

Uslyšel dunivou ránu, jak se za ním zabouchl poklop.

Sevřel čelist a udělal bolestnou grimasu. Teď už o něm vědí určitě. Nemělo cenu pokoušet se o jakoukoli nenápadnost. Jako na důkaz jeho myšlenek se v ohybu kanálu mihly dva rychlé stíny, jak se přemísťovaly na své pozice.

„Haló?“ zavolal David. Chtěl už to mít za sebou. Celé to byla hloupost. Veliká a neodpustitelná a bylo na nich, jak s ním nyní naloží.

Slyšel, jak cvakly pojistky neviditelných zbraní a najednou si byl jistý, že je brzy uvidí z nebezpečně blízké vzdálenosti.

„Haló!“ zavolal znovu. Začínal si připadat jako idiot – křičí na teroristy jako malé dítě do imaginárního telefonu.

Z ohybu se vynořil nejprve stín, který okamžik setrval na místě, jako by se jeho nositel nemohl rozhodnout, zda se přestat vybavovat s kamarádem, nebo zjistit, kdo si dovolil je otravovat. Pak se rychlým krokem vydal k Davidovi.

„Kdo k čertu ste?“ zeptala se hrubě postava v kukle. David polkl, když spatřil, že v ruce drží e-šoker. Elektrický nástroj nejvyšší brutality, který cílí způsobí bolestivé popáleniny a obvykle zapříčiní i srdeční zástavu.

Tiše se nadechl. „Jsem David Waber, určitě mě znáte z reklam, vlastním-“

„Teď drž hubu,“ přerušil ho ten hrubián. Měřil o dobrých dvacet centimetrů víc než David – a to se považoval se svými sto osmdesáti centimetry za vysokého – a vážil přinejmenším jako mládě slona. Chvilí si Davida prohlížel, jako by určoval, zda je může ohrožit. Brzy si byl jistý že nikoliv: „Co tady chceš?“

„Přišel jsem v obchodní záležitosti za panem Basperovským,“ odpověděl zdvořile, ačkoliv si uvědomoval, že na takové chlápky působí slušnost přesně naopak. Možná si neměl obléknout ani ten formální oblek, napadlo ho.

„Hej, Fernando, pod' ho prohledat,“ houkl za sebe muž. Ani na vteřinu David nezapochoyboval o tom, že kdyby se v tom okamžiku pohnul třeba jen o píď, v mžiku by se svíjel na zemi v elektrickém objetí.

Z ohybu se vynořila další zamaskovaná postava menší a hubenější postavy. Oblečená byla do těsného bomberu a urbanů. Sehnula se a za krytí kolegy-zločince Davida prohledala od pat k hlavě.

„Nic nemá,“ řekl druhý chlápek poněkud zklamaným hlasem a odstoupil o pár kroků.

„Zvaž si, co šéfovi řekneš, protože esli se mu to nebude líbit, buď si jistej, že tě ráno najdou houpat se na lampě,“ zahřimal ten první slovanským přízvukem.

Davidovy oči se rozšířily panikou. Neměl sem chodit. Proč to vůbec dělal? Co ho to jen probůh napadlo?! Za to ty peníze určitě nestály.

Od chvíle, kdy vlezl do stoky, bylo pozdě.

První hlídač se postavil za Davida a bolestivě ho dloubl do zad naznak toho, aby sledoval jeho přítele krácejícího dva kroky před ním. Nedobrovolně se dal do pomalé chůze a snažil se přimět mozek k vyššímu výkonu. Vlastně nebylo nad čím bádát – buď se jeho návrh bude Basperovskému líbit, nebo ho zabijí. Kurz byl asi tak jedna ku jedné.

Prošli spleť velikých i malých kanálů a každý krok opakovala třikrát ozvěna. KLAP, klap, klap. Muž, kterého ten první nazval Fernandem, si nedělal vrásky nad tím, jestli jde David s jeho kumpánem za ním, prostě pokračoval bez zájmu dál. Davida pokládal asi za stejné nebezpečí, jako kapky páchnoucí vody na stropě, kapající v nepravidelných intervalech do loužiček.

Konečně zastavili před poklopem, který byl velice podobný tomu, který Davida zatáhl do těchto problémů. Fernando si klekl na výjimečně suché místo, dvakrát rychle bouchl a přiložil ucho ke studenému kovu. Přestože David neslyšel otázku, Fernando nahlas odpověděl: „Je tu nákej chlap, co si říká Weber a chce mluvit se šéfem.“

„Waber,“ opravil ho David způsobem, jakým opravuje učitel žáka první třídy. „Jmenuji se David Waber.“

Ani jeden z mužů nevypadal, že by mu na tom záleželo – první stál za ním a mířil na něj zbraní, na kterou byl vydán speciální zbrojní průkaz a několikanásobně zvýšené psychologické nároky. Něco Davidovi říkalo, že Jednička nemá ani jednu z těchto věcí.

Dvojka – tedy Fernando – stále držel ucho u poklopu a poslouchal tichému hlasu. Z cizího pohledu by to vypadalo jako náramná legrace a leckdo by se takovému výjevu snad i zasmál, pokud však na situaci nehleděl Davidovými očima.

„Běž,“ sykl Fernando a otevřel těžký poklop.

David překročil „práh“ (prahy se tu nejčastěji překračují pomocí žebříku dlouho odolávajícímu úplně korozi) a dostal se do té části odpadního systému, která snad musela být speciálně zbudovaná právě pro zločinecké gangy. Jinak si David nedovedl vysvětlit, proč místnost – ano, skutečně to byla místnost – má i vlastní větrací šachtu a v odpadním systému by určitě nenalezla opravdového využití. Snad jen jako ubytovna pro krysy, kterých se všude, tedy i tady, hemžilo dost a dost.

Slyšel, jak za ním jeho doprovod sestupuje.

„Jsem David,“ představil se tlustému muži v koženém křesle. Chápete? Kožené křeslo a těžký stůl v místnosti uprostřed kanalizace!

Muž přikývl a tlustými prsty sevřel stejně široký doutník, který posléze zapálil a nasýtil tím vzduch těžkým kouřem. „Omlouvám se za své chlapy, určitě vás strašili tím, že vás pověsím na nejbližší lampu, když se mi vaše vyrušení nebude líbit.“

David se usmál. Alespoň legendární zločinec Basperovski má dost rozumu. „Ano, to mi říkali. Samozřejmě jsem tomu nevěřil.“

„To jsem rád. Sme přece civilizovaný lidi a tak se taky musíme chovat,“ pokračoval Basperovski. „Ujišťuju vás, že špatné návštěvníky přinejhorším střílíme – je to rychlý a prej to nebolí.“

Davidu polila další vlna šoku – nějak podobně si představoval zásah náboje e-šokeru. Basperovski už ale mluvil dál: „Seznamte mne s tím, co jste mi chtěl říci. Ale honem, moc času na hosty tu nemáme.“

David se rychle vzpamatoval. „Uf, dobrá... Jak ale začít, že?“ usmál se křečovitě.

„Co nejrychleji,“ poradil mu boss zločinu. „A co nejstručněji.“

„Tak tedy... jsem majitelem malé továrničky na výrobu součástek oxynů...“

„Nejsou to ty stroje, který vyráběj umělej kyslík?“ zajímal se Basperovski.

„Ano, ano, to je ono,“ souhlasil horlivě David. „Bez nich by na Zemi dávno nic nežilo po všech těch ekologických haváriích.“

Basperovski přikývl. „Žádný lidi – žádný prachy.“

„Tak, tak,“ dal mu za pravdu David a byl rád, že našli společnou řeč. „Jenže životnost jednoho takového oxynu je asi padesát let a cena námi vyráběných součástek není tak veliká, aby jediná várka pokryla veškeré náklady a uživila firmu dalších padesát let, kdy pošleme součástky nové. Jsme jediná tuzemská společnost, která se touto výrobou zabývá, ale živoříme. Jedna americká výrobní přišla s nápadem, že svoje služby zlevní o padesát procent a bude své výrobky nabízet i v zahraničí, čímž pokryje náklady a uživí všechny své zaměstnance daleko snáz. Své produkty se sníženou cenou navrhla i naší vládě – a ta souhlasila.“

Tlustý muž za stolem zasvěceně přikývl. „Chápu vás, ale musíte pochopit, že vraždy státníků jsou tou nejdražší záležitostí...“

„Nechci zabít žádného státníka,“ opravil ho David. „Se státem mám smlouvu na deset let, ve kterých jsem hlavním dodavatelem. Pokud by dohodu porušili, museli by zaplatit moc tučnou sumu – a to se jim nechce. Proto počkají zbývajících několik měsíců a teprve pak přejdou na americké výrobky.“

„Začínám tomu rozumět,“ řekl Basperovski a vypustil kouř z úst. „Budete chtít, aby mí chlapi nějaký ty oxyny rozbili a vy se si stačil naposledy nacpat kapsy.“

„Jste velice chápavý člověk, pane Basperovski,“ řekl David a cítil, jak z něj opadá strach. Možná se odtud přeci jen dostane živý.

„Nápad je to dobrý,“ protáhl, „ale kolik z toho kápne můj organizaci?“ zajímal se.

„Dám vám třicet pět procent z výdělku,“ odpověděl bleskově David a s radostí shledal, že Basperovskému zazářila očka.

Tlustoch se podíval na doutník a pak zpátky na Davida. „Hádám správně, že to bude číslo s víc než šesti nulama?“

David přikývl. „To záleží na tom, kolik těch oxynů poškodíte – a jak. Pochopte, nesmí být hned úplně jasné, proč ty stroje někdo rozbil. Nejlepší bude, když odtamtud zároveň ukradnete jaderné palivo. To pak ostatně můžete použít k dalším vašim plánům.“

Basperovski vstal a s doutníkem v zubech se široce usmál. Nabídl Davidovi ruku. „Myslím, že sme dohodnutý.“

* * *

David poskytl plány Státního oxynového komplexu, zfalšované průkazy inženýrů a rozmístění ostrahy, Basperovski obstaral muže, zbraně a praktickou stránku akce. Oba se měli sejít několik minut před akcí ve starých docích, to prý pro případ, že by měl Basperovski dotaz, na který přišel teprve nedávno.

David tu nervózně postával několik minut před sjednanou schůzkou, když uviděl přijíždět černou dodávku s kouřovými okny. Zvedl ruku na pozdrav a zamířil k autu. Právě se chystal zatukat na černé okénko, ale místo toho se rozletěla vysouvací dvířka a silné, nešetné ruce ho chytili kolem pasu a vtáhli dovnitř.

„Co to má znamenat?“ vykoktal rozčileně a rozhlížel se kolem sebe na svalnaté gorily. Vůz se dal znovu do pohybu. Pak spatřil Basperovského sedícího naproti němu a otázku ještě jednou zopakoval.

„Rozhod sem se, že pro chlapy bude lepší, když pojedete s náma,“ odpověděl klidně.

„Ale to jsme si nedohodili!“ zuřil mladý Waber.

Basperovski se k němu naklonil tak blízko, aby jeho odpověď nemohl slyšet nikdo další. „V tom případě byste se mnou měl brzo souhlasit, protože hádky na můj chlapy nepůsobej zrovna... jak byste to řek vy? Už to mám, pozitivně.“

David neodpověděl. Basperovski si to vyložil jako souhlas a narovnal se.

„Určitě se už těšíte, pane Waber,“ řekl šéf podsvětí schválně nahlas a tónem, jenž vymazával předchozí neshody. „Čeká vás spousta peněz. Být já na vašem místě, taky bych se nemoh dočkat a přidal bych se.“

Když David znovu nic neřekl, dodal trochu tvrději. „Že, pane Waber?“

„Ano,“ šeptl potichu a vykukl z okna, jako by ho cesta kdovíjak zajímala.

Basperovski se zatvářil spokojeně a dále Davida nevyrušoval.

* * *

Na dálnici se k jejich dodávce přidaly tři další. Už se stmívalo, v takovou dobu je na silnicích nejméně aut. Dodávky sjely z rychlostní komunikace a dlouho pokračovaly bez změny směru. David věděl, že už jsou hodně blízko a cítil silící nervozitu. Nevěřil tak úplně v hladkost akce a počítal s komplikacemi. Měl docela jasnou představu o tom, co by se stalo s jeho podnikem, jestliže by ho ve Státní oxynové budově zabili, anebo ještě hůř, chytili.

Z Basperovského strany to byl velice výhodný obchod: čekaly na něj peníze a drahocenné gramy plutonia. I kdyby ho v oxynovém komplexu zajali nebo zabili, neměl nikoho, kdo by ho oplakával – což naopak Davidovi způsobovalo slabost v kolenou. Doma na něj čekala žena a v jejím břiše zatím nenarozená dcerka. Možná, že o tento hlavní důvod, pro který se rozhodl bojovat s nespravedlivostí podnikání, nakonec přijde.

Dodávky zastavily u lesíka a Basperovski hodil Davidovi lyžařskou kuklu s proříznutými otvory na oči a ústa. David si vzpomněl, že si jako malý hrál na lupiče a stejné masky se doma pokoušel vystřihávat. Nikdy mu však z jeho díla nevzešlo něco tak čistě vytvořeného.

„Ven!“ zavelel Basperovski a pomohl jednomu z opozdílů těžkou botou namířenou do míst, odkud většina věcí vychází.

Noc byla chladná. Tak chladná, že se David ve své sportovní tmavé mikině roztřásl a pozoroval páru stoupající mu od úst. S nelibostí shledal, že ani jeden z kompliců nesdílí jeho problém.

„Všechno je doufám jasný: Zubr tady na místě bude hlídat rádiové vlny pro případ, že by nás prokoukli. Hned jak uslyší náznak nedůvěry, varuje nás. Harry a Smrtka zaujmou pozice a namířej to sniperovkama na věže – to abychom měli volnou cestu pro případnej ústup.“

V dálce se na silnici mihla světlá rychle se přibližujícího vozu. Zločinecká banda se schovala do roští a pomohla tam i třem dodávkám, které je přivezly.

„V pořádku, ten je od nás,“ řekl Basperovski a vstal, aby se vydal naproti jezdci v minibusu. Ten právě zastavil a vylezl ven.

„Podťe sem, chlapi!“ zavolal na ně za chvíli boss.

Patnáct teroristů se shluklo kolem vozidla a Basperovski jim podával zbraně. Zubr jako jediný dostal poloautomatickou ruční pistoli a rádiový odposlech, ostatní v rukou chladily silnější kalibry od kalašnikovů, přes M4A1, po malé em-pé-pětky. Harry a Smrtka naprázdno zamířili na stromy, aby nastavili optiky svým ostřelovačkám. Pak přišla řada na vysílačky, lana a háky, nože, granáty a trhaviny C4.

„Co říkáte na moje zboží?“ zeptal se Basperovski během ládování pumpovací brokovnice nábojnicemi.

David, nešikovně držící uzi a pět zásobníků, uznale kývl hlavou. „Zbraň sama o sobě není nebezpečná. Uvidíme, jak si povedou vaši muži.“

Basperovski se jen usmál. „Harry, Smrtka a Zubr na místa!“ zakřičel. „Ostatní do minibusu, zbraně a munici schovat pod podlahu. Přehodte přes sebe ty bílý pláště, co máte každej na svym sedadle. Jo a taky si nezapomeňte připíchnout průkazy inženýrů. A přestaňte se tvářit jako imbecilové!“

Když splnili Basperovského příkazy, minibus se rozjel po prašné cestě dál. Les brzy zmizel a na jeho místě vyrostla první strážní věž Státní oxynové budovy. Za pár minut vozidlo zastavilo před masivní závorou.

K okénku jejich vozu líně došel voják a posvítil na ně baterkou upnutou na hrozivě vyhlížející zbraní. „Máte nějaké potvrzení?“ zeptal se.

David, sedící na sedadle vedle řidiče, vytáhl z kapsy pláště zfalšovanou listinu s podpisem smyšleného politika.

Voják se na něj skrze list papíru podíval a změřil si ho pohledem. „Nehlásili nám žádnou poruchu oxynů.“

„V to také doufám, pane,“ usmál se škrobeně David a nevěřil by, jak věrohodně napodobil většinu zdejších inženýrů. „Jde o běžnou kontrolu.“

Voják přikývl a vrátil mu list. Obrátil se ke kolegovi a kývl podruhé, aby je pustil dál. Závoru se zvedla a minibus vnikl do komplexu. „Podle mapky teď máme jet pořád rovně až na parkoviště pro zaměstnance,“ radil řidiči David a ve zpětném zrcátku pozoroval, že si teroristé schovávají zbraně pod pláště. Při nejbližší příležitosti udělal to samé.

Minibus zastavil a vyklopil posádku.

„Vedte nás, pane Waber,“ vyzval Davida Basperovski.

„Teď obejdeme tuhle budovu,“ rozvzpomínal se. „To je myslím skladiště. Potom by to už mělo být snadné; projdeme kolem ubikací vojáků a přímo před námi by měla být největší budova ze všech – to je centrála oxynů.“

Nenápadně prošli okolo ubikací a ocitli se před oxynovou budovou. Ze země tu vystupovaly veliké čtvercové sloupy o hraně asi osmi metrů. „To jsou kyslíkové větráky,“ vysvětlil David. „Takhle se dostává kyslík do ovzduší.“

„Vzduch mi tady nepřipadá vo nic čerstvější,“ podotkl Basperovski.

„Tak je to také správně,“ odpověděl David. „Ze všech osmi větráků pracuje večer jen jeden a ten vhání vysokým tlakem kyslík vysoko nad zem. Tam se potom rozkládá tak, aby pokryl co největší plochu.“

„Nezdržujte nás podrobnostma,“ zamručel Basperovski. „Radši se soustředte na otevření dveří.“

David se zastavil a z náprsní kapsy vytáhl kradenou kartu. Nechtěl pomyslet na to, co čeká inženýra, kterému ji jím najatý kapsář zcizil. Na druhou stranu to bylo rozhodně lepší než bankrot, ujistil se vzápětí.

Přiložil kartu ke čtečce a nepřekvapilo jej, když byla přijata. Dveře se zasunuly a falešní inženýři vstoupili.

Ve vzduchu byly cítit jemné vibrace a ozón, které David ostatním vysvětlil činností oxynů. Za odměnu si vysloužil Basperovského netrpělivé mlasknutí.

Podle mapy uložené v Davidově paměti snadno našli výtah a z prvního nedůležitého patra sjeli do srdce budovy. Vibrace ve vzduchu byly již více než patrné a chuť ozónu se dala krájet. Také dunění masivních oxynových generátorů přikládalo atmosféře na dramatičnosti.

Basperovski se rozhlédl kolem sebe a s radostí shledal, že nebudou při práci nikým rušeni. Podzemní hala mohla měřit dobrých padesát metrů na šířku a dvakrát tolik na délku. David nikdy přesně nevěděl, kolik oxynů tu pracuje, protože jejich parametry byly tajné. Na světě vlastně ani neexistovala žádná firma, která by se jejich sestavováním zabývala, princip i rozložení jím vyrobených součástek bylo tajné.

Během počítání strojů ho napadlo, proč vlastně vláda dělá kolem oxynů takové tajemno. Když napočítal třicet pět oxynů, přišel na to, že postup, kterým se vyrábí kyslík, nemusí být zrovna dvakrát bezpečný – a to i s těmi málo fakty, které vlády zemí vyrábějících kyslík zveřejnily. Už samotné plutonium v nesprávných rukou by mohlo znamenat dlouhodobé vydírání.

Přestal se věnovat nic nepřinášejícímu přemýšlení a pozoroval demontáž jednoho z oxynů. Basperovski, který se zabýval tím samým, si ho všiml a zavolal k sobě. „Budeš nám muset říct, jak je to plutonium jištěný, kde ho hledat a jestli je vůbec při těchto podmínkách bezpečný ho brát.“

„Určitě to bezpečné bude,“ odpověděl David. „Moc dobře vím, kolik stojí materiály pro výrobu plutoniových nádob. S malým ozářením je třeba počítat, nemělo by však být extrémně nezdravé.“

Basperovski přikývl a vydal se k dvoučlenné hlídce u výtahu, zatímco David radil jednomu z technicky založenějších teroristů, v jakých místech oxynu by mělo být plutonium ukryté. Samozřejmě to s jistotou nevěděl, ale dal si dohromady velikost a nosnost jednotlivých součástek a dokázal přibližně určit jejich rozestavení.

Velký šéf domluvil s hlídkou a vydal se na průzkum celé oxynové haly. Se zájmem, který Davidovi připadal legrační, pozoroval soustavu trubek odvádějící hotový prvek do obrovských větráků čnících ze země před budovou. Pak se mu ztratil z dohledu a David se raději věnoval rozdělování oxynu než jeho grotesknímu příklonu k technice.

„Nic tam není,“ řekl muž, který prováděl demontáž oxynu.

David se našťavaně opřel o hranu stroje a nahlédl dovnitř. Nádobu z kvalitní oceli, celá obalená dalšími látkami zabraňujícími přímému ozáření, byla naplněná vodou. „To není možné,“ zamumlal si pro sebe. „Nedokážu si představit, v čem jiném by to plutonium mělo být. Žádná další součástka nemá potřebný tvar ani jakost, aby mohla vydržet plutoniové podmínky.“

„Máme to zkusit rozdělat někde jinde?“ zajímal se jiný terorista.

David přikývl. „Určitě. Je možné, že vláda používá nějaké vlastní nádoby.“ a v duchu o tom zapochyboval. Proč by někdo plýtl tak drahými nádobami na obyčejnou vodu?

Z úvah ho vyrušila vysílačka: „Wabere, něco sem našel.“

„Basperovski? Kde jste?“

„Děte podél levý stěny a asi po padesáti metrech uvidíte nenápadný dveře. Za nima je schodiště do dalšího patra.“

„Už jdu,“ odpověděl David a vydal se řečeným směrem. Na levé straně skutečně našel malá dvířka na první pohled působící jako úložný prostor na úklidové nástroje. Po jejich otevření se ale před Davidem nezjevila košťata a lopatky, nýbrž široké schodiště směřující dolů k napůl proskleným automatickým dveřím.

Sešel dolů a pozoroval Basperovského, jak ohromeně stojí před obrovským strojem, zabírajícím polovinu celé místnosti, jež byla parametry věrnou kopií té o několik metrů nad nimi.

„Máte ponětí, na co to může být?“ zeptal se tiše, jako by hlasitým hovorem mohl narušit rovnováhu.

„Ne,“ odpověděl David. „Ale nejspíš to není zapnuté.“ a dal se do podrobného průzkumu. Nejdříve zkontroloval, kam vedou masivní trubky určené pro odvod neznámého produktu – ústily přesně tam, kam vyrobený kyslík – do obrovských větráků venku.

„Rozděláme to?“ zeptal se nadšeně Basperovski.

David přikývl. „Neznám jiný způsob, jak určit, k čemu to slouží.“ Svorně vytasili šroubováky univerzálních velikostí a odstranili masku stroje. Byla tak těžká, že si na její přesun museli přivolat tři další muže. Když svrchní část ležela o pár metrů dál a odhalily se útroby mašiny, přistoupil David blíž a přemýšlivě vše zkontroloval. Pak, s nenadálým pochopením, se vyděšeně podíval na Basperovského.

„Co jste zjistil?“ zeptal se šéf teroristů honem, aby mu snad něco neuniklo.

„Tahle věc může mít jen málo úloh, z nichž pouze jedna dává úplný smysl.“

„Povídejte,“ pobídl ho šéf.

„Budu muset začít historií oxynů,“ varoval ho David, ale boss udělal neurčité gesto, které mělo nejspíš znamenat, aby vše objasnil pokud možno co nejstručněji a nevynechal při tom nic důležitého. „Součástky na výrobu oxynů se začaly vyrábět v druhé polovině jednadvacátého století kvůli státní zakázce, která slibovala rychlý zisk a dlouhodobou spolupráci. Teprve později, kdy vládní inženýři sestrojili oxyny – do té doby se nevědělo, nač vlastně státní zakázka byla – vyšlo najevo, že kvůli veliké spotřebě dřeva v pralesích v rovníkových oblastech dochází k rychlému úbytku kyslíku, s nímž si příroda neporadí sama. Proč jsou plánky a principy práce oxynů tajné, zdůvodnily „vlády kyslíkových zemí“ tím, že při procesu výroby kyslíku vzniká nebezpečná, rychle se šířící karcinogenní látka, nebezpečnější než samotné plutonium, které je v těchto procesech potřeba.“

„To všechno vim, nemyslel jste si doufam, že sem nechodil do školy, že ne?“ přerušil ho dotčeně Basperovski v inženýrském plášti.

„Ano, ano,“ navázal David. „Jenže tam nahoře jsem žádné plutonium nenašel a pokud se nemýlím, pak je smyšlená i ta karcinogenní látka.“

Basperovski se zatvářil skepticky. „Proč by ale lhali o výrobě kyslíku? Namísto lží mohli mlčet úplně.“

„To máte pravdu,“ souhlasil. „Pokud však není pro dosavadní systém důležité, aby byla výroba kyslíku utajenou záležitostí. Navíc do poslední chvíle označovanou za krajně nebezpečnou.“

„K čemu by jim to ale bylo? Daleko výhodnější se mi zdá, kdyby se postup týhle výroby dostal do povědomí co nejvíce lidí, kerý by mohli případně postup zlevnit nebo udělat míň nebezpečným.“

„Vy to nechápete,“ zakroutil David hlavou. „Výroba kyslíku není nebezpečná, osobně si troufám tvrdit, že samotný stav ovzduší není vůbec kritický.“

„Zešlel jste, Wabere. Kdo z politiků by měl zájem klamat veřejnost nesmyslně vohledně ovzduší? Navíc si vzpomeňte, že vobсах oxidu uhličitýho byl změřenej, a doteď je, několika tisícovkama nezávislejš vědců na celým podělaným světě. Chcete mi namlouvat, že je všechny vláda podplatila jenom proto, aby nahnala lidem strach?“

„Ne. K tomuhle vysvětlení nám poslouží tento stroj,“ a hladce přešel po povrchu odhaleného monumentu. „To on vyrobil děsivé množství oxidu uhličitýho, kterým se potom vlády oháněly jako argumentem. Pak stačilo vyhlásit veřejnou, bohatě pokrytou zakázku, aby vzbudili v lidech zájem a, když bylo vše připraveno a ovzduší se citelně změnilo, dovolili vědcům, aby ohlásili, jak je to se stavem ovzduší, které úmyslně poškodili. Zároveň přišli s řešením, jehož utajení hájili tím, že nepokládali za vhodné vzbuzovat předčasně paniku. Pravý účel však tkvěl v tom, že potřebovali čas pro výrobu takového množství oxidu.“

„Pořad ste mi nevodpověděl, proč by to někdo dělal? Pro zábavu? Pro pocit důležitosti?“

„Nic z toho, pane Basperovski,“ odpověděl vítězně. „Pro moc.“

„Pro moc?“ zopakoval šéf natvrde.

„Samozřejmě,“ přisvědčil David. „Je to úplně prosté, stačí si dát několik faktorů dohromady. Kdybych tu měl nějaký graf, který by má slova mohl dokázat, věděli byste ihned, která bije. Určitě si ale pamatujete na dobu před

několika lety – počet organizací, které se bouřily proti systému, rostl. Situace začínala být neúnosná, šeptalo se dokonce o revoluci.“

„Moc dobře si tu dobu pamatuju,“ usmál se. „Byly to zlatý časy teroru.“

„No právě! A tomu musela vláda zabránit. Tím, že stvořila neúnosný stav ovzduší a vzápětí „přišla“ na řešení, které odklonilo pohromu, na sebe nejenže vlastnoručně nanasla synonymum pro spasitele, ale stala se i nepřímým diktátorem.“

„Už vás chápu až příliš dobře,“ přidal se zasvěceně Basperovski. „Pokud by skutečně nastala revoluce, vláda by nás vydírala zničením voxynů. A nikdo jinej nezná ani použití ani způsob sestrojení. Pak by nebyl nikdo, kdo by riskoval sebevraždu.“

„Naše vysněná demokracie se, stejně jako všechny ostatní způsoby vlády, zvrhla v něco, co nikdo nechtěl.“

Basperovski na anti-oxyn přiložil trojitou várku výbušniny. Na rameni ucítil zaklepání a vzhledl k Davidovi: „Nechtěl jsem vám to říkat do poslední chvíle, ale myslím, že tady už jsme skončili. Něco vám povím, ale nesmíte se tam hned dívat.“

Basperovského čelo zvarhánkovatělo nepochopením.

„V každém rohu, tady i o patro výš, je skrytá malá kamera, která sleduje každý náš krok. Vědí o nás od první chvíle, kdy jsme sem vstoupili.“

„Proč jste mi to, krucinále, neřek dřív?!“ rozkřičel se Basperovski a málem se instinktivně rozhlédl řečeným směrem.

„Nic by se tím nezměnilo. Přes bránu bychom se nedostali.“

„Co tím chcete říct? Že tady všichni pochcípáme během rituální sebevraždy, při kerý vodpálíme všechny céčtyřky?“

„Původně jsem to tak zamýšlel, byla by to alespoň rychlá a bezbolestná smrt. Teď ale, když jsme zjistili tolik důležitých věcí, je nutné přežít a říct všem lidem tam venku pravdu.“

„Počítám, že na nás čeká dost vojáků na to, aby nás všechny pozabijeli třikrát,“ poukázal Basperovski.

„V našich rukou je ale jejich moment překvapení,“ minil David. „Stačí chytrá past a z jejich přesily tu bude vyrovnaná partie.“

„Poslouchám,“ vybídl ho šéf.

* * *

Poručík Mathew Railey nařídil většině svých mužů vytvořit kolem výtahu neprodyšný kruh, kterým nemohla proniknout ani myš. Podle zpráv z centrály, která s pomocí skrytých kamer pozorovala narušitele okatě kladoucí výbušniny na oxyny, o nich teroristé nevěděli. Dokázal si představit, jaká mimika se jejich tváří zmocní ve chvíli, kdy budou hledět do ústí jejich zbraní.

Podle zpráv z centrály do výtahu vlezli úplně všichni. Výtah se dal do pohybu a Railey nabil zbraň. Rozhodl se, že ať teroristé udělají cokoliv, třeba i kleknou na kolena a začnou plakat a prosit o život, vychutná si každický výstřel směřující mezi oči.

Výtah už byl blízko a potom se zastavil. Skrze železné dveře nebylo možno vidět ani dovnitř, ani ven, což Raileymu vyhovovalo.

Dveře se otevřely a předposledním pohledem, jenž mu byl dopřán, byla nevysoká pyramida složená z neidentifikovatelných balíčků se stejně neznámým obsahem a malým červeným světélkem, které se najednou jasně rozzářilo. Pyramida ležela uprostřed podlahy výtahu před otevřenými bezpečnostními dvířky, kterými teroristé unikli výbuchu do šachty. Tou poslední věcí byla střešina pevně zarytá v místech jeho hlavy, kterými měly proniknout kulky věnované teroristům. Smrt však přišla tak rychle, že si kus výtahu ve své lebce ani neuvědomil.

„Pozor!“ ozvalo se z rozmlácené vysílačky ležící vedle mrtvého poručíka, z níž vypadával mikrofon jako čertík z krabičky. „Utekli z výtahu a jsou v šachtě, stáhněte se! Poručíku? Poručíku, co to bylo za ránu!“

* * *

„Počítám, že teď už můžeme nahoru,“ usmál se Basperovski.

„Co nejrychleji, pokud možno,“ souhlasil David a zběžným přejetím dlaní po náprsní kapse pláště zkontroloval narychlo načrtnutý plán oxynu.

Počkali ještě malou chvíli, během níž do jejich patra padaly opoždělé součásti výtahu a nakonec se z šachty vyvalilo mračno prachu. Pak z řady vystoupil jeden z mužů, kteří už si svlékli bílé pláště a dali prostor svému typickému pracovnímu oděvu s kuklou, nabil svou zbraň připomínající ruční granátomet železným hákem s lanem na

konci a vystřelil směrem, ve kterém přes prachovou clonu tušil strop výtahové šachty. Ještě jednou vyzkoušel pevnost uchycení tím, že se na laně zhoupal a pak přikývl na své kolegy, aby se dali do šplhání.

Dostat se nahoru stálo hodně sil. Obloustlý Basperovski, který než aby sám šplhal, využíval sil těch, kteří vylezli a táhli jej kousek po kousku k cíli, vyhlížel ze všech nejsvěžěji. Nad každým ve vzduchu visela hrozba zbývajících několika členů ochranky, skrývajících se po rozložitém komplexu.

Když se dostal nahoru poslední terorista, využili krytí prachu pro rychlý přesun ven. Každá zbraň dávno opustila pouzdro nebo úkryt pod oblečením a leskla se v třpytu umělého osvětlení v rukou každého z mužů. I David si pochválil svou uzi, která mu dodávala klamné zdání relativního bezpečí. Ještě stačil zkontrolovat nehybné postavy ležící na okrajích strážních věží, což byla perfektní práce Harryho a Smrtky, než začalo to, co muselo přijít.

Stalo se to v místě, kde je volný výhled do všech hlavních stran komplexu. Tedy na jakési pomyslné křižovatce. První řada mužů, kteří utíkali k parkovišti, padla celá k zemi a široké krvavé skvrny na jejich černých oblecích byly jediným důkazem toho, že se tudy prohnalo stádo olova.

Druhá řada, včetně Davida, padla zmateně k zemi a snažila se zjistit, odkud střelba přichází, zatímco řada třetí, která přes ně neviděla na osud kamarádů, padla také skoro celá.

David si všiml záblesků od rohu budovy, která byla na mapce nazvána administračním centrem, a vyprázdnil do těch míst celý svůj zásobník, aniž by se snažil přijít na to, zda vůbec něco strefil. Ostatní se k němu v leže přidali a brzy přešli do přikrčeného úprku k nedávnému cíli.

Vpadli do minibusu a prostříleli všechna okna, která se dala využít jako střílny. Řidič dupl na plyn až kola hlasitě zapískala a vyhnal vůz do vysokých otáček. Teprve potom vyrazil směrem k bráně, která byla prostá živých těl – další výsledek tiché práce Harryho a Smrtky.

Pravý bok minibusu označoval samopal špatně se kryjícího samotáře, který doufal, že jedinou dávkou všechny zbýající teroristy vyvraždí. Odpověď pěti zbraní ho vzápětí přesvědčila o mýlce.

Minibus se prohnal komplexem a poradil si i se závorou, která nebyla tak pevná, jak se na první pohled zdálo. Značně poškozený minibus zastavil, aby nabral Harryho a Smrtku, kteří mlčky zakroutili hlavou nad otázkou, kde je Zubr. „Museli ho zabít chvíli po tom, co jsme se rozdělili. Udělali to hodně tiše. Mrtvého sme ho tady se Smrtkou našli až před chvílí.“

„Doprdele,“ zasténal Basperovski. „Zubr byl dobrý chlap. Nezasloužil si podříznout.“

„Tak tohle bude na rozloučenou, šéfe,“ řekla postava ve sportovní mikině a sňala si z hlavy kuklu. Byl to David a v ruce držel detonátor, který uviděl u jednoho z mrtvých teroristů utíkajících v první linii, a došel k závěru, že jemu už k ničemu nebude.

Centrální komplex oxynů se proměnil v bouři zbytků většiny budov a řádícího ohně, zatímco zbývajících šest postav přestoupilo z prostříleného minibusu do tří dodávek. Jeden z mužů pokropil nepotřebný vůz benzinem a když naběhl motor jeho nového dopravního prostředku, nechal na hořlavinu volně dopadnout sirku.

* * *

O několik měsíců později...

„Pane poslanče, jak se vyjádříte k projevu nejsilnější opoziční strany, která tvrdí, že má pravdivé prohlášení o mezinárodním spiknutí, do něhož je údajně zapletena i vaše vládnoucí strana?“

Politik se na novinářku bezstarostně otočil. „Pan Waber a jeho snůška předvolebních lží mne ani v nejmenším nerozrušuje.“

„Víte to určitě, pane?“ zeptal muž za ním a když se poslanec otočil, spatřil svého nejsilnějšího protivníka. „V tom případě vám určitě nebude vadit, když na tu snůšku lží, kterou dnes hodlám všem přednést, pozvu tisk, že?“

Z poslance vyzařovala sebejistota. Buď byl tak hloupý, že si nedokázal dát dohromady mezinárodní spiknutí a výrobu kyslíku, nebo dovedl velice schopně potlačit negativní výrazy.

Poslanecká sněmovna se zakrátko naplnila desítkami novinářů, pro které nebyli židličky – a tak zaimprovizovali a buď stáli s mikrofóny namířenými co nejlíže Waberovi, nebo se posadili a zapisovali si to nejdůležitější.

„Jsem rád, že jste všichni přišli,“ začal Waber. „Já a můj kolega Bas Peros máme velice závažné, a podotýkám pravdivé, prohlášení ohledně politického spiknutí takzvaných kyslíkových zemí.“

Politik, který tak sebejistě označoval Wabera za lháře, ztratil barvu v obličeji, když bývalý terorista Basperovski, s drobnými kosmetickými úpravami moderní plastické chirurgie a novým jménem, začal hovořit o skutečné úloze oxynů a jejich využití. Stejně tak, s Waberovými nepatrnými doplňky, vysvětlil hloubku mezinárodního spiknutí a účel stroje na výrobu oxidu uhličitého. A ve chvíli, kdy se politik slabě usmál a začal vyhrožovat zastavením dodávky kyslíku, čímž zároveň dokázal pravdivost Basperovského projevu, zachoval Waber

klidnou tvář a z kapsy vytáhl papír na četných místech poznamenaný krvavými stopami mužů, kteří padli v oxynovém komplexu.

Franz: Seržant!

Nad roztřepenými vrcholky nedalekých hor zapadala slunce. Namodralá záře jednoho se mísila s jasně červeným světlem druhého a vytvářela tak téměř kýčovitý pouťový efekt laciné iluze. Winston Kaminski, poddůstojník druhé třídy, seděl ve strážním výklenku kasárenských ubikací a rýpal se čímsi neidentifikovatelným v zubech. Houpal se na židli a chvílemi se zdálo, že si dokonce zpívá. Nebo lépe, že se pokouší o zpěv. Ostatně to v posledních dnech nebylo nic neobvyklého, polovina mužstva trčela na základně již déle než tři týdny a jedinou zábavou bylo drbání se v zadku.

„Kaminski!“

„Pane?...“ odfrkl oslovený mariňák a s předstíraným nezájmem se postavil do pózy, jež byla v jeho představách nejbližší pozoru.

Nově příchozí, který se jako duch zjevil přímo před ním (Kaminski v duchu uvažoval, jak to ti lampasáci vždycky dokáží), převalil labužnický nekvalitní doutník z koutku do koutku a zadíval se přímo do seržantových očí. Ten opětovně pohled se zájmem a výrazem míchačky na beton.

Kaminski si výmluvně odplivl a opakoval: „Pane?...“

Skrze clonu čpícího dýmu k němu dolehlo: „Kaminski, jak dlouho už sloužíte tady, na Septera Prima?“

„Tři roky, čtyři měsíce a dvanáct dní! Hmm, pane...“

Důstojník se zamyšleně podíval seržantovi do nicneříkající tváře a pak pohledem sklouzl zpět k deskám ve svých rukách.

„Mmm-mm, a víte, že jste tím pádem služebně nejstarší poddůstojník na základně?“

„Se vši úctou, hmm, pane... Co desátník Graves, pane?...“

„Graves byl včera na vlastní žádost převelen, Kaminski. Prý se tu nudil.“ Skoro se uchechtl oficír a prýmky na jeho bojovém obleku se laškovně zablyskly slábnoucími zářemi západu sluncí.

Kaminski se sám pro sebe zamračil. Rozmluva se šarží, ke všemu ještě během hlídky, nikdy nevěstila nic dobrého.

„Víte co, Kaminski? Dejte se trochu do pucu a přijďte za mnou do DuKlu, ano?“

„Zkaz, pane. S prominutím, pane, do DuKlu?“ Kaminského oči byly jedním zosobněným otazníkem.

„Ah, jistě, promiňte. Když říkám do DuKlu, myslím tím samozřejmě Důstojnického Klubu. Pošlu někoho, aby vás tu vystřídal.“

Tím debata skončila. Důstojník se ukázkově otočil na podpatku a rázoval si to směrem k velicímu centru.

„Checht, do DuKlu...“ odfrkl si hlídkující seržant. Pochyboval, že tu vůbec něco jako důstojnický klub je. Byl si setsakramentsky jistý, že tahle nová frčka tu víc jak měsíc nevydrží.

Na ubikaci ze sebe shodil mundúr, který se skřípotem opřel o zeď. Po pravdě se do sprchy ani moc netěšil, protože teplá voda tu obvykle tekla pouze na Vánoce, ale měl se hodit do pucu, takže mu nic jiného nezbyvalo. Prameny deroucí se z děr ve stropu předčily jeho očekávání, protože v nich místy bylo možno objevit stopy alespoň po vlažné vodě. To ovšem nebyl důvod, proč by musel ráchat své tělo bůhvíjak dlouho. Na holení rezignoval úplně, na pokoji momentálně neměl nástroj, kterým by husté strniště dostal z tváře, pomineme-li tedy plamenomet. Po krátkém zaváhání se navlékl do svého bojového obleku a vykročil k velicímu centru, kde po chvíli bloudění skutečně našel DuKl.

„Ah, Kaminski, tady jste. No, posadte se, prosím.“ Hlas zněl medově a vtíral se do mozku na pomezí lobotomie.

„Pane...“

„Co kdybychom vynechali zbytečné formality, seržante?“

„Pane?...“ nakrčil Kaminski obočí.

Stěna před nimi problikla a o malou chvíli později se obraz zaostřil. Kaminski mžoural jako krtek, ale po menších obtížích konečně rozeznal obrysy nějaké budovy uprostřed hluboké soutěsky.

„Víte co to je, seržante?“

„Předpokládám, že mi to právě teď řeknete, pane...“

„Ah, ano, jistě, není nad vlastní iniciativu, že?“ ušklíbl se důstojník s medovým hlasem a pokračoval.

„To, co právě teď vidíte, jsou nejnovější snímky z průzkumného letu z odvrácené strany planety. Jedná se o budovu prokazatelně lidského původu, ovšem výsledky všech pokusů o kontakt se rovnají nule. Může jít o bývalou těžební stanici, základnu pašeráků nebo co já vím, jenže to tu nemá co pohledávat!“ na chvíli se odmlčel a prsty si zajel do vousů.

„A vy, jako rychle chápající voják jistě tušíte, co bude následovat, nemám pravdu?“

Kaminski jen zachmuřeně přikývl, tenhle typ misí znal až příliš dobře.

„Pé pé zet em...“ zabručel spíše pro sebe.

„Správně, pé pé zet em, čili proniknout, prozkoumat, zničit a mazat domů. Vy, jakožto nejdéle působící muž a zároveň poddůstojník, si vezmete vše na starost. Víím, že to není zrovna obvyklá praxe, ale důstojníkem pro tuto misi bude poručík Resnock a ten je ještě ulepený inkoustem z akademie, jestli víte co tím chci říct.“

„Jistě, pane... Chápu.“

Kaminski věděl dobře, co znamená sloužit pod zelenáčem. Zažil to již několikrát a byl vždycky rád, když to nový velitel koupil co nejdřív. Ale nyní by dal přednost ostřílenému veteránovi a teplému křeslíku někde na ubikaci, protože historky o druhé straně planety znal každý. Samozřejmě, čím déle mezi vojáky takovéhle fámy kolovaly, tím více balastu se na ně nalepilo, ale stejně na nich smítko pravdy být muselo. Seděl nad rozpisem už dobrou půlhodinu a téměř nikam nepokročil. Pé pé zet em. Pé pé zet em. Strčil si do úst párátka a nervózně sežvýkal jeho špičku. Pé pé zet em. Na tablet před sebou napsal šest jmen, která vzápětí smazal a nahradil novými. Tahle zábava mu vydržela do pozdních nočních hodin.

Probudil ho slabý zvuk vycházející z chodby. Promnul si oči a vstal. Zdálo se, že celá ubikace je na nohou a pak mu to teprve došlo, do uší se mu zařizl poplašný tón sirén a od této chvíle se jeho konání stalo čistě naučeným postupem. Ze stěny vytrhl plamenomet, připevnil si nádržky s plynem za nárameníky a singulární trubičky doklapl přes dvojité jištění do hlavní. Upevnil popruhy a zaklapl obličejový štít. Vyběhl ven a zapojil se do zástupu vybíhajících vojáků. Přerušovaná červená alarmu se odrážela od postupujících postav v bojových oblecích. Tohle byl ten správný život pro vojáka. Útok a obrana, plnění rozkazů a zabíjení. A ne žádný průzkum a přemýšlení. Kaminski se nevesele usmál, tedy ne že by to pod jeho světelným filtrem bylo vidět, ale usmál. Poté vycvakl pojistku zbraně, zažehnul podramení lampy a vyběhl před budovu.

Nad vrcholky hor se počal rodit nový den, přesto však vzduch mrazil a opájel se vládou noci. Základna se topila ve stínech. Vyztuženými zdmi budov otrásal jeden plazmový výbuch za druhým, všude se ozýval zmatený jekot vojáků, ale i drsné rozkazy seržantů. Kaminski lačně nasál pach boje. Zmateně pobíhající postavy svými rozsvícenými reflektory dodávaly scéně zvláštní punc originality. Ostřílený seržant natáhl ruku, v níž mu přistál vystrašený mariňák.

„Co se tady, u všech ďasů, děje, vojíne?!“ Je zvláštní, jak seržnati v nepřítomnosti nadřízených dokáží dát i do fráze dobrý den sadu rezavých žiletek.

„Ú-útok, p-pane.“

„Vážně?! By mě bez vás nenapadlo... Chci vědět kde a jakou silou!“ Teprve nyní si Kaminski všiml, že nebohému mariňákovi vytéká zpoza odchlíplého nárameníku stružka pomalu zasychající krve. Dodal proto o něco jemněji: „Synku.“

„V-východní svah, p-pane. V-vnější perimetr... Je jich s-strašně moc, to nemůžeme v životě odrazit!“

„Blbost synku,“ ale to už Kaminski vyřázel popsaným směrem za řevu: „Hejbněte těma svejma prdelema, vy bando smrkáčů! Všichni za mnou! Přece si tu srandu fakticky nechcete nechat ujít!“

Během okamžiku měl v patách slušný oddíl mariňáků, za což mohl poděkovat svým náborovým schopnostem jen ze zanedbatelné části, většina se k němu přidala prostě proto, že jiný rozkaz nikdo nevydal. A voják bez rozkazu se cítí zbytečně a zmateně asi jako automat na kondomy uprostřed Vatikánského náměstí.

Bunkr čtyři zasypávala neutuchávající salva bleděmodré energie. Země se otřásala výbuchy glycerinových zásobníků a vzduch se znatelně oteplil. „Ty kurvy nás tady usmažej, voni nás tady vopravdu usmažej!“ křičel hystericky voják v žlutém obleku a držel si v panické hrůze hlavu mezi koleny.

„To je kravina, Webere, ááááá, nažer se, ty hajzle,“ skoro se smál mariňák vedle a s viditelným potěšením kropil prostor před sebou úzkou střílnou pomocí vysokootáčkového děla. „Hahá. A máš to svině, chceš ještě?! Tak na, jóóó. To je vono, chcípni ty zmrde!“

„Voni nás tady fakticky usmažej...“

Dělo zmlklo, najednou byl bunkr nepřírozně tichý, prostor v něm se jako by zmenšil a působil tísnivě.

„Webere, ty posero, seber se trochu!“ Hysterickému mariňákovi přistála v otevřené helmě kamarádova dlaň tak vehementně, že namísto očekávaného plesk bylo téměř slyšet křupnutí. „Slyšíš, chlape, nakopem jim ty jejich mystický prdele tak, že se tu víckrát neukážou!“

Weber se pomalu narovnal a sevřel svojí pušku s odhodlaným výrazem, ale třes v rukou nepolevil. Dělo se opět rozezpívalo v sonátě destrukce a za chvíli se k němu přidala i magnetická puška C-14. Z venku se ozval výbuch, ale dvojice obránců střílet nepřestávala. Modrý paprsek zmizel.

Seržant Kaminski se „svojí“ skupinou postupoval vpřed velmi pomalu, protože doutnající trosky bývalého veličiho centra prakticky znemožňovaly přímý průchod k místu nejsilnějšího útoku. Vlastně se zde nabízely pouze dvě varianty, buď se vrátí zpět a v jižním sektoru projde do vnějšího perimetru a proleze celým systémem bunkrů až na opačnou stranu tábora, ztratí tak víceméně hodinu času a nejspíš se pak už ani nebude mít kam dostávat, a nebo se vydá skrze hořící spleť ruin. Volba to nebyla příliš těžká, dokonce ani pro vojáka ne. Urazil dalších dvacet metrů a zastavil se, kolem sice stále hřměla bitevní vřava, ale nějak podezřele tíše. V celé hlučící směsici Kaminskému něco chybělo, mozaika zvuků zkrátka nebyla úplná, což mu už delší dobu vrtalo mimo hlavní směr myšlenek hlavou. Podvědomě si uvědomoval cosi, co se mu právě teď vynořilo z mozku přímo na jazyku: „Tanky! Oni vyřadili tanky!“

Jakmile se jeho výkřik stačil vstřebat do adrenalinem napumpovaných mozků vojáků stojících za ním, objevilo se mnoho ustrašených pohledů. Oči těkaly od nehybných a především mlčících hlavní obrovských mobilních děl Arclite, strmě se tyčících k obloze, k siluetě seržanta, od jehož bojového obleku se odrážely plameny jako prsty nenechavého ďábla. Desítky rtů se zaskočeně pohybovaly, ale nikdo mezi ně nedokázal vložit jediné slovo. Každý si předtím uvědomoval, že mu něco povědomého a důvěrně známého v okolí chybí, ale nikoho ani ve snu nenapadlo počítat s něčím tak důležitým jako byly tanky.

Ve vzduchu viselo napětí jako jemná a nestabilní struna. Mlčící tanky se topily v temnotě vnitřního perimetru a nyní působily poněkud bezzubým dojmem, ovšem síla ukrytá pod tunami ocelového plátování vyzařovala i přes nynější klidový stav jakousi pradávnu hrozbou.

„Ty, vezmi si s sebou asi deset chlapů a omrkněte středovou linii! Snažte se zprovoznit všechny Arclity, ale myslím, že se můžeme spokojit alespoň se dvěma. A buďte na příjmu!“ Rozkázal Kaminski schopně vyhlížejícímu vojínovi a otočil se ke zbytku.

„A my, chlapi, jdeme na boční křídla. Chci tu okamžitě vidět dvě útočné skupiny!“ Hřímal seržant dál, pak se otočil zpátky na prvně osloveného mariňáka: „Cože, vy jste ještě tady?!!!“

„Gusi, ty kurvy se pořád přibližují!“

„Zkus mi říct něco, co nevím, Weber!“ drmolil střílející voják zapřen pevně oběma rukama do pažby svojí zbraně.

„Voni se furt přibližují! Do prdele! Hahá, tady máš, nažer se!! Co budeme dělat, Gusi?!“

Gus jen zakroutil hlavou: „Prostě střílej dál, Weber!“

Kaminski počkal, až se dvě skupinky rychle se vzdalujících mariňáků zcela ztratí ve stínech a pak se vydal v čele té svojí k nejbližší siluetě obrovského tanku. Stále mu vrtalo hlavou, jaktože tyhle ocelová monstra nechrlí dávky třaskavé smrti směrem k nepřítelům, ale jelikož prošel armádní mašinérií a třemi výcvikovými kempy, začal urychleně přemítat nad způsobem, jak je opět přivést k činnosti.

„Seržo,“ ozval se sotva slyšitelný šepot z jeho headsetu, „seržo, tohle byste asi měl vidět.“

Zarazil se. Gestem dal ostatním znamení, aby zůstali na místě připraveni kdykoliv k aktivní obraně. Pak se přikrčil a jako sotva viditelná šmouha zmizel mezi kusy železobetonu. Našlapoval opatrně a pozorně sledoval okolí, ale průzkumníka, kterého sám vyslal vpřed, si stejně nevšiml. Za to on si všiml seržanta, chytil ho jednou rukou kolem hrudi, druhou mu přitiskl na ústa a přitáhl jej k sobě do praskliny v kusu vyvaleného zdiva. Do mikrofonu pak potichu dodal: „Seržo, mrkněte se támhle...“ a nataženým prstem dal slovům patřičný směr.

Kaminski se podíval na naznačené místo, ale viděl jen široký pás vstupních koridorů do vnitřního obranného prstence základny a všudypřítomnou změť rozmetaných budov. Obrátil se proto na průzkumníka s jasnou poznámkou o jeho schopnostech na jazyku, ale on jen přiložil ukazovák na ústa a oči obrátil k obloze.

Kaminski se tedy zadíval stejným směrem a ke svému úžasu spatřil tenkou linku směřující kolmo dolů zhruba dvacet metrů před jejich pozicí, bez upozornění by si jí asi těžko všiml. Nějakých pět metrů nad zemí se linka rozbíhala do stran, svými těžko definovatelnými hranicemi kopírovala arachnoidní tvar. Prostor mezi jejími okraji se neznatelně zachvíval návaly vydávané energie. Kde se to tu, kurva, vzalo?

Z myšlenek ho vytrhl sytý mechanický zvuk. Neviditelné pavoukoidní cosi se pohnulo jejich směrem.

„A do svatýho hovna!“ zamumlal seržant.

Teprve teď si všimnul jemné deformace, ke které docházelo v nájezdech na linku, sotva postřehnutelné posunutí rovin, zběžným prozkoumáním by si toho všiml málokdo. Ono to nebylo neviditelné, nýbrž těžko viditelné. Projektovalo si to samo na sebe z orbity jednotlivé obrazy molekul, které jen díky různému projekčnímu hloubkovému prostoru netvořily absolutně dokonalé maskování.

Vysílačka zapraskala: „Seržante, máme v cajku všechny systémy a jsme připraveni provětrat týhle krásce ze středový linie díru!“

Kaminski se přikrčil a neslyšně zamumlal několik slov do vysílačky.

Arachnoid se zastavil, ozvalo se opět mechanické zaskřípění. Seržant se otočil a přimáčkł průzkumníka k zemi.

Čas se zastavil na jedinou pikosekundu, během níž vyšlehla z jednoho tanku vprostřed středové linie záplava světla. Doprovodný zvukový efekt byl ohlušující.

Kaminski se bál pohnout. Cítil, jak mu na záda dopadají kusy roztrštěného zdiva a zpečené drny zeminy. V uších mu pulzovalo.

„Kurva, seržo, ta mrcha ale kope, co?“ Ozvalo se vesele ze sluchátek.

„To teda,“ zavřel Kaminski a zvedl se na nohy.

Dva metry od něj zel kráter o průměru osmi metrů, na jehož dně se povaloval zlatostříbrný chuchvalec neidentifikovatelných součástek v stále se zvětšujícím jezírku modré tekutiny.

„Dragoun,“ zašeptal seržant a hlasitěji dodal: „Dobrá práce, hoši.“

„Díky seržo,“ ozvalo se z headsetu.

„Zapněte si vnější scanery a trochu zatopte pod krovkama těm zmrdům před bází.“

„Jasně, seržo, jdeme na to.“ V zápětí se pět dlouhých děl začalo stáčet k severu.

Tak proto tanky mlčely, obsluha se k nim přes toho maskovaného parchanta vůbec nedostala. Za chvíli už seděl se svými muži ve zbylých tancích a startoval obrané systémy.

„Gusi, mi tady chcípem, že jo?“

„Ale hovno, Webere,“ což ani Gusovi neznělo příliš přesvědčivě, zvláště ne s posledním zásobníkem. Dělo už dávno mlčelo, bedny s municí zely prázdnotou a nepřítel neubývalo.

„Webere?“

„No, Gusi?“

„Poslední dávka.“

Weber se otočil zpátky a úzkou štěrbinou střílny zařval: „Chcípnete, vy svině!“

V zápětí se zem otřásla několikanásobným výbuchem, nebe se rozjasnilo desítkami plamených zášlehů a Protossané praskali jako švábi.

„A kurva,“ zašeptal Weber a podíval se na Guse. Ten se široce usmíval a tleskal radostí jako malé dítě.

„Webere, tanky, slyšíš? To jsou tanky!“

* * *

Slunce již stála vysoko na obloze, když seržant Kaminski dorazil do provizorního štábu. Báze se hemžila těžkou technikou a pilnými pěšáky, kteří svědomitě pracovali na odstraňování škod z předešlé noci. Hranaté stroje T-280 odklízely kusy zničeného velícího centra, jinde zase opravovaly poničené valy. Několik jich stálo v odlehle části základny, v držácích se v jasném denním světle stále leskly azurově modré krystaly. Ve stínu obrovských torz těchto pracovních robotů rozeznával Kaminski postavy jejich pilotů, kteří se povalovali a kouřili.

„Ehm,“ odkašlal si hrubý hlas.

Seržant se otočil a s tváří tesanou z kamene řekl: „Pane?...“

„Seržnat Kaminski, správně?“ generál ta slova přímo vyplívl.

„Bez pochyby, pane...“

„Jak jste si jistě všiml, seržante, minulá noc nám do značné míry zkomplikovala situaci, neboť...“ muž s drsným hlasem se odmlčel a hloubavě se podrbal na zadnici.

„No, zkrátka, utrpěli jsme význačné ztráty a škody.“ Nová drbací odmlika.

Generálové tímto okamžikem v Kaminskiho žebříčku sympatií klesli hodně hluboko, neboť někdo, kdo desítky zmasakrovaných vojáků, spolubojovníků, dokáže popsat frází „význačné ztráty“ a celé to ke všemu obalit blánou hlenu, by zasloužil spíš kulku, než nějaké projevy náklonosti.

Generál se po chvilce přehrabování v dokumentech opět rozpovídal: „Ale jak se zdá, zachránil jste svým, hmm, hrdinským,“ poslední slovo prostě pohrdavě polkl, „chováním kritickou situaci a zvrátil tak stav boje, co?“

„Když myslíte, pane...“

„Já nemyslím, mám to tady v tom hlášení!“ Zvýšil hlas seržantův nadřizený.

Hrdinný rek z hlášení se prázdným pohledem díval z okna na hektický frmol. Padlí ještě nejsou ani pohřbeni a on už má na stole hlášení...

Další čtyři hodiny taktické přípravy s mladým poručíkem psychicky zcela vypustil, Resnock byl prostě vůl!

Šestice vojinů nervózně přešlapovala před ubikacemi. Ozýval se tlumený hovor a tu a tam některý z nich potáhl ze špatně umotané cigarety. Přítomnost zarostlého seržanta jim na klidu nepřidávala.

„Chlapi, chci po vás teď dvě věci,“ začal Kaminski naučeným tónem.

„Za první, zapomeňte teď na všechny pány a ostatní podobný kraviny, říkejte mi prostě seržo, kapišto?“

„Ano, p- eh, seržo!!“

„A za druhý, držte teď chvíli hubu.“

Odpovědí mu bylo hlasité sražení šesti párů těžkých bot. Otočil se o stoosmdesát stupňů a ledabyle zasalutoval.

„Mužstvo, pohov,“ pronesl Resnock tiše nasládlým hlasem.

„Buzna!“ uchechtl se někdo z nastoupených vojinů.

Resnockův levý koutek párkrát zacukal v neovladatelném tik, poručík si změřil své mužstvo zkoumavým pohledem a pak se znechuceně přitočil k seržantovi. Se špatně skrývaným odporem zašeptal:

„Vždyť to snad ani nejsou vojáci, vypadají spíš jako banda hrdlořezů a podvrtných živlů!“ Poslední slabiky téměř vypískl.

„Víte, poručíku, přesně tohle oni jsou, proto jsou nejlepší.“ Usmál se klidně Kaminski, poté se otočil k řadě čekajících ozbrojenců a zavelel k nalodění.

* * *

„Gusi, sleduj toho nažehlenýho límečka,“ prohodil konverzačním tónem Weber a špičkou nože ukázal na Resnocka. Gus se zadíval daným směrem a s rožšklebenou tváří strčil loktem do svého souseda:

„Ogawo, mrkej na něj, ten se snad vybleje z podoby...“

„Gusi, ty debile, právě si mi zničil Linku pokřivení!“ zavrčel Ogawa a chystal se do ničitele válečného make-upu praštit obrovskou pěstí, ale pak se přeci jen zadíval na poručíka a propukl v nepopsatelný chechtot.

„Ty vole, to je fakt maso, co?“ uškíbl se voják v zeleném obleku směrem ke Kaminskému a poplácal jej kamarádsky po zádech. Teprve po pár úderech dlaně si uvědomil, koho to, a především jak, oslovil a zmlkl. Jeho oči se snažily mikroskopovat podlahu výsadečového transportéru.

Seržant si však jeho uvolněné chování neuvědomil, bvil se na prvním Resnockově letu stejně dobře jako zbytek mužstva.

„Nechtěl byste kýbl, pane?“ Zahýkal za všeobecného veselí Weber.

Resnockovi se jen protočili panenky a vypustil další dávku žaludečních šťáv.

Blikání rudého světla se mariňákům zarazilo do vědomí s razancí pneumatického kladiva. Neslyšeli žádný zvuk, což znamenalo, že se nejedná o bezprostřední nebezpečí. A nebo že nefunguje siréna...

„Seržo, vo co de?“ zeptal se Kaminského zeleně oděný voják.

„Nevím, Marcusi,“ odvětil plně zaměstnaný seržant a pokračoval ve vytukávání frekvence na místním intercomu.

Transportér náhle změnil prudce směr, což v Resnockově žaludku způsobilo další vzpuru.

„Fuj, ten kretén mě celýho poblil!“

„Hehe, Gusi, nejni to poprvý ani naposled, pamatuješ na tu šlapku na tý narozeninový voslavě?“

„DRŽTE HUBY!“ Kaminského zašeptání znělo jako svistot vrženého kopí.

Z intercomu se mimo praskotu nic nezóvalo, proto si seržant nasadil sluchátka soustředěně naslouchajíc hovoru uvnitř linky.

Pak je odložil a vydechl si:

„Chlapi, obzor před náma je prej plnej těch psionickéjch hlavounů.“

Mužstvo ztichlo. Ogawa stisknul ovládání plášťových kamer a po chvílce zaostřování vycentroval obraz na obrovské protossanské flotile.

„Foxtrot šest všem na příjmu, sektor osm-nula-sedm plný cílů, opakuji, sektor osm-nula-sedm plný cílů. Letová hladina nastavena na tři míle.“ Pilot se odmlčel a vyrovnal prudké stoupání svého stíhacího letounu CF/A-17. Podíval se před sebe a naposledy se pokřičoval.

Aktivní kryt kokpitu se hemžil projektorovanými značkami cílů, zaměřovací kříž jednoduše nestíhal komíhající se body sledovat. A kurva, pomyslel si.

„Tady Foxtrot šest, je jich jako much! Žádám instrukce!“

„Foxtr- -est, tady je Moze- -- --- -osily na cest-“ praskající reproduktor rozhodně pilotovi na optimismu nepřidal.

„Kurva!“ procedil pilot skrze stažené rty a popohnal svůj stroj do strmého propadu po křídle.

„Seržo, tohle bude zatraceně horká rubanice,“ šklebil se natěšeně Wilford a dlaní stíral pomyslný prach z fólie průhledového okénka.

„Wilforde, tady nejsi na divadle, sednout!“ hřímal Kaminski, ale sám si pohled na začínající vzdušnou bitvu nedokázal odepřít.

„Hehe, aspoň bude nějaká přča... Že jo, Gusi?!“

„Jasně čéče, rock’n’roll!“

„Tango jedna, tady Foxtrot šest, mám ho přímo za prdelí, vidíš ho někde?“

„Foxtrote, nic nevidím, zadek máš čistej jak-“

„Tango jedna! Tango jedna, kde si?!“ pilot se vyděšeně rozhlížel po scanerech a povrchových modelech.

„Tango jedna, ozvi se, tohle vůbec není vtipný!“

Prostor před ním byl přeplněn stroji různých velikostí a tvarů, převážně však protossanské výroby. A nutno dodat, že i posádky. Obloha se leskla efektními výbuchy raket a křečovitými záchvěvy skučících laserů.

„Tady Foxtrot šest, asi jsem právě přišel o -“ nad kokpitem se s hlasitým svistem prohnaly pozůstatky někdejšího Tanga. Pilotovy oči je v panické hrůze sledovaly, zornice rozšířené očekáváním. Ozvalo se zaskřípění. O několik vteřin později rozvířil výbuch horskou drť tři tisíce metrů pod centrem dění.

„Oprava, s určitostí jsem přišel o krytí, Tango jedna je mimo, opakuji Tango jedna je mimo...“

Cítil nával vzteku jako neurčitý tlak v oblasti žaludku. Toužil vykřiknout až do úplného vyprázdnění plic, ale mozek potlačil snahu už v zárodku. Tango jedna to koupil!

„Foxtrote šest, tady Foxtrot čtyři, jsem přímo za tebou...“

„Tango jedna to koupil,“ zadrmolila šestka.

„To je mi líto, chlapíku, ale máme tady horší problém. Koukni se nalevo.“

„Tango jedna to koupil,“ opakoval pilot malého stíhacího stroje a klouby ruky na kniplu mu začínaly bělet.

„Koukni se nalevo! A mrskni sebou, jestli to nechceš koupit taky...“ Tango čtyři po těchto slovech zmizel v mracích líně se převalujících v úzkém pásu napříč oblohou.

„On to koupil místo mě, Tango jedna to dostal,“ pronesl pilot šestky bez výrazu a trhl kniplem, letoun se zdánlivě zastavil ve vzduchu, aby v zápětí s obrovským zrychlením zmizel v husté oblačnosti pod ním.

„To je za tebe, kamaráde!“ Šestka zuřivě kličkovala před miniaturními stíhačkami ve snaze dostat se co nejbližší mateřské lodi. Od trysek se vinuly hadi kondenzovaných par, letoun stále zrychloval.

„To je za tebe,“ vydechl pilot a vypustil zbývající rakety Gemini, aby v zápětí zmizel v oranžovofialovém výbuchu.

„Ty vole, Gusi, to bylo maso, co?“ pochechtával se Weber naznačujíc jednou rukou gigantickou loď a prstem druhé letoun CF/A-17.

„A bum!“ rozmáchl se rukama nad hlavu.

„Nech toho, prosím tě, víš kolik dobrejch chlapů tam muselo zařvat?“

„No, furt lepší oni než já, Ogawo!“ ušklíbl se Weber.

Kaminski se na něj zadíval, pokynul mu paží, a když se voják přiblížil k jeho rtům na několik centimetrů, zasyčel:

„Jsem rád, že sem konečně našel dobrovolníka na vysunutej průzkum, Webere. Už se těším dolů!“

„A-ano, seržo,“ zakoktal se Weber. Z prvotního šoku se však dostal rychle, proto v zápětí dodal:
„Taky se nemůžu dočkat, seržo!“

* * *

Transportní loď zmizela za nedalekým hřebenem, ale její zvuk vnímalo osm postav ještě hodnou chvíli. Nikdo nic neříkal. Slovo nebylo třeba, každý znal cíle mise i své místo v týmu. Každý, i nešťastný Weber. Kaminski si vytūkával na hlavě svého plamenometu tesknou melodii, většina vojáků se zbavuje napětí a stresu po svém. Gus si pískal stejné tóny dle seržantova rytmu. Zbylí muži postávali v prodlužujících se stínech skal, hleděli do země nebo naposled kontrolovali výzbroj.

„Takže, vím, že z mé přítomnosti nikdo z vás,“ Resnock se zadíval Kaminskému zpříma do očí. Přihlížejícím se zdál střet jejich pohledů jako nekonečný jiskropád. „-nemá radost, ale musím tu být a věřte mi, radši bych si hřál zadek někde v kanclu.“

„To si myslím, zvláště když je ten zadek zahřátý už od narození.“ Weber už v podstatě neměl co ztratit.

„Velmi vtipné, Webere. Jenže velení rozhodlo. Musím říci, že svojí první misi jsem si představoval poněkud jinak a-“ poručík zběžně přelétl znuděné obličej kole, „-a s trochu větší armádou, ale není zbylí. Máme tu budovu, o které nic nevíme a spoustu výbušniny k tomu, aby o ní po nás nevěděl už nikdo.“

„Rock’n’roll!“

„Pé pé zet em.“

„Seržante, kdybyste byl tak laskav a-“

„Žadnej problém, poručíku. Takže se seberte, vy kupy hnoje, vyrážíme!“

Weber se přitočil k Marcusovi a s úsměvem od ucha k uchu odjistikl svou zbraň, aby se záhy rychlým klusem ztratil mezi ostrými výčnělky skal.

Postup rozervanými úbočími byl mírně frustrující a unavující, ale ani jeden z mariňáků nedovolil svým smyslům vteřinku odpočinku. Šinuli se s krátkými komunikačními intervaly narudlými skalisky zhruba tři a půl hodiny, poslední dvě desítky minut již pod hávem soumraku.

„Seržo, tohle byste asi měl vidět,“ sděloval vysílačkou novopečený průzkumník.

Kaminski udělal pokyny a odklusal. Weber klečel na kolena, prapodivně shrbený zkoumal cosi před sebou. Seržant se k němu v podřepu připojil. Weber se k němu otočil, odclonil částečně jednu podramenní svítilnu a odsunul se mírně stranou.

„A do svatýho hovna, Webere, co to ksakru je?“

„To nevím, seržo, ale vůbec se mi to nelíbí.“

Za několik málo okamžiků se nad podivnou věcí sklánělo i zbylých šest členů výpravy. Na drsných tvářích mariňáků se usadily rozporuplné výrazy, s kterými jejich majitelé statečně bojovaly snaže se nedat najevo sebemenší pocit. Jen poručík se bez skrupulí znovu pozvracel.

Gus pokusně strčil do torza tlející mrtvoly hlavní své pušky. Ozvalo se syté mlasknutí, hlaveň bez větších problémů do těla zajela až po mířidla. Gus trhl zbraní zpět.

„Kurva, vono jí to chytlo!“

„Na ty tvoje vtípky teď není nikdo zvědavěj, Gusi.“

„Di do prdele, Ogawo, vono to tu pušku fakt chytlo!“ zavrčel Gus a trhl puškou o dost prudčeji.

Weber šťouchl do mrtvoly nohou. Chvilí se nic nedělo. Pak se ozval zvuk, jenž nejvíce připomínal sykot propíchnutého míče.

„Seržo, tohle se mi ani trochu nelíbí,“ řekl zastřeným hlasem.

„Do prdele, chlapi, já si vážně nedělám prdel!“

Kaminski uchopil Gusovu pušku a pokusně zatáhl, zbraň kladla silný odpor.

* * *

Ani společný tah nepřináší žádný účinek, proto se Gus rozhodne k radikálnímu řešení.

„Seržo, kdybyste byl tak laskavej a trochu povodstoupil...“ ani se neohlédne, jestli jeho slova mají účinek a stiskne spoušť. Mezi skalisky se odráží ozvěna plná ostrého kamení, tisíckrát zesílený zvuk výstřelu rve uši. Mrtvola sebou škubne, na moment se vznese nad zem, kde se rozstříkne v krvavém gejzíru.

„Do prdele, Gusi, tos posral! Nejenže vo nás kde kdo může vědět díky tý tvý kanonádě, ke všemu mám ještě totálně zsranej vohoz! Přisahám, to mi zaplatíš!“ Rve nepřičetně zaneřádný seržant, otíraje si z uniformy alespoň ty největší kusy vnitřností.

Gus ho však nevnímá, fascinovaně hledí na hlaveň svojí pušky, jež je obklopena pevně svacknutými čelistmi.

„Kurva! Co to má, sakra, bejt?!“ skoro vypískne.

Přitočí se k němu Weber, uculuje se a nakonec vesele prohlásí:

„To netuším, ale můžeš bejt rád, že se ti to nepřicvaklo jinak.“

„Di do prdele, Webere!“

„No jo, dyť sem zas tolik neřek, ne?“

Poručík se konečně narovná, nervózně se usměje a hřbetem ruky setře poslední zbytky již jednou natrávené večeře z úst.

„Seržante, můžete mi, prosím, objasnit, co to bylo za věc uvnitř toho nebožáka?“ Při pohledu na rozchlíplé části hrudníku a trčící zpřerážená žebra se opět odvrací.

„Pane, nemám zdání, pane,“ mumlá seržant a pohledem přejíždí tváře mariňáků, zastavuje se u Guse, který společně s Weberem drží každý jednu čelist a snaží se přemoci hrůzný stisk. Zbraň je po dlouhém boji plném nadávek konečně osvobozena.

Ogawa přistoupí k odhozené čelisti a vší silou dupne. Ozve se krátké-

„Au, do psí díry, to je tvrdý jako šutr.“

Rozervaný hrudník všechny fascinuje, co chvíli sklouzávají pohledem ke zkrvavenému torzu. Nervozita. Nejistota. Nevědomost.

K úlevě všech vydá seržant pokyn k další cestě. Weber se raději drží na hranici dohledu, ale stále ještě v takové vzdálenosti, aby při sebemenším podezření stačil Kaminského upozornit.

„Proč se to schovávalo tomu chlapovi v hrudníku? Co myslíš, Ogawo?“

„Já si myslím, že ten zsranej bastard využíval tělo jako inkubátor. To dělá hodně zvířat,“ kývá Ogawa vědoucně hlavou.

„To se mi nezdá, to by byl ten chlap spíš živej, ne? K čemu ti je ztuhlej a studenej to, jo, inkubátor...“ zašklebí se Marcus a dodává: „A pak, asi by si to za sebou zavřelo a nenechávalo v zádech vykousanou díru!“

„Když se na to koukáš takhle.“

„Já myslím, že tam ten hajzl číhal. Na nás.“

* * *

Obloha se tíhou černi dusí a zdánlivě ubíjí vše pod sebou svou nesmírnou rozlohou. Vojáci stojí v malém hloučku, upírají pohledy na majestátní siluetu budovy před sebou, zcela nelogicky umístěnou na malé náhorní plošině.

„Webere...“ seržantův natažený ukazovák dodává slovu váhu.

Průzkumník se vzdaluje z dohledu, mizí v temnotě tiše jako duch. V údolí připadá mariňákům i vlastní dech příliš hlučný.

„Pane, tohle se mi vůbec nelíbí,“ stěžuje si Kaminski poručíkovi.

Ten si přitiskne prsty na ústa ve výmluvném gestu. Ticho. Smysly všech téměř vypovídají službu přepětím.

„Další těla, hodně těl!“ zapraská seržantovi v headsetu. „Ale jinak čistý.“

Muži se dávají do pohybu. Automaticky zaujímají naučenou formaci, dokonce dodržují předepsané rozestupy. Snaží se nedělat zbytečný hluk, přesto se občas nevyvarují mírnému zaškokbrtnutí s patřičným zvukovým doprovodem.

Vysílačka opět zachrčí, ale místo slov se ozve pouze praskání. Kaminského zvednutá pravačka všechny zastaví.

„Webere, nějak blbne spojení, slyšíš mě?“

- *praskot* -

„Webere? Webere?! Zmetek jeden poruchovej!“ seržant poklepe dvěma prsty na miniaturní reproduktor uvnitř helmy. Pak se otočí na dychtivě přihlížející muže.

„Marcus, Ogawa: vpřed!“

Oslovení vojáci se poslušně rozběhnou daným směrem.

Poté, co ztratil Weber kontakt se zbytkem jednotky, se cítí nejistě. Zem je tu pokryta podivnou hmotou, z níž tu a tam trčí pokřivený pahýl. Bližším průzkumem zjišťuje, že se jedná o kusy těl. Ruce, nohy lidí, ale i končetiny a části trupu na první pohled značně nelidské. Hmota je tmavá, pevná, hrubá.

„Kurva, tohle se mi vůbec nelíbí!“ zašeptá průzkumník a sevře svou zbraň ještě pevněji. Ticho ho dusí. Nikde by nemělo být takovéhle ticho, absolutní absence zvuku plná očekávání.

Několika rychlými kroky se Weber dostane za další vhodný kryt. Opatrně vyhlíží a kontroluje prostor před sebou. V pohodě, jde se dál. Periferním viděním zaregistruje pohyb. Bez přemýšlení sebou praští o zem. Rozhlíží se. Nic.

„Už začínám bláznit, sakra.“ Ale nezvedá se. Jeho oči pátrají kolem. Srdce se zmitá pod návaly adrenalinu. Zkouší znovu spojení se seržantem, bez výsledku.

Potom to zahlédne zas...

Kaminski začíná být neklidný. Už po několikáté stlačí komunikační tlačítko:

„Marcus? Ogawo? Tady Kaminski, slyšíte mě?!”

Příchozí praskání mu náladu nevylepšuje.

Ležící průzkumník se kousek po kousku natáčí na neviditelné, nebo lépe řečeno, neviděné nebezpečí. Prostor před sebou vnímá přes mířidla zbraně jako soubor míst skýtajících úkryt. Jemu, ale i komukoliv jinému. Periferní vidění opět vysílá mozku varovný signál. Weberova reakce je blesková, znásobena nesčetnými hodinami drilu na buzerplacu. Rychlé přetočení na záda, vymrštění pravé nohy, zatímco levá ruka zvedne váhu trupu, který se nepatrně zakloní jen proto, aby se vzápětí vyšvihl do téměř kolmé polohy. Letmé rozhlédnutí. Zakleknutí, pažba dosedá do ramene, obě spouště odjištěny. Zrychlený dech.

Dva stíny se rozdělují, snaží se klečícího mariňáka sevřít do kleští. Kurva! Pomyslí si Weber a na přeskáčku drží tmavé body na mušce.

Vteřiny se táhnou, prodlužují okamžik napětí na nejkrajnější mez. Vojákův ukazovák laská elegantní křivku kohoutku, klidně a racionálně, ovšem jeho pohled nervózně téká z cíle na cíl. Dvojice stínů se dostala na Weberovu úroveň, takže se musí průzkumník co chvíli otáčet, a to v bojovém obleku a bez hluku, což je téměř nemožné.

Potí se a zbraň se mu nepostřehnutelně chvěje v rukou. Setrvává v bojovém postavení sotva pár minut, jenže jemu ta doba přijde jako věčnost. Ve spáncích mu buší návaly krve přeplněné adrenalinem. Komihající se pušku není téměř vidět.

„Levej nebo pravej? Levej nebo pravej?!” drmolí nepřítomně skrze semknuté rty.

Nemůže se rozhodnout. Stíny, jako by tušily, že se schovává právě zde, stojí a vyčkávají.

„Levej!” zašeptá a definitivně zamíří.

Prst přiráží spoušť k tlačítku. Weberova ústa samovolně přechází do šklebu zadostiučinění, ovšem uši těsně před vyštěknutím pušky zaznamenávají zasyčení v oblasti zátylku. Ne nějaké hadí syknutí, ale zvuk, který se vám zařizne do mozku a zmrazí vás pradávnou hrůzou z neznáma. Jenže mariňáci jsou vycvičené stroje na zabíjení, proto tělo začalo jednat ještě dříve, než mozek nově příchozí podnět zpracoval a vyhodnotil. Ukázkový kotoul, v jehož druhé polovině vyšlehly z ústí hlavně první záblesky, provedl Weber automaticky. Oslivé šlahouny ohně trhají temnotu, derou černý prostor na nejednotité cáry a osvětlují nejbližší okolí. Průzkumník zoufale stílí, v očích odraz rychlé a bolestivé smrti, na čele se prohánějí drobné perličky potu. Studeného potu.

Kaminski se již vzdal marných pokusů o radiové spojení a právě si téměř labužnický potahuje z balené cigarety. Zbylí muži činí podobně, až na poručíka, který stojí napjatě poslouchajíc okolní ticho. Jednotlivé zvuky výstřelů se svou ozvěnou působí v dosavadním mlčení jako řetězová pila.

„Rychle!” zařve seržant zahazující před chvílí zažehnutou nefest, jeho muži jsou však již dávno v pohybu.

Nárazy pušky do ramene se stávají stále nezvladatelnějšími. Krátké dávky munice se zadírají nafialovělé nestvůře do těla s hlasitým pleskáním, tvoří krátery, z nichž crčí proudem krev. Průzkumníkovo hledí je zacákané lepkavou červení, téměř nevidí, ale bez přestání přerušovaně stílí. Neznámé monstrum se nad ním tyčí, z projektilů posílených ochuzeným uranem si evidentně nic nedělá. Mariňákovi oči jsou přitahovány dvěma ostrými bodci na růžových prackách protínajících vzduch těsně před jeho obličejem. Dávky jsou již tak dlouhé a s krátkými intervaly, že se slévají v jednotlou masu hromobití.

„Chcipni, ty svině! Tak chcipni konečně!” téměř se modlí průzkumník a opatrně ustupuje vzad.

Úderník cvakne na prázdno. Překvapený voják polkne. „A kurva!”

Weber si dovolí další krátké rozhlédnutí – stíny po bocích se blíží krátkými přískoky.

Trpce se usměje: „Totálně v hajzlu, do prdele!”

Tak tak se vyhne švihů, jehož cílem měla být jeho hlava. Přes úder vlastního srdce neslyší okolní hluk. Před očima mu běží celý život, svět před sebou vnímá spíše podvědomě. Fialová kreatura se vztyčí ještě o kousek výš, prohne své válcovité tělo a s mocným zasyčením vyvrhne dávku kyseliny.

„Kurva, to bolí jak svině,“ prudká bolest vytrhne Webera z odevzdané letargie. Spíše z odevzdání než z víry v úspěch vytasí osobní pistoli a vyprázdní celý zásobník zrudě do tlamy. Dva tmavé body už jsou od průzkumníka sotva pět metrů.

„Chyběli jsme ti?“ zubí se Marcus vesele, zatímco jeho cé čtrnáctka zasypává bestii, nyní již notně zřízenou, průbojnými hroty. S Ogawou se skvěle doplňují, jakmile jeden voják útočí, druhý se přesunuje na místo, kde není nestvůra krytá a prudkou dávkou dá opět prostor svému kolegovi k přesunu. Weber ulehčeně zasune náhradní Ogawův zásobník do pušky a přidává se k teď již vyhrané bitce.

„Že to ale byla prča, co?“ vycení Ogawa zuby s pravou nohou na hlavě cukající se příšery. Pak skloní hlavě a přisune ji k malému černému oku potaženému zakaleným povlakem. Čtyři výstřely vyprovodí bestiin mozek na podivnou tuhou hmotu rozprostírající se všude kolem.

„Taky ste mohli dát vědět, málem sem vás zabil, volové!“ durdí se na oko zachráněný voják, ale v zápětí se šťastně rozchechtá.

„Tady máš, podruhý už tu tvoji prdel zachraňovat nebudu...“ oplácí mu stejným tónem Marcus, o něco později Weberovi cinkne o helmu plný zásobník, sveze se po kulatém pancíři, aby byl v zápětí chycen nyní již zase pevnou a jistou rukou.

* * *

Příslušníci hvězdné maríny se tísnili na malém prostranství před vchodem do budovy. Ticho panující všude kolem budilo u všech obavy, ale ani jeden z vojáků nechtěl dát najevo své pocity. Temná kolmá stěna železobetonu a polyimínových desek se nad nimi tyčila jako obří prst, zatím pouze hrozící, ale připraven kdykoliv nepatrný hmyz rozmáznout.

Kaminski se podvědomě přikrčil.

„Takže, chlapi, došli jsme až sem, což je chvályhodný, ale znamená to úplný prd!“

„To teda jo,“ ucedil Gus koutkem úst a pohrdavě se uchechtl.

„Cestou jsme narazili na-“ pokračoval seržant, ale v půli věty byl přerušen svým nadřízeným.

„-na pár malinkých obtíží, které, jak jistě nezapomenou uvést v hlášení, jste vy, skvělí vojáci, hravě a s přehledem zvládli.“ Navázal poručík plynule a odhalil zuby v škrobeně medovém úsměvu.

„Jo, jenže já se málem posral strachy, zatímco ty sis někde v klidu leštil prýmký...“ mumlal Weber a házel po veliteli akce nenávislné pohledy. Ten si z nich evidentně nic nedělal, neboť pokračoval v oslavné řeči:

„Jak jistě víte, narazili jsme při postupu na dosud neznámou formu života, která-“

„Hehe, to já sem na ní narazil, gumo...“ Weberovi se samovolně začaly pěsti, měl chuť toho nafoukaného poseru přetáhnout pažbou po hlavě. V hlavě mu hučelo potlačovaným vztekem, dlaně se samovolně zavíraly a otvíraly a dech nápadně prohluboval. Poručíkův proslov téměř nevnímal. Pohledem ledabyly bloudil v místech za Resnockovým pravým ramenem, jak se na správného vojína patří.

Vzduch vibroval napětím. Každý z nich to vnímal po svém, ale všichni cítili podobný pocit ohrožení. Pé pé zeť em! Wilford se pobaveně uchechtl, místo aby teď dokončoval poslední přípravy a aktivoval nálože, stojí před vchodem cílového objektu na podivné hmotě, z níž tu a tam trčí pokroucená torza rozložených těl, v okolí se potulují neznámá monstra (ano, monstra, jinak je opravdu pojmenovat nedokázal) a on dělá, že se zaujetím poslouchá naduté naparování nějakého oficiřského ucha. A syčení.

Syčení. Zlověstný zvuk, který nenásilně zvyšoval svou intenzitu, se z ničeho nic ozývalo téměř všude. Monotonnost Resnockova projevu napůl otupila vnímavost mariňáků, kteří si nyní v duchu spílali za tak nováčkovskou a možná i fatální chybu.

„Do prdele, seržo, co to je?!“ Protlačil skrze ztažené hrdlo Ogawa.

Kaminski pochopil jeho otázku jako řečnickou a popošel beze slova pár metrů za své muže. Režimy krytu jeho bojové helmy se divoce přepínaly, ale žádný z technických zázraků nic nenalezl.

Vojíni se mimoděk zhlukly zády k sobě, zaklekli a čekali. Klapnutí pojistek zbraní v hlasitém, stále vzrůstajícím, sykotu nikdo z nich neslyšel. Poručík, který ve svém řečnickém vytržení nezaznamenal ani syčení, ani změnu v chování svých mužů, se rozmáchl v obšírném, všeobjímajícím gestu a ztuhl. V tváři grimasu bolestného poznání a neskutečných muk.

Kaminski se otočil. Očima spočinul na Weberově pušce přesně ve chvíli, kdy se ozvalo staccato dávky a první z projektilů se se zmučeným hvízdáním zaryly do Resnockova těla. Nárazy munice si s bezvládným trupem nadřazeného pohrávaly jako s hadrovou panenkou. Seržant chvíli zíral na celou scénu s otevřenými ústy, oči rozšířeny spíše překvapením než panikou. Pak vytáhl osobní pistoli a namířil na Webera.

Průzkumníkův prst opustil oblouk spouště. Všude kolem panovalo ticho. Dokonce i syčení bylo pryč, což vojáky znervóznilo ještě víc.

„Webere, co to, kurva, mělo znamenat?!“ Kaminski se přiřítíl jako blesk. Průzkumník byl fascinován ústím hlavně, která mu mířila přesně mezi oči. zdálo se, že se černý otvor rozšiřuje, jakmile o něj zavádíte pouhopouhým pohledem. Omámeně vstal a přešel k poručíkovu tělu. Mlčky ukázal na krev a cáry tkání. Pak na pahýly Resnockových nohou.

Seržant, stále mířivše na Webera, pomalu přistoupil a dovolil si krátký pohled na zem. Rudá krev se pomalu vpíjela do podivné hmoty. Crčela z rozšklebených ran v proudech, nejvíce však z tepen vykukujících těsně nad koleny. Tedy v místech, kde by za normálních okolností poručík kolena měl. Kaminski se sklonil, aby prozkoumal malou prohloubeninu, na první pohled sotva rozpoznatelnou, která spočívala svým mělkým dnem přímo pod zkrvaveným kusem masa, tedy, poručíka.

„To bych nedělal, seržo! Ta věc prostě vystřelila ze země strašně rychle, ukouslo mu to nohy a takovým kurevsky dlouhým bodákem prorazilo bojovej oblek...“

Seržant se napřímil s hbitostí železničního semaforu. Tvář si ovšem zachoval absolutně bez emocí.

„Cože mu to udělalo?“ zeptal se Webera, ale v duchu již viděl přesný obraz. Proklínal svou živou fantazii.

„Ono to, já nevím jak to nejlíp popsat, seržo, ale-“

Okolí vybuchlo v gejzíru úlomků hmoty. Syčení tu bylo znovu a nyní i se svými původci. Zrůdy lezoucí z malých kráterů v půlkruhu kolem mariňáků byly různých tvarů i velikostí, ale vojáci se shodovali ve dvou věcech. Všechny byly neobyčejně ošklivé a na jejich vkus až moc živé.

„Všichni spustit FV hledí!“ řval seržant do komunikátoru, zatímco přílbou krytku jeho obličeje pomalu začala překrývat našedlá barva.

Nečekal na potvrzení splnění rozkazu, natolik znal své muže. Odklopil držáky spouští svého plamenometu, dovolil si krátký samolibý úsměv a stiskl. Plameny rozžhavené plasmy vylétly na měsíční světlo s grácií pohádkového draka, točily se v dováděném víru a braly sebou vše, co jim stálo v cestě. Kaminski se pobaveně šklebil a snažil se udržet svírající se obklíčení co nejdále.

„Wilforde, Marcusi; dohlídněte na táborák!“

„Zkaz, seržo,“ zazubili se oba oslovení vojíni náraz, popadli schránku s výbušninami a zmizeli uvnitř budovy.

Whúúúm, whúúúm.

Kaminski musel přerušit přívod plynů do malých generátorů na zádech. Jejich turbíny se setrvačností protáčely a sekaly rozpálený vzduch na grilované molekuly. Hlavně seržantovy zbraně byly rozpáleny doběla.

Swistot magnetických kulek jítřil ovzduší. Přestože vynořivší se příšery padaly jedna za druhou, využily přestávky seržantovy zkázonosné zbraně k tomu, aby se přiblížily co nejbližší.

Whúúúm, whúúúm.

„Gusi, sežeň nám taxíka, priorita tři!“

Whúúúm, whúúúm.

Plamenomet se opět probral k životu. Nejbližší zrůdička se přikrčila a zploštila své tělo na několik málo centimetrů vysoké cosi, ale pouhým žářem taveného vzduchu z ní zbylo několik centimetrů vysoké černé nic.

„Hezky, seržo!“ zvedl Weber pobaveně palec, pak se otočil zpět a s nadávkami na rtech zasypával dál kreatury výstřely ze své pušky. Náhle se však chytil za srdce, z pusy se mu valila krev v černých chuchvalcích, oči vypoulené k nepoznání.

Gus se otočil, přilákán chrčením v interkomu, a vypálil tři krátké dávky směrem k nebohému kamarádovi. V chvatu se pokřičoval.

„Do prdele, seržante, taxík už je na cestě, ale mrkejte na Webera!“

Kaminski, pod tlakem několika příšer najednou, udělal tři kroky vzad. Otočil se, navolil na regulátoru svého plamenometu změnu hodnot a dobře mířeným proudem koncentrovaných plamenů seškvářil průzkumníkovu tělo i s jeho pod zemí schovaným vrahem.

Pach spálené hmoty ho praštil do nosu.

Whúúúm, whúúúm.

„Marcusí, jak ještě dlouho?!“

„Hotovo, seržante, už sme skoro u vás!“

„Gusi, za jak dlouho tu bude kočár?“

Otázaný voják se zašklebil a ukázal seržantovi dva prsty.

Kaminski se sám pro sebe pousmál a proměnil další dvojici nestvůr na živočišné uhlí.

„Skvělý!“

* * *

Začouzeným průhledem viděl Kaminski celé prostranství jako na dlani. Otočil se ke svým mužům. Ztrhané tváře odrážely přestálé vzrušení a únavu, mimo jiné však taky totální spokojenost. Wilford se právě chystal ošetřit Gusovi ošklivou ránu v obličeji, vydaval z ní odštěpky roztržitého hledí a divil, co je to za tvory, když mají větší sílu než vystřelená kulka. Seržant se šťastně nadechl, malý váleček v jeho ruce udělal tiše: plop.

V duchu viděl natěšené ksichty lampasáků i návrhy na jeho povýšení. Opět se šťastně usmál. Už se těšil na jejich protáhle obličeje a zmatená „ale“ až jim oznámí, že hodlá zůstat seržantem. Ostatně, jako již tolikrát před tím.

Transportní loď se s tichým vměním pracovala k Septera Prima a na oslňující záblesk čírého světla z prostoru pod ní téměř nereagovala. Možná si jen tak lehce poposkočila spolu s tlakovou vlnou. Jinak však byla vyrovnaná a spokojená. Jako SERŽANT Kaminski...

Aleš Incédi: Gayus

Hypermagnetusoviuskrychloš se zamračeně podíval na nejnovější výsledky o planetě Zemi. Zpráva se mu vůbec nelíbila. Ti pozemšťané si snad mysleli, že si mohou dělat, co chtějí. Tomu je nutno udělat přítrž. Hypermagnetusoviuskrychloš, jehož jméno bylo zkratkou činů, které za život učinil, si nechal zavolat Supermateraugovia. Pan H. doufal, že skutek, který se chystal udělat, nebude natolik závažný, aby musel být vetkán do jeho jména. Pak by si ho totiž nezapamatoval ani on sám, natož někdo jiný. Pan S. dorazil o pár minut později. H. mu hodil pod nos zprávu.

„Co na to říkáte?“ zeptal se, když S. dočetl.

„Je třeba poslat na Zemi někoho, kdo situaci vyřeší.“

„Máte na mysli někoho konkrétního?“

„Co třeba Gayuschuliusceasar?“ navrhl S. Toto jméno znamenalo: Ten, jenž šuká vítězné prdele. Historikové se později mylně domnívali, že to má společného něco s vítězstvím.

„To je dobrá volba. Ten teplouš tu už nadělal problémů dost. Zítra ať odletí na Zemi a udělá pořádky. Chci po něm, aby ovládl celou Zemi. Jasně?“

S. přikývl a odklusal.

Gayus se musel nechat přejmenovat na Gaius Julius Caesar, aby do Říma vůbec zapadl. Vztekla klet, když zjistil, pro jakou činnost byl vybrán. Těsně před odletem se ožral a pak poblil celou raketu, která ho nesla vesmírem. Zvrátky plavaly v nulové gravitaci lodí a ztěžovaly pilotovi orientaci. Není divu, že místo v blízkosti Říma přistáli někde u nějaké hory Říp, kde zrovna nějaký blbeček řval cosi o tom, že konečně našli zemi zaslíbenou. Když zahlédl přistávací modul, myslel si, že je to samotný bůh. Gaius ho nepřesvědčoval o opaku. Mávl na něho a řekl ležerně:

„Čest.“

Všichni toho blázna hned pojmenovali Čech a svou zemi označili jako českou. Gaius jen zamával rukou a vydal se na pochod. Během několika měsíců dorazil až do Říma, kde se ubytoval a začal získávat vliv.

Nejprve se potřeboval trochu prosadit na veřejnosti. Začal navštěvovat lázně, kde zjistil perfektní věc. Chlapi tam chodili naniž a on mohl dát bez problémů průchod své orientaci. Během několika týdnů byl znám po celém Římě jako pořadatel divokých orgií. Začal navštěvovat místní knihovnu a také se několikrát účastnil veřejných projevů. Jeho věhlas prudce stoupal. Jazyk těchto lidí ovládal dobře. Naučit se ho bylo velmi jednoduché. Neměl žádné kudrlinky ani nic, co by ho obtěžovalo. Musel se nutně seznámit s někým významným, protože nestačilo, aby ho podporovaly pouze spodní vrstvy. V lázních se seznámil s mužem jménem Brutal, kterého později historici nevědomě zkomolili na Brutus. Jistě rozumíte, vzhledem ke Gaiově orientaci, v čem byl brutální. Uplynul snad rok a Gaia znal v Římě každý. Každý pátek se chodil ožrat do hospody u Teplého pyje a pak vyváděl po celém městě. Nezřídka ho našli, kterak se pokouší proniknout do sídla samotného císaře. Nikoho nenapadlo, že je to proto, že ho chce Gaius nenápadně zavraždit. Jindy se v opilosti dopouštěl výtržností, kopal do soch a dělal podobnou neplechu. Jednou se pořádně nasral, měl už toho dost a vylezl na ulici. Kolem se hned seběhla spousta lidí včetně několika senátorů. Gaius předvedl velmi působivou řeč, jelikož se předtím stavil za apatykářem a požádal ho o něco, co by podpořilo jeho mluvu. Dostal objemný svazek halucinogenních hub psylocibyn a vyrazil na shromaždiště. Místo rozproušené mluvy se mu spíše v mozku rozjely různé halucinace, avšak Gaius byl ve svém živlu. Blekotal jak na jarmarku, dokud se proti němu nepostavil jeden ze senátorů. Gaius na něho nenávisťně zamával rukama a senátor upadl. Dostal v té chvíli mrtvici, chudák. Nebylo divu, když byl rozčilený, měl dvě stě kilo a srdeční cévy měl obalené osmi centimetry výběrového tuku. Ale lidé vyděšeně klekali před Gaiem na kolena.

„Čaroděj,“ šeptali si. Pak ho s povykem vedli do senátu. Tady ho všichni uznali konzulem, neboť byl známý a měli ho rádi. Pompeius z něj měl strach a tak jej poslal spravovat Galii. Myslel si, že tady divocí Keltové sprovedí Gaia ze světa. Dal mu k dispozici tisíc mužů a už se těšil, jak mu přijde do Říma jeho hlava.

„Och, jak líbezná země,“ liboval si konzul, když procházeli smradlavými močály a bažinami. Každou chvíli padl jeden z jeho mužů, zasažen do zad kopím nebo šípem. Gaius se však rozplýval. Utábořili se nedaleko lesa, aby to Keltové měli snazší a uložili se ke spánku. Do rána je obklíčila nepřátelská armáda. Gaius bez obav vyšel ze svého stanu a vydal se k náčelníkovi Galů. Hodil s ním řeč, nabídl mu pohár medoviny a poplácal ho po zádech. Slíbil mu, že když mu předá celou zem, tak ho nerozdrť na padrt. Kelt zbledl, když mu Gaius jmenoval, že ho: rozbije, rozmlátí, ubije, usmrtí, vykuchá, vykastruje, ušlape, ukope a tak dále. Když se vůdce Keltů poblíhl, nabídl Gaiovi ruku na usmířenou. Ten nejprve utřel honosným kapesníčkem zvratky a pak si popřáli vše nejlepší pro dny příští. Od té doby byl Gaius neomezeným vládcem Galie, popíjel s Keltů medovinu a pivo v jejich vigvamech (to jste nevěděli, že Galové jsou předchůdci Indiánů?), šukal ženy a mnohdy i muže a vůbec se všelijak veselil. Občas si zašel na nějakou tu druidskou slavnost. Nějací chlápci tam lítali oblečení jako křováci a mávali kusy klacků. Snažili se, leč jejich kouzlení bylo marné. Jednou za čas podřízli nějakou tu kozu, aby Galie byla ještě chudší, ale to bylo tak všechno. Jedinkrát se jim povedlo vytvořit obrovské kouzlo, kterým chtěli svrhnout Řím. V rozhodujícím okamžiku však Gaius jen tak z legrace jednomu z poskakujících druidů podkopl nohu a bylo po kouzlu. Tak dobyl slavně Galii a stal se vůdcem velkého vojska. Byli to všechno Keltové převlečení za Římany, ale to mu bylo jedno. Hlavně, že se mohl vydat na Řím, aby vybojoval korunu.

Po cestě jen tak mimochodem sejmul Belgy a Germány, aby se neřeklo. Germáni se radši vzdali bez boje, protože Gaius k nim měl proslov tak dlouho, až se nudili. Po pěti dnech a nocích neustálých řečí odložili zbraně a vrátili se do nor (to jste nevěděli, že to jsou potomci medvědů?). Pak se konečně vydal Gaius do Říma. Překročil řeku Rubikon a vtrhl do země. Všude ho nadšeně vítali, poněvadž Pompeius byl idiot a šarlatán, který si neuměl ani spravit vlastní roztržený střevíc. Vrhla proti Gaiovi celou armádu. Konzul a jeho vojáci se skryli pod hladinou řeky Rubikon a dýchali jen přes stěbla. Trochu neodhadli čas a armáda jejich odpůrce se ubytovala před řekou. Než nastala noc a Gaiovi muži mohli vylézt ven, polovina jich pochcípala. Vylezli na břeh a přímo před nimi byla nepřátelská armáda. Vtrhli na ni a zabíjeli a plenili. Gaius se řítí v přední řadě a ubíjel nepřátele konzulskou hůlkou. Způsobil jim strašlivé ztráty a zasel do jejich řad strach, neboť nejraději hůlkou bodal do očí. Do rána bylo po rvačce a všichni se opili jako dobytci. Mrtvé nepřátele pak ukřížovali. Tehdy padla památná věta. Několik mrtvol se zhroutilo z křížů a Gaius poznamenal:

„Kostky jsou svrženy.“

Jeho kronikář byl namol a napsal, že kostky jsou vrženy. Ale to je přece jedno. Pompeius zdrhnul jako prašivý kojot a Gaius vítězně převzal Řím a stal se císařem. Seděl na obrovském trůnu, popíjel medovinu a výborná vína a veselil se. Stal se také vrchním knězem. Provedl pár nesmyslných obřadů, rozhřešil pár sporů, ale potřeboval zase pokračovat ve svých výbojích. Od pánů H. a S. měl jasně nařízeno, že musí dobýt celý svět. Sebral proto armádu a vydal se na pochod.

Pronásledoval Pompeia až do Thesálie. Ten smrdutý skunk utekl ještě dále a pak ho nějaký chlápek zavraždil, protože neplatil dluhy. Jo, takhle to tenkrát chodilo. Drsný, co? Gaius se dostal do nějakého Egypta nebo co. Tam ho pořád otravovala Kleopatra a chtěla, aby ji mrdal. Párkrát jí vyhověl, to se ví. Musel přece hájit své zájmy. Nepočítal s tím, že s ní bude mít děcko, ale budiž. Pomohl jí na trůn a pak pokračoval dále ve svém tažení.

Vypadalo to, že ta holka se snad zblázní. Ječela a rvala si vlasy. Pak musela rok čekat, než jí narostou nové. Gaius jí utekl a nechal lodi odrazit od břehu. Byla tak zoufalá, že za ním skočila, doufaje, že dosáhne na palubu. Uprostřed jejího tygřího skoku Gaius nařídil, aby se jí zbavili. Pár vesel jí srazilo do vln. Neuměla plavat a tak jí aspoň hodil soudek s medovinou, aby se neutopila. To by jeho věci příliš neprospělo. Táhl do Malé Asie. Nějaký místní pobuda jménem Mithridat si myslel, že se mu může postavit. Jeho vojáci měli přinejlepším kyje a pár luků. Gaius je porazil na hlavu a jejich veliteli dal pětadvacet na holou, aby nevyvázl bez trestu. Vojáci Gaia bezmezně milovali. Bylo dost kořisti, zlata, vína i jídla. Ženy se jim vrhaly do náručí. Bohužel nejen mladé dvacítky, ale taky staré babizny, které byly už zralé do dřevěného spacáku. No co, když máš v sobě dva pětilitrové demižóny vína, tak je ti jedno. Tehdejší muži měli ještě pořádnou výdrž. Po bitvě s Mithridatem Gaius prošel zdejší zemi a pronesl další ze svých známých výroků:

„Vino, vidle, víc nic.“

Tím komentoval stav zdejšího hospodářství. Opilý historik (v jednom kuse nosil v náprsní kapsu baňatou láhev s medovinou) – no, vždyť všichni víte, jak to je. Veni, vidi, vici. Nechal za sebou poraženou zemi a jeho impérium se znovu rozrostlo.

Pak se vydal až do daleké Afriky. Kromě Numidie tady běhali polonazi křováci, kteří mohli Gaiovu armádu ohrozit leda tak vrženým kamenem. Numídijsi byli dobří bojovníci, leč Gaiova Istivost byla bezedná. Stejně jako pohár, který u sebe neustále nosil. Vplížil se do hlavního města převlečen za potulného pěvce. Poněkud se spletl a na nos si přilepil bradavici a na hlavu narazil špičatý klobouk.

„Co to je za čaroděje?“ ptal se jeden ze strážných druhého. Nevěděli. Gaius je přesvědčoval, seč mohl, že je pěvec. Nevěřili mu ani slovo. Dostal pár kopanců do prdele a mazal zpátky do utajeného ležení své armády. Tajný tábor byl celých dvě stě metrů od města, za nejbližším pahorkem. Kromě dýmu z ohňů, hlasitého řehání koní, povykávání a korouhví, které vlály ve větru, by nikdo nepoznal, že je tady cizí armáda. Gaius se převlékl a vyrazil zpět. Na hlavu si dal tentokrát zlatou paruku, rty natřel rudou rtěnkou, která se tehdy vyráběla z kožího trusu a do ruky popadl lyru. Takto vyzbrojen hladce proklouzl mezi strážnými. Ve městě se rychle zorientoval a našel hlavní stan nepřátelského krále. Svou hrou zaujal natolik, že ho král vzal k sobě na noční pitku a Gaius se chytře proplížil k mapám a obšvihl, co se dalo. Tak zjistil rozložení nepřátelských sil a slabiny města. Dalšího rána vypukla bitva. Aby vystrašil nepřítele, posadil několik svých vojáků na prak a nechal je střílet za nepřátelské hradby. Přitom pokřikoval ty nejhorší urážky. Očekával, že nepřítel se po takové demonstraci síly vzdá. Bohužel bez výsledku. Gaius se chtěl dokonce nechat přehodit přes hradby sám, ale to mu nedovolili. Nakonec vzali hradby ztečí. Po bitvě poznali, že proti nim stálo tři sta dvacet bojovníků, zatímco jich bylo patnáct tisíc. Marné no. Gaius upevnil svou moc a rozhodl se, že musí zpátky do Říma, aby se opět ukázal lidu ve své velikosti. Osudová chyba.

Brutal, přejmenovaný historiky na Bruta, podnítil tajné povstání proti císaři. Zatímco Gaius radostně vládl a užíval si, on osnoval spiknutí. Lid by ho nikdy nepodpořil, protože Gaia miloval. Jednoho rána tedy císaře přepadli v senátu. Vedli je Brutus a Cassius. Vrhli se na císaře, který nic nechápal.

„Co chcete?“ vykřikoval a nastavoval prdel, neboť si myslel, že mají jiné úmysly. Tu ho ale do zadku bodl nůž. Tohle nebyla žádná legrace.

„Oj, brutal,“ řval Gaius a hladil se po řiti, svíjeje se bolestí. Opilý historik roztáhl své desky a zapsal: I ty Brute?

Nože se mihly vzduchem, Gaius několikrát hekl a byl mrtev. Neslavný konec slavného muže.

Tak a to je přátelé konec. Pokud jste dějiny nastudovali jinak, vězte, že pravda je obsažena v mé verzi. Nevěřte spiklencům historickým a dejte na radu moudrého muže.

Hypermagnetosoviuskrychloš nechal událostem volný průběh. Bohužel se nevyvíjely tak, jak si představoval. Ponechal lidi v obavách pouhých pár tisíc let. Co to bylo pro něj, příslušníka nejvyšší rasy? Lidé byli pouhý plebs. Pak už se ale ani on nemohl dívat na to, co se děje a nechal si zavolat Supermateriaugovia.

„Je to zlé. Ti parchanti si dělají, co chtějí. Jak jsme je to sakra vyrobili, že dělají takové nesmysly?“ ptal se H. S pokrčil rameny.

„To nevím, pane. Asi nějaká chyba v programu.“

„Pošleme tam našeho muže. A tentokrát ovládneme celou Zemi. Jasně?“

„Jistě, pane. Koho pošleme?“

„V poslední době se mi znelíbil Adolphushitloruskamenec.“

„Jak se bude jmenovat na té planetě?“

„Nu, mají tam zvláštní jména. Co třeba Adolf Hitler?“

Černý Lord – V objetí šílence: sborník povídek, hudební kompilace

Vytiskl a vydal Petr Hyťha, DiS. vlastním nákladem jako svoji 3. publikaci, Plzeň 2007, vydání 1., náklad 50 výtisků,
kontakt: *Petr Hyťha, DiS.; Zадní cesta 9; 326 00 Plzeň*

Prodejní cena – volná, dle nákladů na výrobu kopie; podrobnosti viz licenční podmínky ZOA.

Publikaci (tištěná kniha + CD-ROM disk) je možno volně šířit za předpokladu dodržení licenčních podmínek ZOA

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

Poslední slovo zasyčel jako had a přitom se přibližoval. Šel pomalu a sestra ho napodobovala z druhé strany. Když byli u něj, zubař se pousmál, pokud se tak dá nazvat stáhnutí spáleného masa v obličeji.

„Vaše štěstí je u konce, pane Morwitz.“

Příběhy jsou jako komnaty tajuplného zámku, které čekají na vaši návštěvu. V některých se vznáší tajemný opar magie, v jiné řinčí sekery trpaslíků, v další se blýská energie z laserů. Když vyjdete nahoru, až na ochoz nejvyšší věže, spatříte hvězdy, k nimž míří vesmírné koráby. A dole, v podzemních sklepeních, číhá temná hrůza, jež nemá v lidské řeči jména.

To vše a ještě mnohem víc na vás čeká v zámku Černého Lorda. Račte vstoupit.

Brána je dokořán...

Další publikace:

Severní království – Krvavý trůn a jiné povídky (2004)

ISBN 80-239-2174-6

*„Žít v krvavém barbarském světě, kde platí jen zákon silnějšího, je jak děsivý horor, i největší hrdina má jistou jen vlastní smrt.“
– Tři příběhy z dávné minulosti. Nebo z daleké budoucnosti?*

Barbar – Sborník povídek (2006)

ISBN 80-239-5676-0

První sborník nejlepších povídek serveru Černý Lord.

ISBN 978-80-239-8559-7

9 788023 985597

Černý Lord
Literární server

Fantasy - Sci-fi - horor
<http://www.cernylord.cz>